

LEZEN *doet je goed*

Leesboek voor het basisonderwijs

© Copyright 2023
Ministerie van Onderwijs, Wetenschap en Cultuur.
Paramaribo, Suriname

De methode LEZEN DOET JE GOED is eigendom van het Ministerie van Onderwijs, Wetenschap en Cultuur. De methode mag niet worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Ministerie van Onderwijs, Wetenschap en Cultuur.

COLOFON

Dit boek is samengesteld door Ismene Krishnadath, in opdracht van het Ministerie van Onderwijs, Wetenschap en Cultuur.

De teksten 5, 19, 23 en 29 zijn bewerkte volksverhalen uit de methode Van hier en daar en overal.

Tekst 1 is geschreven door Rappa.

Tekst 2 is geschreven door Jill Boston.

Tekst 3 is een volksverhaal, bewerkt door Marijke van Mil.

De teksten 4 en 26 zijn geschreven door Rosanda Courtar.

De teksten 6, 7, 8, 9, 17 en 31 zijn geschreven door Ismene Krishnadath.

Tekst 10 is geschreven door Svenja Bromet.

De teksten 11, 27 en 28 zijn geschreven door Reza Madhar.

De teksten 12, 14, 15, 22, 24, 32 en 33 zijn volksverhalen, bewerkt door Ismene Krishnadath.

Tekst 13 is een verhaal van Charles Perrault, bewerkt door Ismene Krishnadath.

Tekst 16 is geschreven door Clarissa Vaseur.

Tekst 18 is geschreven door Chiara van Leeuwaarde.

Tekst 20 is geschreven door Els Moor.

Tekst 21 is een verhaal van Hans Christian Andersen, bewerkt door Riane de HaasBledoeg.

Tekst 25 is een verhaal van Hans Christian Andersen, bewerkt door Ismene Krishnadath.

Tekst 29 is een verhaal van Carlo Collodi, bewerkt door Ismene Krishnadath.

Tekst 30 is een volksverhaal, bewerkt door Simone Blitin.

Tekst 34 is geschreven door Hilli Arduin.

Het Ministerie van Onderwijs, Wetenschap en Cultuur heeft het recht alle teksten in dit leesboek te gebruiken voor de leesmethoden die zij nu en in de toekomst wenst te ontwikkelen ten behoeve van het onderwijs in Suriname. Dit recht geldt zowel voor de papieren als de digitale versies van de leesmethoden.

INHOUDSOPGAVE

1. Mijn lieve pop	6
2. Mala en de magische zeemeermin	10
3. Pikin Todo en Pikin Sneki	14
4. De prins, de kok en de taart	18
5. Het geschenk van de krokodillenkoning	22
6. Het vreemde hert	26
7. Switi Anansi (1)	30
8. Switi Anansi (2)	34
9. Drie elfjes	38
10. Samen staan we sterk	40
11. De schoolbakru	44
12. Het drakenbootfeest	48
13. Kleinduimpje en de toverlaarzen	52
14. Anansi rijdt Tijger	56
15. De lekke emmer	60
16. D huiswerkhaks	64
17. Seriba in de schelp.	68

18. De wedstrijd	72
19. Konkoni en Tigri	76
20. Vijf haiku's	80
21. Het lelijke eendje	82
22. De siksiyuru die in een man veranderde	86
23. De bloem van de koning	90
24. Het goud van watramama	94
25. De nieuwe kleren van de keizer	98
26. Mannetjes in het gras	102
27. De piraatverteller	106
28. Drie limericks	110
29. Pinokkio	112
30. De droom van de schat op de brug	116
31. De flaporen van Amar	120
32. De kinderen van de zon	124
33. El Dorado	128
34. Anansi in Nederland	132

Het meisje zat op de vloer. De ruwe, houten planken drukten in haar benen.

Op de vloer lag een pop. Het was haar enige pop.

Ze had mama al zo lang een nieuwe pop gevraagd, maar ze waren te duur.

Het was vakantie en al haar grotere broers en zusters waren weg, naar hun vrienden of vriendinnen. Zij was alleen thuis.

Ze keek naar haar pop en begon te huilen. Het ene armpje was zonet uit het lichaampje gevallen. De opening was al lang te groot.

Toen ze het armpje weer in de pop drukte, merkte ze dat er een grote barst door de pop liep. Nu had haar pop pijn! Nu zou haar pop doodgaan!

Met tranen in haar ogen rende ze de kamer uit.

Ze moest de pop helpen! Verband... ja, verband! In het kleine kastje vond ze een rolletje.

Blij rende ze ermee terug naar haar gewonde pop.

Ze ontdeed de pop van alle kleertjes. Daarna begon ze het verband om het lichaam van de pop te winden. Stevig trok ze het verband aan.

“Je gaat beter worden, Alexandra. Stil maar popje.

Je gaat geen pijn meer lijden.”

Alexandra, zo heette haar pop, knikte begrijpend met haar hoofdje en deed haar ogen open en dicht. Het meisje wikkelde tot het verband op was.

Ze maakte een knoop en keek of alles goed zat.

Daarna deed ze de poppenkleertjes weer aan. Het ging een stuk moeilijker, omdat het poppenlichaam door al dat verband een stuk dikker was geworden.

“Luister Alexandra, ik kan niet helpen, maar die kleren gaan wat strak zitten.

Het is precies zo met mij. Mijn kleren worden ook strakker, maar m’n moeder zegt dat ze volgende maand nieuwe kleren voor me gaat kopen.”

Alexandra knipperde met haar ogen.

“Ja, dan krijg ik nieuwe kleren. Maar nu is het jouw beurt. Heb je nog pijn, Alexandra?”

De pop knipperde weer met de ogen en uit het binnenste van haar lichaam kwam een gebarsten stem en die zei:

“Het gaat nu beter...”

“Je kan praten”, zei het meisje verbaasd.

“Jij hebt me dat geleerd. Je sprak vanaf het begin toen je me kreeg zo lief tegen me.”

“Maar waarom heb je nooit eerder tegen me gesproken?”, vroeg het meisje aan haar pop.

“Omdat de mensen niet geloven dat poppen gevoel hebben en kunnen praten.

Maar jij hebt de scheur in mijn lichaam zo netjes verbonden dat ik wist dat je geloofde dat ik levend was.”

“Maar ik had niet gedacht dat je kon praten.”

“Nu weet je dat, maar vertel het aan niemand. Luister, ik kan nog meer. Ik heb een soort toverkracht. Maar ik mag het maar één keer voor mensen gebruiken. Je mag één wens doen en die zal uitkomen. Denk goed na, want je mag maar één keer wensen.”

Het meisje had met belangstelling geluisterd. Wat zou ze nu wensen? Een kast vol nieuwe kleren, ja. Of een groot poppenhuis met tafeltjes en stoeltjes? Ja... ach nee, dat is alleen voor mezelf, laat ik iets wensen waar de anderen ook blij mee zullen zijn.

Een nieuw huis met een aparte kamer voor iedereen, met aparte badkamer en toilet.

Ja... toch niet, dan is het niet meer gezellig, dan kan ik geen tori meer praten met mijn zusters 's avonds vóór we gaan slapen. Een mooi groot erf, ja, met veel vruchtbomen.

Dan kunnen we allemaal spelen. Ja... toch niet. Ons erf is groot genoeg.

Zoveel dingen!!!

Wat moet ik kiezen, wat moet ik doen? Er is zoveel te kiezen, maar als je alles hebt, alles van de wereld, ben je dan gelukkig? Heb je dan vrede in je hart?

Het meisje keek op. In haar ogen was twijfel te lezen.

De pop vroeg: “Heb je nog niets gevonden?”

Haar stem klonk gebarsten.

“Nee, er is zoveel te kiezen, maar ik weet niet of ik gelukkig zal zijn met al die dingen.”

Ze had wat gevonden! Ze wist wat, daar zou ze wel gelukkig mee zijn en niet alleen zij, maar ook iemand anders. Ze zou een ander helpen.

“Ik wens, mijn lieve pop, dat jij weer beter en sterk bent, zodat we weer samen kunnen spelen.”

De pop glimlachte verlegen.

“Wil je echt niets anders? Er is zoveel op de wereld.”

“Nee, ik wil jouw beterschap, jouw gezondheid.”

“Het is al gebeurd.”

De pop kreeg kleur. Het uitgevallen haar was er weer, glanzend. De wimpers van de ogen stonden fier naar boven. Haar gekrabde armpjes glommen weer. Het meisje ontkleedde de pop weer, peuterde de knoop van het verband los, wikkelde het van de pop en zag een gaaf poppenlichaam, zonder barst.

Het meisje drukte de pop tegen haar borst en riep: “O Alexandra, wat ben ik gelukkig! Je bent beter en hebt geen pijn meer. Je bent mijn lieve pop.”

De pop glimlachte en knipperde met de ogen.

Mala was een lief meisje. Al haar klasgenoten speelden graag met haar, behalve één. Dat zou ze niet zo erg hebben gevonden als hij niet zo cool was. Jerry kwam elke dag met allerlei leuke spullen op school. Op zijn tablet had hij de nieuwste games en hij had de tofste schriften, pennen en potloden. Eén van zijn potloden was bijvoorbeeld superlang, met een lichtgevende top erop. Mala wilde graag met hem bemoeien. Een keer waren zij en Jerry de eersten in de klas. Mala dacht moedig te zijn. Ze liep naar zijn tafel en zei: “Hoi”. Hij antwoordde “Hey”, maar keek nauwelijks op. Hij zocht verder naar iets in zijn tas. Mala voelde zich zo afgestoten dat ze snel wegliep.

Op de eerste dag van het derde kwartaal probeerde ze het weer. Zij en een paar vriendinnen aten bami. De juf van de kantine was jarig en trakteerde iedereen die wat kocht op een saté. Mala zag dat Jerry alleen een sawpaw at. Ze vroeg hem of hij haar saté wilde hebben. Hij trok een vies gezicht en zei: “Nee, hoor”.

Mala voelde zich beledigd. Toen ze thuiskwam, was ze erg stil.

Toevallig was haar halfbroer Vijay op bezoek.

“Is er iets, Mala?”

Mala gaf geen antwoord. Vijay’s vrouw, Shivany, liep naar haar toe.

Ze trok aan Mala’s vlecht.

“Ze heeft liefdesverdriet”, zei ze plagend.

Mala dacht: ieuw, nee!

Op dat moment wilde ze niemand meer zien. Ze rende het huis uit en pakte haar fiets. Ze fietste naar de oude steiger bij de rivier, niet ver van haar huis. Ze zat graag bij de oude steiger, vooral als ze baalde van iets. De manier waarop de golven dansten op het water, kalmeerde haar.

Gelukkig was er niemand bij de steiger. Ze kon lekker alleen zijn. Ze begon te huilen. Heel zachtjes, want als er toevallig iemand langsliep, moest het lijken alsof ze gewoon naar het water keek. Eén van Mala’s tranen viel in het water.

min

Plotseling was het alsof de golven stopten. Wat raar! Zoiets had ze nooit eerder meegemaakt. Ze keerde zich om, naar de straatkant. Het verkeer stond stil.

Alle autobestuurders leken bevroren. Mala wist niet wat haar overkwam. Ze keerde zich weer om. Het werd nog vreemder. In het midden van de rivier rees langzaam een vrouw uit het water. Mala knipperde met haar ogen. Binnen twee seconden was de vrouw bij de steiger. Ze had lang, golvend bruin haar en grijze ogen. Ze droeg een bikinitopje en had een staart als van een vis!

De mysterieuze vrouw glimlachte. Ze zei: "Ik ben Tania, de magische zeemeermin. Ik vind het niet leuk wanneer mensen ongelukkig zijn. Jij ziet er verdrietig uit. Ik heb je traan net in het water zien vallen."

Mala knikte.

"Weet je wat?", zei de zeemeermin, "je mag een wens doen. Ik laat je wens uitkomen. Maar let wel, je moet instaan voor de consequenties. Denk dus goed na voordat je je wens uitspreekt." Maar Mala wist al meteen wat ze zou vragen.

"Ik wil dat Jerry elke dag met me bemoeit!"

Tania schudde meewarig haar hoofd, maar ze zei: "Goed, als dat is wat je graag wilt hebben, dan zal het zo zijn." Daarna dook ze de rivier in en verdween onder water. De wereld was niet meer bevroren. Mala fietste dolgelukkig naar huis.

De volgende dag stond Jerry bij de ingang van de klas. Toen Mala aankwam zei hij:

"Dag Mala, wil je met me spelen? Ik heb de nieuwste game met Superman en Wonder Woman. Ik heb zelfs extra controllers voor mijn tablet gebracht, zodat we beiden tegelijk kunnen spelen."

Mala vond het geweldig. Ze genoot van zijn aandacht. Soms mocht ze van Jerry zelfs unieke pennen en potloden hebben. Zo gingen er enkele weken voorbij.

Maar op een dag wilde ze in de pauze naar het toilet. Jerry kwam achter haar aan. Dat hoefde niet. Ze werd boos op hem en zei dat hij uit haar buurt moest blijven.

Toch stond hij de volgende dag weer te wachten.

Hij had fayalobi's en rozen uit zijn moeders tuin voor haar meegenomen.

Waar iedereen bij was, vroeg hij haar om niet meer boos op hem te zijn.

leuw, dacht Mala. Nu denkt iedereen dat hij mijn vriendje is. Dat was niet de bedoeling.

Mala realiseerde zich dat ze een fout had gemaakt. Ze begreep nu wat de zeemeermin bedoelde toen ze zei:

“Je moet instaan voor de consequenties.”

Na school ging ze naar de oude steiger. Ze gooide de bloemen in het water.

“Tania! Tania! Tania!”, riep ze.

Maar er gebeurde niets. Ze riep nog een keer en nog een keer.

Totdat er een zwerver langsging die mee begon te roepen, omdat hij het grappig vond.

Mala ging zitten en barstte in tranen uit.

Zonder dat ze er erg in had, rolde er weer een traan in het water.

Op dat moment verscheen Tania. Mala was nog nooit zo blij geweest om iemand te zien.

“Tania, had ik maar naar je geluisterd! Jerry plakt zo vreselijk aan me. En iedereen denkt dat hij mijn vriendje is. Ik vind het helemaal niet leuk meer.”

Tania glimlachte.

“Zo, dus je hebt je lesje geleerd.”

Mala knikte. Ze zei: “Tania, ik zal voortaan goed nadenken voordat ik iets vraag!”

Tania bewoog even met haar handen. “Het komt wel weer goed”, zei ze glimlachend.

Daarna verdween ze in de rivier. De volgende dag zag Mala Jerry bij de schoolpoort staan.

Ze zei: “Hoi”.

Hij keek haar aan en liep toen zonder te groeten langs haar heen.

Mala lachte zachtjes in zichzelf. Tania had haar gered.

Pikin Todo had geen enkele vriend. Waar hij woonde was niemand om mee te spelen.

Het was heel stil en saai. Op een dag had hij er genoeg van.

“Ik ga zoeken naar een vriendje.”

Hij trok zijn slippers aan en pakte zijn bal.

“Mama! Ik ga buiten spelen.”

“Voorzichtig!”, riep zijn moeder vanuit de keuken. “Ga niet tussen onkruid en hoog gras.

Daar loeren vijanden die kikkers op willen eten!”

Pikin Todo hoorde het niet. Hij was al weg. Hij zocht op straat naar vriendjes.

Maar er was niemand. Hij stak over. Maar daar was ook niemand.

Hij liep nog een stukje verder. Hij huppelde met zijn bal langs de sloot. Opeens stond hij midden tussen onkruid en hoog gras. Pikin Todo keek rond.

“Wat is het hier lelijk en saai. Waar ik vroeger woonde, was het mooi en leuk.”

Hij dacht aan zijn oude kikkervriendjes. Zijn lip begon te trillen.

Maar hij slikte zijn tranen weg.

“Ik speel wel alleen.”

Hij begon te schoppen tegen de bal. Daarna ging hij gooien en opvangen. Dat was leuk, maar na honderd keer was het genoeg.

“Ik wil een vriendje!”

Hij gooide zijn bal neer. Van zijn handen maakte hij een toeter voor zijn mond.

“Ik ben Pikin Todo!”, schreeuwde hij. “Wie wil met mij spelen?”

Zijn stem knalde door de lucht. Toch kwam er niemand. Hij schreeuwde nog een keer.

Weer gebeurde er niets. Woedend pakte hij zijn bal en liep stampvoetend weg.

Maar zijn voet bleef ergens achter haken. Hij viel languit in het gras. Daar lag een dier naar hem te kijken.

“Hallo”, zei het dier. “Ik ben Pikin Sneki.” Pikin Todo schrok en sprong omhoog.

“Wat is er?”, vroeg Pikin Sneki.

“I... ik heb nog nooit zo’n grote mond gezien”, stotterde Pikin Todo.

Pikin Sneki moest lachen. “Zo ziet mijn hele familie eruit. Niets om van te schrikken, hoor.” Hij wees naar de bal. “Mag ik meespelen?”

“Natuurlijk!”, juichte Pikin Todo.

Ze zochten een open veldje en gingen voetballen. Toen ze moe waren, gingen ze uitrusten onder een amandelboom.

De bal legden ze naast zich neer. Pikin Todo zag nu een kans om iets te vragen.

“Sneki, past er een heel brood in jouw mond?”

“Natuurlijk!”, antwoordde Pikin Sneki. “Wel twee!”

Pikin Todo grinnikte. “Je jukt.”

“Wat?” Pikin Sneki zijn ogen spuugden vuur. “Noem je mij een leugenaar?”

Pikin Todo schrok. “Nee!”, schreeuwde hij.

Maar het was te laat. Pikin Sneki greep hem vast.

“Wedden dat zelfs jij in mijn mond past?”

Hij opende zijn slangenmond en wees naar zijn keel.

Pikin Todo snapte het niet.

“Stap erin!”, riep Pikin Sneki.

Pikin Todo kon zijn oren niet geloven. Maar hij wilde wel weten of het kon. Hij stapte in.

En... hij paste! Als een vogel in zijn nestje.

“Geweldig!”, riep hij.

Pikin Todo had geen enkele vriend. Waar hij woonde was niemand om mee te spelen.

Het was heel stil en saai. Op een dag had hij er genoeg van.

“Ik ga zoeken naar een vriendje.”

Hij trok zijn slippers aan en pakte zijn bal.

“Mama! Ik ga buiten spelen.”

“Voorzichtig!”, riep zijn moeder vanuit de keuken. “Ga niet tussen onkruid en hoog gras.

Daar loeren vijanden die kikkers op willen eten!”

Pikin Todo hoorde het niet. Hij was al weg. Hij zocht op straat naar vriendjes.

Maar er was niemand. Hij stak over. Maar daar was ook niemand.

Hij liep nog een stukje verder. Hij huppelde met zijn bal langs de sloot. Opeens stond hij midden tussen onkruid en hoog gras. Pikin Todo keek rond.

“Wat is het hier lelijk en saai. Waar ik vroeger woonde, was het mooi en leuk.”

Hij dacht aan zijn oude kikkervriendjes. Zijn lip begon te trillen.

Maar hij slikte zijn tranen weg.

“Ik speel wel alleen.”

Hij begon te schoppen tegen de bal. Daarna ging hij gooien en opvangen. Dat was leuk, maar na honderd keer was het genoeg.

“Ik wil een vriendje!”

Hij gooide zijn bal neer. Van zijn handen maakte hij een toeter voor zijn mond.

“Ik ben Pikin Todo!”, schreeuwde hij. “Wie wil met mij spelen?”

Zijn stem knalde door de lucht. Toch kwam er niemand. Hij schreeuwde nog een keer.

Weer gebeurde er niets. Woedend pakte hij zijn bal en liep stampvoetend weg.

Maar zijn voet bleef ergens achter haken. Hij viel languit in het gras. Daar lag een dier naar hem te kijken.

“Hallo”, zei het dier. “Ik ben Pikin Sneki.”

Pikin Todo schrok en sprong omhoog.

“Wat is er?”, vroeg Pikin Sneki.

Toen hij zijn bal had, sloop hij heel zachtjes weg. Maar opeens stond Pikin Sneki voor zijn neus. “Ga weg”, riep Pikin Todo. “Je wilt me zeker opeten.”

Pikin Sneki schudde zijn hoofd. Hij haalde een broodje uit zijn broekzak. Het rook naar pindakaas. Hij propte het in zijn mond en slikte het door.

“Als mijn buik vol is, doe ik je niets.”

Pikin Todo glimlachte. Hij haalde ook iets uit zijn broekzak; nog een broodje pindakaas! Ze gingen meteen weer spelen. Maar voordat de broodjes waren uitgewerkt, stopten ze.

“Morgen brood met jam?”, riep Pikin Todo. Pikin Sneki stak zijn duim op.

“Tot morgen.”

P = Prins Thomas K = Kokkie, de kok T = taart

Prins Thomas is negen jaar. Hij woont in een groot kasteel met zijn ouders, de koning en de koningin. Hij geniet elke dag van het heerlijke eten dat de kok van de koninklijke familie klaarmaakt. Vandaag neemt hij een kijkje in de koninklijke keuken.

P: Kokkie, moet je nog veel doen? Mijn buik voelt zo leeg aan.

K: Prinsje toch, je bent nog geen half uur geleden van de ontbijttafel opgestaan.

Zit je niet vol van de lekkere roombroodjes met chocola die ik voor je had gebakken?

P: Nee Kokkie, ik heb nog honger.

K: Maar prinsje, die liter warme cacao die je hebt gedronken...

P: Die was heerlijk, ja. Heb je er meer van?

K: *(Hij lacht.)* Nee, prinsje! Ik wilde je vragen of je daar je buikje niet mee gevuld hebt.

P: Niet genoeg, ik lust nog iets. Wat ga je nu klaarmaken?

K: Lieve prins, je weet toch dat de koning en de koningin vanavond gasten ontvangen voor het diner? Ik moet de taart die ik gisteren gebakken heb nog versieren voor vanavond.

P: Is hij even groot als die van het vorige diner, Kokkie? Mag ik hem zien, please?

K: Nee, prins Thomas, want als je hem ziet ga je hem willen eten en dat kan nu niet.

P: Wie, ikke? Nooooooooooit!

K: Ik heb "nee" gezegd, prins Thomas. Er is echt maar één taart.

P: Kom nou, Kokkie, ik wil hem alleen maar zien.

K: *(Hij zucht.)* Omdat jij het bent, prins Thomas.

(Hij loopt naar de grote koelkast en pakt daar een enorme taart uit. Voorzichtig brengt hij de taart naar een grote keukentafel.)

P: *(Met open mond.)* Ooooh... deze is nog veel groter dan de vorige.

K: *(Trots.)* Ja, hier kunnen alle gasten een groot stuk van krijgen. Ik heb er uren aan gewerkt, maar hij is nog niet af, hoor.

P: Ja Kokkie, je moet hem nog mooi maken. Ik ben echt benieuwd hoe je dat gaat doen.

K: Zo, hier heb ik de roomspuit, waarmee ik hem ga versieren. Ik spuit eerst een laagje slagroom met ananassmaak.

P: Kokkie, dat klinkt heerlijk. Goed idee van je!

K: Elke laag van de taart krijgt een andere smaak. De volgende laag krijgt sinaasappelroom. Daarvoor moet ik een andere spuitfles gebruiken.

P: Mag ik ook even spuiten, Kokkie?

K: Oei, spuiten is een hele kunst, hoor. Oefen maar eerst even op dit sneetje brood hier. Niet te hard en niet te zacht drukken en goed richten.

De laag moet overal even dik zijn.

P: *(Hij spuit op het brood. De helft gaat ernaast.)* Het is moeilijker dan ik dacht.

Doe jij de taart maar zelf.

K: Ja, room spuiten is echt vakwerk en als de taart mislukt, krijg ik op mijn donder van de koningin.

P: Wat voor smaakje krijgt de bovenste laag?

K: De bovenste laag krijgt een speciale kersenroom. Dat wil de koningin graag.

Die room staat nog in de koelkast in de bijkeuken. Ik ga hem even halen.

Kokkie legt de spuitfles neer en loopt naar de bijkeuken. Prins Thomas blijft alleen met de taart.

P: Mmm, ik ruik de ananas en mmm... ik ruik de sinaasappelroom. Ik kan hem bijna proeven op mijn tong. Ik kan echt niet wachten tot vanavond. Het zal toch niet erg zijn als ik nu vast mijn stuk neem?

T: Nee, dat mag je niet doen!

P: Hé, wie zei dat? *(Hij kijkt om zich heen.)* Ik zie niemand. Maar het maakt niets uit, want ik ben de prins hier. Ik heb het voor het zeggen, niet Kokkie en ik ga nu een stuk nemen. *(Hij pakt een groot mes.)* Zo, waar zal ik snijden...

T: Nooooo! Blijf van me af! Heeelp, ik word aangevallen!

Prins Thomas laat van schrik het mes vallen en doet een paar stappen naar achteren.

P: Was dat de taart die sprak? *(Hij doet voorzichtig een stapje naar voren.)*

Nee, dat kan niet, want jij bent een taart en je kan niet praten. *(Hij pakt het mes weer op.)* Ik ga je snijden.

T: Als je durft van mij te eten, dan vreet ik jou op. Helemaal!

Ik laat geen stukje van je over.

P: *(Hij zet hij het mes snel weer weg.)* Rustig maar. Ik doe al niets meer.

K: Daar ben ik weer met de heerlijkste kersenroom. Zo, nog even de laatste laag en mooi garneren met verse stukjes fruit.

Vind je de taart niet prachtig geworden, prins Thomas?

P: *(Hij kijkt nog angstig naar de taart.)* Ja Kokkie, echt een kunstwerk, een heel aparte taart, maar nu moet ik echt weg. Ik ga even bij de tuinman kijken nu.

K: Vanavond krijg je van elke laag een stuk.

P: *(Zachtjes tegen zichzelf.)* Ik eet geen hap van deze taart.

Er was eens een arme vrouw die water ging halen. In de buurt van haar dorp was een groot meer met zoet water. Bij de rand van het meer struikelde ze over een steen en viel. Ze bezeerde haar knieën en haar handen.

Haar emmertje kwam in het water terecht. Het dreef weg van de oever. Ze kon er niet meer bij. Bedroefd ging de vrouw op een grote steen zitten en huilde: "O, mijn handen en knieën! O, mijn emmertje!"

Toen riep ze de koning der vissen.

"O koning, help me toch! Mijn handen en knieën doen zo'n pijn.

Mijn emmertje is weggedreven met de stroom." Maar de koning der vissen gaf geen antwoord. Toen riep ze de koning der garnalen. Ook die hield zich ook doof.

Ten slotte riep ze de koning der krokodillen. Hij wilde wel luisteren.

Hij zwom naar de kant en vroeg wat er met haar aan de hand was.

"O koning, help me toch! Ik ben gestruikeld over een steen. Mijn emmertje viel in het water. Ik kan er niet meer bij."

De krokodil had een goed hart. Hij kreeg medelijden met de oude vrouw.

"Ik wil je wel helpen", antwoordde hij, "maar dan moet je mij ook een dienst bewijzen. Dan moet je op mijn kind passen."

Daar had de vrouw geen bezwaar tegen. Ze ging op de brede rug van de krokodil zitten en deze bracht haar naar zijn huis.

Uitgestrekt op het helderwitte rivierzand lag daar de kleine, groene krokodillenbaby.

De vrouw nam hem in haar armen en begon hem te wiegen.

"Je moet er ook een versje bij zingen", zei de krokodil.

Ze zong:

"In de mantel van mijn vader zijn bloemen en vogels geweven. Zijn gordel blinkt als zilver."

Dat vond de koning erg mooi. Hij begreep wel wat de vrouw bedoelde.

Ze zong dat liedje ter ere van zijn fraai getekende rug en zijn schitterende witte buik.

"Zing dat nog eens?", vroeg hij.

En aldoor zong de vrouw, tot het krokodillenjong in slaap viel. Toen zwom zijn vader weg om het emmertje van de vrouw te halen. Hij nam het in zijn grote bek en bracht het naar zijn schatkamer. Hij had besloten de vrouw een grote beloning te geven. Hij vulde het emmertje met gouden en zilveren sieraden en rode kralen. Hij bedekte de sieraden met een groot lotusblad en een roze lotusbloem. Zo bracht hij alles voor de vrouw.

“Hier is je emmertje terug. Wat erin zit, is voor jou. Maar je mag het onderweg niet openmaken. Ga naar de donkere zolder van je huis.

Sluit het luik en maak dan het emmertje open.”

De vrouw bedankte de koning. Hij liet haar op zijn rug zitten en bracht haar weer naar de oever van het meer. Thuis aangekomen, klom ze de trap op naar de donkere zolder. Ze maakte het emmertje open. Ze was geweldig blij met al die mooie dingen die voor de dag kwamen.

De koning had haar rijkelijk beloond. Ze verborg de sieraden in een kast in haar huis. Die zouden nog goed van pas kunnen komen.

Alleen twee gouden bellen deed ze in haar oren.

Een buurvrouw zag de oorbellen en vroeg hoe ze eraan kwam. De buurvrouw vroeg net zo lang door tot de vrouw het hele verhaal aan haar vertelde.

De volgende morgen ging de buurvrouw met een emmertje eropuit om haar geluk te beproeven. Ze liet zichzelf met opzet vallen. Haar emmertje gooide ze in het water. Ze begon te huilen en riep de koning der vissen, maar deze kwam niet. Ook de koning der garnalen liet zich niet zien toen ze hem riep. Ten slotte riep ze de koning der krokodillen en die kwam spoedig aanzwemmen.

“O koning, help me toch”, schreide ze, “mijn handen en knieën doen zo’n pijn en mijn emmertje is weggedreven met de stroom!”

“Ik wil je helpen, maar dan moet je voor mij ook iets doen.”

“Met alle genoeg, heer koning.”

“Ga maar op mijn rug zitten, dan zal ik je naar mijn huis brengen.”

Verheugd zette de vrouw zich neer op de rug van de krokodil. Hij bracht haar naar zijn krokodillenjong. De vrouw nam hem in haar armen en begon hem te sussen.

“Je moet er ook een liedje bij zingen”, zei de koning.

Toen begon de vrouw te zingen:

“Mijn vader heeft twee tanden in de mond en een neus als een stuk hout.”

Toen de krokodil dat hoorde, werd hij boos. Hij voelde dat de vrouw het liedje zong om hem te bespotten. Hij had ook maar twee tanden in de bek, en zijn neus... Nou ja, dat was een gewone krokodillenneus. Die leek wel een beetje op een stuk hout.

Hij sloeg met zijn staart op het water en zwom weg. Hij was vastbesloten de vrouw te straffen voor haar ongepaste liedje. Hij vulde haar emmertje met padden. Hij bedekte ze met een lotusblad en een zware steen.

De vrouw was erg blij toen ze het emmertje terugkreeg. In gedachten zag ze allerlei mooie dingen die erin zaten. Wat zou ze zich mooi maken. Even mooi als haar buurvrouw!

“Ga nu naar huis”, zei de krokodil. “Maak het emmertje pas open op jouw donkere zolder.”

De koning bracht de vrouw naar de oever. Haastig ging ze naar huis en klom de ladder naar de zolder op. Ze graaide onder het blad.

“Woei, woei!”, schreeuwde ze. De koude padden sprongen in haar gezicht. Ze begonnen op de zolder rond te huppen. Zo snel haar benen haar konden dragen, rende de vrouw de ladder af en het huis uit. De krokodillenkoning had haar niet beloond, maar gestraft.

Het water van de kreek was zo diepzwart dat je je erin kon spiegelen.

Twee herten kwamen aangetrippeld.

“Wat heb ik een dorst”, zuchtte Carolinda. Ze boog zich voorover om uit de kreek te drinken. Maar toen ze haar spiegelbeeld zag, stopte ze. Aandachtig bestudeerde ze zichzelf. Grote, glanzende ogen, een spitse snuit, lange slanke oren, een wit plekje op haar neus. Ze draaide met haar bil en bewoog haar witte staart wuivend heen en weer.

Wat was ze charmant!

“Ijdeltuit!” Plagend schopte Afanaïsa met een voorpoot wat steentjes in het water. Het beeld van Carolinda werd troebel door de kringetjes die de steentjes maakten.

“Jó plaaggeest, ik krijg je nog wel”, mopperde Carolinda.

“Je wou drinken, toch? Drink dan”, lachte Afanaïsa. Carolinda boog zich weer over het glad geworden oppervlak. Maar wat was dat? Een vreemd spiegelbeeld in het water. Ze stootte Afanaïsa aan.

“Kijk daar eens.”

Een hert richtte zijn kop op. Zijn vacht was grijsbruin, op zijn rug bijna zwart.

Kleine horentjes sierden zijn kop.

“Dat is een kuriaku”, fluisterde Afanaïsa.

“Een wat?”, fluisterde Carolinda terug.

“Rare herten. Ze doen aan wisi”, fluisterde Afanaïsa weer.

Ze wilde Carolinda meetrekken, maar die bleef nieuwsgierig staan. Het vreemde hert groette vriendelijk. “Daag.”

“Hallo”, groette Carolinda terug. “Wie ben jij?”

“Ik heet Pansi”, antwoordde het hert. “Ik woon met mijn familie op het bergplateau, een paar kilometers verderop.”

“Ik ben Carolinda”, zei Carolinda, “en dit is Afanaisa.” Maar toen ze omkeek, zag ze dat Afanaisa was weggelopen.

“O, ik moet weg”, zei ze tegen Pansi.

Hij keek teleurgesteld. “Kom je morgen weer?”

“Ja hoor”, knikte Caro. “Ik kom hier elke middag.”

Vanaf die dag ontmoetten Carolinda en Pansi elkaar elke middag bij de kreek. Ze kletsten over van alles en nog wat en hadden het reuze gezellig. Dat beviel Afanaisa niet.

Ook de andere hertenmeisjes trokken afkeurend hun neus op. Een kuriaku, wagh!

Hoe kon Carolinda zich zo verlagen? Zij waren sabanadia, trotse witstaartherten.

Kuriaku waren onderontwikkelde herten van het donkere bos.

Ook Carolinda’s moeder riep haar tot orde.

“Caro, ik hoor dat je een kuriaku hebt ontmoet.”

“Ja, ma”, zei ze en vlug erachteraan, “hij is heel lief.”

Haar moeder sprak streng. “Carolinda, wij zijn sabanadia. Sabanadia bemoeien niet met kuriaku. Dat kan nu eenmaal niet. Wij hebben witte staarten.”

Carolinda werd bleek. Maar ze was een gehoorzaam hertenmeisje, dus zei ze:

“Goed, ma”. Ze ging niet meer naar de kreek. Ze werd bleek en mager. Het witte puntje op haar neus was bijna niet meer te zien. Haar ogen werden dof en haar neus droogde uit. Toen haar moeder dat merkte, schrok ze. Een droge neus betekende een ernstige ziekte. Onmiddellijk liet ze de dokter halen.

De dokter luisterde naar Carolinda’s hart en klopte op haar rug. Hij keek in haar keel, haar neus, haar ogen en haar oren. Hij prikte wat bloed en bestudeerde het met een serieuze blik. Ten slotte liet hij de moeder van Carolinda roepen.

“Mevrouw”, zei hij, “uw dochter heeft verdriet, heel veel verdriet. Als haar verdriet niet ophoudt, gaat ze dood.”

Afanaisa, die het ook had gehoord, begon onmiddellijk te schreeuwen.

“Het is die kuriaku. Dat soort beesten doet aan wisi. Hij heeft haar behekst.

Wacht maar, ik krijg hem wel.” En weg was ze, naar het bergplateau. Ze moest eerst door een donker stuk bos. Daarna ging de weg omhoog en werd de grond rotsachtig. Overall lagen kleine steentjes. Afanaisa zag de loszittende steen in de weg niet, totdat ze erop trapte. De steen gleed weg en Afanaisa zakte met haar poot in een gat. Ze gaf een gil. Wat deed het pijn! Moeizaam hinkte ze op drie poten verder. Het ging niet. Ze zakte neer aan de voet van een boom. Laat iemand me komen helpen, dacht ze wanhopig.

En toen, net of hij haar gedachten had gelezen, stond Pansi voor haar.

“Wat is er, Afa? Wat doe je hier bij het bergplateau?”

“Mijn poot”, kreunde Afanaisa.

Pansi boog zich over haar poot. “Je hebt hem verzwikt. Wacht maar even, ik help je direct.”

Pansi liep het bos in. Na een minuut of tien kwam hij terug met wat bladeren. In zijn bek kauwde hij ze fijn. Het bladerpapje smeerde hij op de poot van Afanaisa. De pijn werd direct een stuk minder. Afanaisa zuchtte. “Dat voelt goed aan.”

“Kuriaku kennen veel geneeskrachtige kruiden”, zei Pansi.

“Daarom denken sommige mensen dat we aan wisi of toverij doen. We toveren niet. De planten doen het werk.” Beschaamd sloeg Afanaisa de ogen neer.

“Pansi”, zei ze zacht, “wat zijn wij domme witstaartherten. Wij hebben Carolinda ziek gemaakt door te zeggen dat ze niet met je mag bemoeien. Je moet naar haar toe.”

Nu begreep Pansi waarom hij Carolinda al die tijd niet gezien.

“Ga snel, want ze wordt steeds zwakker”, drong Afanaisa aan.

Pansi rende met grote sprongen naar de woonplaats van de witstaartherten.

Niemand hield hem tegen toen hij het dorp binnenkwam. Het was alsof iedereen wist dat hij naar Carolinda toe moest. Carolinda lag met gesloten ogen onder een boom.

Pansi raakte haar aan. Ze reageerde niet.

“Carolinda”, fluisterde Pansi in haar oor. Carolinda hoorde Pansi’s stem.

Langzaam opende ze haar ogen. “Pansi, ben jij het?”

“Ja, hoor”, antwoordde hij vrolijk. Hij stootte met zijn neus tegen haar rug.

“Kom, laten we naar de kreek gaan.”

Carolinda richtte zich op haar voorpoten op en toen op haar achterpoten.

Even wankelde ze, maar toen schudde ze haar kop. Haar ogen glansden, haar neus werd nat en het vlekje erop was duidelijker te zien dan ooit.

Verbaasd keek Carolinda’s moeder naar het tweetal.

“Een sabanadia en een kuriaku”, mompelde ze. “De wonderen zijn de wereld nog niet uit.”

Vanaf de straat kon je het gekreun van de Anansi-kinderen horen. Ze hadden honger! “Jó, luie donder van een Anansi-vent!”, riep hun moeder Makuba boos tegen haar man. “Sta op en ga suiker voor me kopen op de markt. Dan kan ik cassavedokun maken om te verkopen. Wat voor vader ben jij? Als ik niet werk, is er geen geld om eten te kopen!” Anansi sprong uit zijn hangmat. Als Makuba boos werd, raasde en tierde ze zodanig dat de scheplepels, pannen en potten hem om de oren vlogen.

“Ja, ja, ik ga al”, riep hij.

Bij het marktplaatsplein zag hij Ma Doifi zitten op de stoep van het winkeltje waar ze lekkernijen verkocht. Naast haar zat Paard Suikertand, de schaafijverkoper.

“Wat zitten jullie zo te zitten?”, vroeg Anansi.

“Dus je weet het niet, Anansi?”, zei Paard Suikertand. “Baas Tijger heeft zijn suikerloods gesloten. De suiker is op.”

“Dat kan niet. Suiker moet er altijd zijn. Weten jullie het zeker?”

“We waren vanmorgen daar, Anansi. Wil je laten we weer gaan kijken?”

Ma Doifi stond op. “Ik moet echt suiker hebben, anders ga ik failliet.

Koekjes zonder suiker lust niemand.”

Bij het suikermagazijn was het stil. Het terrein rondom het magazijn was leeg.

Het glijhek stond maar halfopen. “Het magazijn is gesloten”, zei de wachter tegen Anansi, Ma Doifi en Paard Suikertand.

Anansi stiet Ma Doifi aan. “Kijk!”

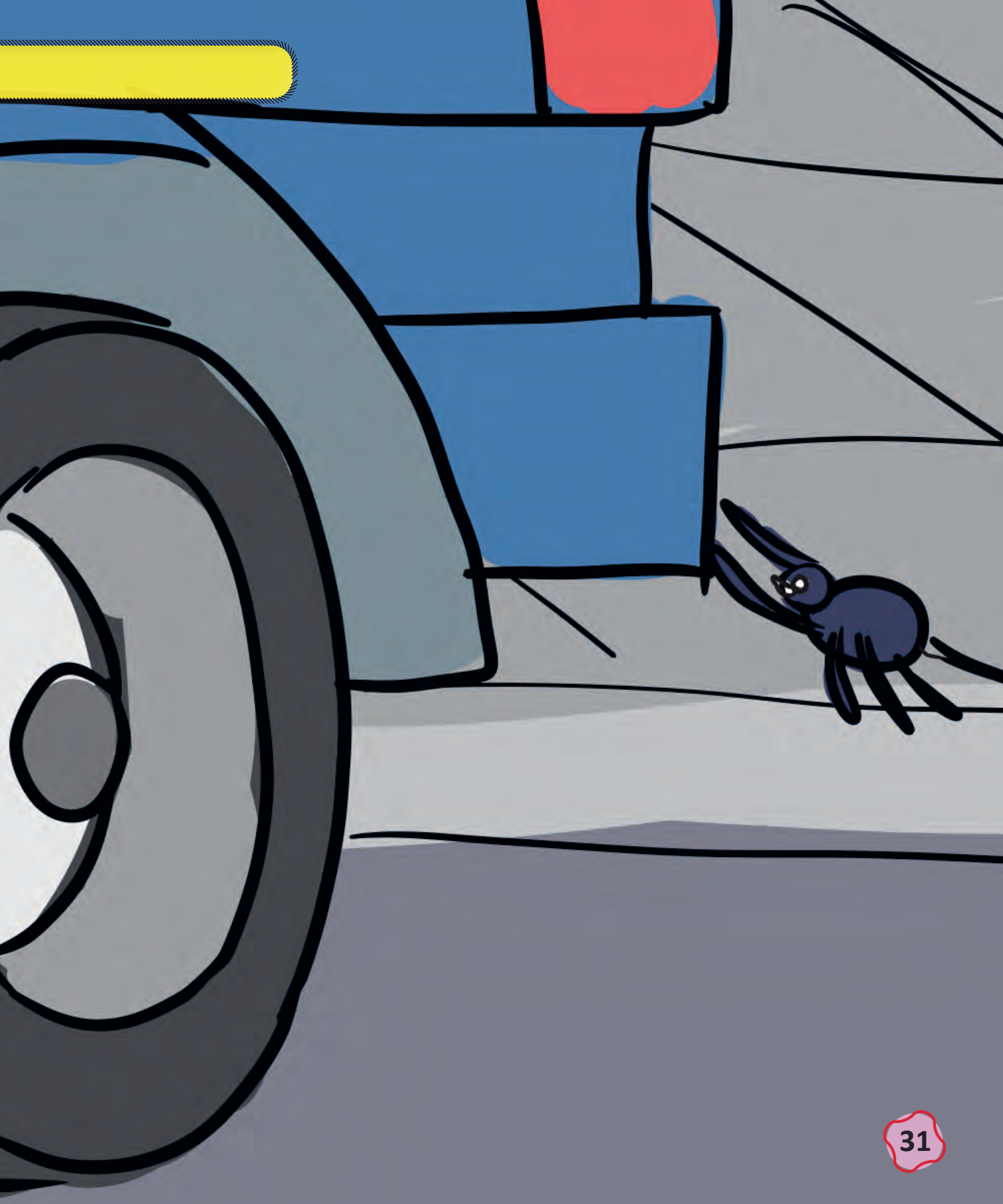
Zus Fremusu kwam naar buiten met een grote tas.

“Wat heb je daar?”, vroeg Anansi dreigend.

“Niets, niets”, piepte Zus Fremusu angstig, terwijl ze de zak tegen zich aandrukte.

“Laat zien!”, Ma Doifi trok aan de zak.

“Doe niet”, hilde Zus Fremusu. “Baas Tijger heeft gezegd dat we veel te weinig voor zijn suiker betalen. Hij zegt dat zijn suiker bijna op is.

Alleen als we betalen wat hij vraagt, laat hij nieuwe suiker halen. Ik mocht nog net deze tien kilo suiker bij hem kopen. Heel duur, natuurlijk.”

Zus Fremusu zette haar zak op de grond en haalde een zakdoek uit haar handtas. Ze veegde haar tranen en snoot haar neus.

“Ik heb mijn laatste spaarcentjes aan hem gegeven. Volgende week wordt mijn moeder negentig. We hebben meer dan tweehonderd gasten uitgenodigd voor het feest. We moeten koeken bakken en stroop koken.”

Met een laatste snik stopte ze haar zakdoek weer in haar tas, tilde de zware zak op en vervolgde haar weg.

Plotseling ratelde het hek. Het gleed helemaal open en een grote vrachtwagen reed het terrein op. De truck parkeerde met de laadkant naar de deuren van het magazijn.

Die werden net wijd genoeg opengezet om een kapasi door te laten.

“Wat gebeurt er?”, fluisterde Ma Doifi. Paard Suikertand drong naar voren.

“Ik wil ook zien.”

“Die kapasi’s laden iets in de vrachtwagen”, zei Anansi. “Ik durf te wedden dat het suiker is.”

Na een hele tijd werden de deuren van de laadruimte vergrendeld.

De twee kapasi’s stapten in de chauffeurscabine.

Anansi zei: “Ik wil weten waar ze naartoe gaan.”

Hij rende naar de truck, greep een zijreling en terwijl de truck wegreed, klom hij op het dak van de cabine.

“Als dat maar goed gaat”, zei Ma Doifi tegen Paard Suikertand. De vrachtwagen reed de stad uit. De truck denderde over de highway naar een bosrijk gebied, waar de wegen steeds slechter werden. Ze reden een hobbelig zandweggetje in. De truck stopte waar de weg ophield. Een klein huisje lag verscholen tussen de bomen. De chauffeur drukte een paar keer op zijn toeter. Een lange miereneter kwam naar buiten.

“Hé Min”, riep de chauffeur. “We hebben de lading gebracht: vierhonderd balen.”

Hij en zijn helper gooiden de cabinedeuren open en sprongen uit de truck.

Voorzichtig piepte Anansi over de rand van het dak. De dieren hadden hem niet in de gaten. Ze hadden het te druk met het versjouten van de suiker.

Anansi klom van het dak en verschool zich in het struikgewas. Daar bleef hij tot de truck leeg wegreed. Even later kwam de miereneter naar buiten met een hengel over zijn schouder. Dat kwam goed uit. Als Min wegging, kon Anansi rustig rondneuzen. Min had de deur niet afgesloten. In deze eenzame buurt woonden zeker geen dieven.

De balen suiker waren netjes op elkaar gestapeld. De hele voorkamer was vol. Ook in de kleinere zijkamer lagen stapels balen. In de keuken vond Anansi een boodschappentas en een paar plastic zakken. Hij sneed een baal in het zijkamertje open en vulde de plastic zakken met suiker. Hij deed ze in de boodschappentas. Die was zwaar, minstens tien kilo. Hij vouwde de opengesneden zak dicht en verborg hem onder een van de stapels helemaal in de hoek van de kamer. Min zou niet merken dat er suiker was verdwenen. Anansi sjouwde met zijn tas tot hij bij de asfaltweg terug was. Daar kreeg hij een lift van Zuster Schaap. Ze ging naar de stad om inkopen te doen en wilde Anansi wel afzetten bij de markt. Daar zat Ma Doifi nog steeds moedeloos op de stoep voor haar winkel.

“Ma Doifi, kijk wat ik heb gebracht!”

Anansi deed opgetogen de boodschappentas open.

“Is dat suiker, Anansi?”, vroeg Ma Doifi.

“Reken maar van yes.”

Ma Doifi stopte een vinger in een van de zakken en likte die af.

“Het is echt suiker”, knikte ze. “Maar dit is nooit genoeg voor alle koekjesbakkers en stroopverkopers, laat staan voor al die mensen die suiker in hun thee willen.”

“Ma Doifi”, zei Anansi. “We gaan die gierige Ba Tigri een lesje leren.

Ja ja, met dit kleine beetje suiker. Vraag alle koekjesbakkers en stroopverkopers om vanaavond bij je huis te komen. Dan zullen ze horen wat we gaan doen. Ma Doifi, opo, sta op.

Er is werk aan de winkel.”

Alle koekwinkels waren weer open. Overal kon je de belletjes van de schaafijksverkopers horen rinkelen. Verbaasd dwaalde Ba Tigri door de straten. Hoe kon dat?

Waar hadden die beesten hun zoet vandaan gehaald? Hij wist zeker dat hij de enige was die suiker importeerde.

Hij stapte de winkel van Ma Doifi binnen.

“Dag Baas Tijger”, riep Ma Doifi vrolijk. “Wilt u een lekker maïzenakoekje?” De schalen in haar etalage lagen vol met heerlijk ruikende, versgebakken koekjes.

Baas Tijger beet voorzichtig een stuk van het koekje af. “Het is zoet”, zei hij.

“Wat dacht u dan?”, vroeg Ma Doifi. “Koek moet zoet zijn, anders is het een zoutje.”

“Waar heeft u de suiker vandaan?”, beet Baas Tijger haar toe.

“Haha”, lachte Ma Doifi. “Dat ga ik u echt niet zeggen, Baas Tijger.

Wat ik wel kan zeggen, is dat er genoeg suiker is en echt niet duur.”

Woedend liep Baas Tijger de winkel uit. Paard Suikertand kwam hem rinkelend met zijn belletje tegemoet.

“Een ijsje voor u, Baas Tijger?”

“Uit de weg”, bitste Baas Tijger. Als Paard Suikertand het bekertje niet stevig vast had gehouden, was het op de grond gevallen.

“Zonde”, hinnikte Suikertand. Hij stak het rietje in het ijs. “Tigri moest eens weten dat dit mijn enige ijsje is met zoete stroop.”

Ma Doifi kwam naar buiten. “En dat het maïzenakoekje dat hij heeft gegeten, het enige koekje in mijn winkel is met suiker.”

Overal waar Baas Tijger ging, werden hem lekkernijen aangeboden. Van een gebrek aan suiker was niets te merken. Niemand kwam bij Baas Tijger ook maar één korreltje suiker kopen. Hij verdiende niets.

Baas Tijger wist niet dat Anansi een weddenschap had afgesloten met de koekjesbakkers en stroopverkopers. De inzet was een baal suiker.

Ze moesten het vier weken zonder suiker uithouden.

Tigri wist ook niet dat Anansi ze allemaal een cup suiker had gegeven. Dat mochten ze alleen gebruiken om iets lekkers voor Baas Tijger te maken. Baas Tijger belde Ma Doifi om te vragen of ze geen suiker nodig had. “Nee hoor, Baas Tijger”, riep ze. “Ik heb nog meer dan genoeg.” Tigri wist niet hoe hij het had. Op zo’n manier kon hij zijn prijzen niet verhogen. Erger nog, dan zat hij met al zijn voorraden.

Op de laatste dag van de vierde week riep Anansi de koekjesbakkers en stroopverkopers vroeg ‘s morgens bij elkaar. “We gaan suiker halen”, zei Anansi. De dieren vertrokken in busjes, auto’s, op bromfietsen en twee zelfs op hun racefiets. Toeterend en bellend bereikten ze het huisje van Min. Paniekerig rende de miereneter naar buiten. Wat was dit voor een invasie? De dieren waren niet te houden. Ze roken de suiker die ze vier weken lang hadden moeten missen. Paard Suikertand duwde Min omver. Stampend rende hij het huis binnen. Hij gooide een baal op zijn rug. De andere dieren sjouwden suiker naar hun busjes, auto’s, bromfietsen en fietsen. Een paar balen braken open. De witte korrels stroomden over de vloer. Snel werd er een andere baal gegrepen, totdat het huisje leeg was. Daarna vertrokken ze terug naar de stad. Min Miereneter bleef ontredderd achter. Anansi ging niet naar huis. Hij klopte bij Baas Tijger aan. Die zat onderuitgezakt achter zijn bureau in zijn magazijn. De tafel lag vol onbetaalde rekeningen. “Baas Tijger”, zei Anansi medelijdend, “ik heb al een paar keer met je gedroomd. Het is steeds dezelfde droom.” Tijger ging wat rechtop zitten. “Ga ik een lot winnen, Anansi?”, vroeg hij gretig. “Nee, nee, Tijger. In mijn dromen zie ik jou steeds zitten zoals vroeger, tussen de balen suiker. Toen alles nog goed met je was. Maar dan komt er een miereneter. Die steekt zijn lange snuit in jouw balen en zuigt alle suiker op. Ten slotte zit je erbij zoals nu.

Zielig en alleen in een leeg magazijn, met een hoop rekeningen.”

Tijger sprong op. “Het is Min”, brulde hij terwijl hij met zijn vuist op de tafel sloeg.

“Min knoeit met mijn suiker.”

“Dat dacht ik al”, knikte Anansi.

Met grote stappen beende Tigri naar buiten. Hij stapte in zijn auto.

Anansi reed met hem mee.

De deur en ramen van Mins huis hingen uit hun hengsels. Min zat met een verzaligd gezicht op de vloer tussen de suiker die uit de gebroken balen was gestroomd.

“Pas op!”, schreeuwde Anansi tegen Tijger toen ze uitstapten. Hij was bijna in een kolonne rode mieren gestapt. Van alle kanten marcheerden rijen mieren naar binnen. Ze waren op zoek naar zoetheid. De miereneter wachtte ze op.

Met zachte slurpgeluidjes bewoog hij zijn snuit over de vloer. Met een verzaligd gezicht kauwde hij de krioelende miertjes fijn.

Hij merkte de twee die binnenkwamen niet op, totdat Baas Tijger hem woedend door elkaar schudde. “Dief, suikerdief!”

Min keek verstoord op, blies toen zijn snuit uit over Baas Tijger. Een vlieg mieren kwam neer in zijn gezicht en op zijn poten, beten zich vast in zijn vel. Gillend van pijn liet hij Min los en rende naar buiten. Hij sprong in de kreek. “Die suikervreter heeft alles opgegeten”, huilde hij, terwijl hij de mieren uit zijn vel probeerde te plukken.

“Je moet een nieuwe partij suiker laten komen”, zei Anansi. “Als je nu een bestelling plaatst, hebben we over drie weken weer suiker.”

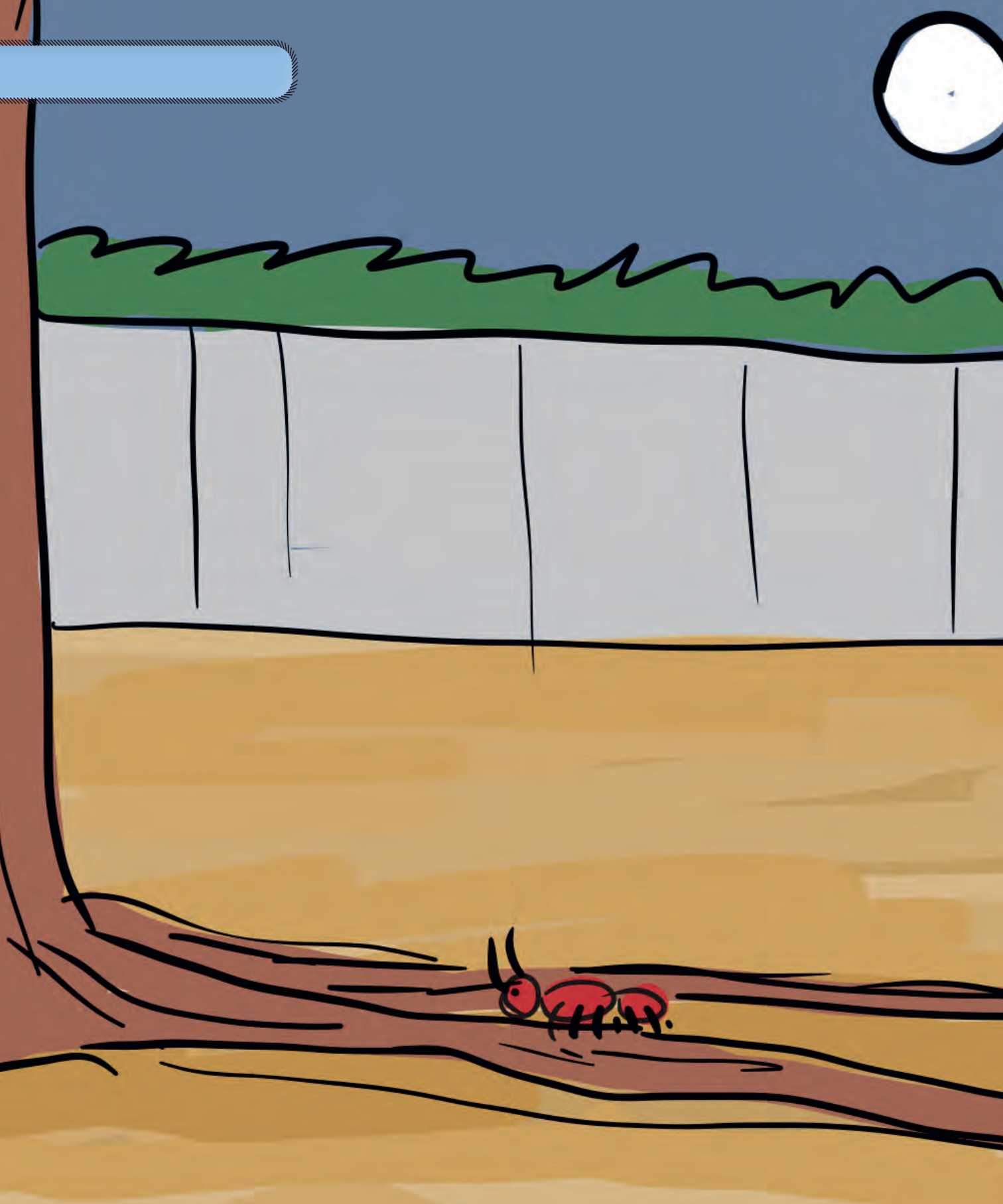
Knarsetandend gaf Baas Tijger toe dat dat het enige was wat hij nog kon doen.

Anansi verloor zijn weddenschap met de dieren. Ze hadden keurig vier weken lang geen korreltje suiker gegeten. Maar omdat Anansi ervoor had gezorgd dat er weer voldoende suiker was, kreeg hij een jaar lang elke week een zak met lekkers van de vereniging van koekjesbakkers en stroopverkopers. En voor Makuba was er genoeg suiker om cassavedokun te maken.

mier
bijt me
niet zo fijn
het doet best pijn
au

boom
met bladeren
geeft me schaduw
en een rijpe vrucht
manja

maan
zo hoog
aan de hemel
zie ik je schijnen
licht

Max Ocelot kijkt vanuit zijn boom naar het bos, dat langzaam wakker wordt.

Hij ziet Henny Konijn uit zijn hol komen. Achter hem volgen zijn vrouwtje en hun drie kinderen. Sofie Kikker springt voorbij. Karel Babun slingert van tak naar tak.

Max ziet hoe de vogels hun nest verlaten op zoek naar eten. Tussen de bladeren beweegt Loes Aboma.

Max ligt met zijn kop tussen zijn poten op een brede boomtak. Zijn staart hangt naar beneden. Hij voelt zich eenzaam. Hij mist zijn vrouwtje Nira. Zij werd gepakt door jagers. Nu is hij alleen en hij is boos op de hele wereld.

Max is niet altijd zo geweest. Toen Nira er nog was, lachte hij de hele dag. Nu kijkt hij de hele tijd zuur. Waar waren de dieren toen de jagers Nira in de val lokten?

Wie dacht er toen aan de belangrijkste afspraak die ze met elkaar hadden gemaakt?

‘Help elkaar, bescherm elkaar vooral als de jagers komen.’

Ze hebben hem vierkant in de steek gelaten toen de jagers Nira pakten. Nu helpt hij ook niemand meer.

Max sluit zijn ogen en valt even in slaap. Hij schrikt wakker als de apen luid beginnen te brullen. Ze geven een boodschap door.

‘Er is iemand in de val gelopen en de jagers komen eraan. Er is iemand in de val gelopen en de jagers komen eraan.’ Alle dieren hollen naar hun schuilplekken. Alleen Henny stopt. Hij kijkt achter zich en dan in het rond.

“Henna, waar ben je? Heeft iemand Henna gezien?” Henna is de dochter van Henny.

Hij ziet haar niet. Henny hupt terug. Waar is ze?

Dan hoort hij een bange stem om hulp roepen.

“Papa, waar zijn jullie? Help me! Ik zit vast!”

Alle andere dieren hebben haar ook gehoord, maar niemand durft haar te helpen.

Ze willen niet gepakt worden door de jagers. Mama Konijn en de andere kinderen beginnen te huilen. De andere dieren houden zich stil in hun schuilplaats.

Ze zijn bang voor de jagers.

Alleen de kikkers, die weten dat geen jager ze wil hebben, kwaken een lied.
Henna zit vast in een val! Wie zal haar helpen? Haar poten zitten vast. Wie haalt haar eruit? Wie is de sterkste en de slimste onder ons?
Help haar, kwaak, kwaak, help haar.
De andere dieren blijven stil en schuilen.
“Ssst”, fluistert Moeder Konijn zenuwachtig tegen de overgebleven konijntjes.
Max gromt. “Wie gaat Henna helpen?”
De dieren hebben hem gehoord, maar niemand durft iets te doen.
Henny Konijn hupt radeloos heen en weer. Het huilen staat hem nader dan het lachen.
Max houdt zich in. Hij gaat niet helpen, want waar waren de dieren toen de jagers zijn Nira hadden gepakt?
Opeens lijkt het alsof hij de stem van Nira hoort.
‘Ga haar helpen Max, ze is zo klein.’
Hij weet niet of hij het goed heeft gehoord. Hij stopt zijn poten in zijn oren. Hij wil niet gaan helpen. Toch hoort hij Nira weer. Ze dringt aan: ‘Help haar, Max.’
Het lijkt wel alsof ze hem een duwtje tegen zijn rug geeft. Hij zakt uit de boom en gaat naar de kikkers.
“Waar is Henna?”
“Onder de awarapalm”, kwaken zij.
Heel rustig loopt hij naar de plek. Hij weet precies waar het is.
Henny is nu niet meer bang. Hij loopt achter Max aan, Moeder Konijn durft niet.
“Pas op, Henny”, zegt ze bevend.
“Het is onze dochter”, zegt hij. “Moet ik haar daar laten?”
Als hij gaat, dan ga ik met hem mee.” Max heeft de woorden van Henny gehoord.
Hij wacht op hem en samen gaan zij op zoek naar Henna. Max sluipt onder de struiken door. Dan ziet hij Henna onder de awarapalm, maar tegelijkertijd hoort hij in de verte mensenstemmen. De jagers komen!

Henny heeft het ook gehoord.

“Wat gaan wij doen, Max?”

“Ik weet het nog niet”, zegt Max.

Max kan de val wel losmaken, maar de jagers hebben geweren en ze komen eraan.

“Wij moeten de jagers weggagen”, zegt Max.

“Hoe gaan wij dat doen?”, vraagt Henny.

“Als alle dieren schreeuwen, worden ze bang.”

Max zegt dat Henny de boodschap door de kikkers moet laten verspreiden. Vlug hipt Henny naar de kreek. De kikkers begrijpen wat ze moeten doen.

Zo luid als ze kunnen, kwaken ze: “Iedereen moet schreeuwen. We moeten de jagers weggagen. Iedereen moet schreeuwen.”

De kikkers springen met lange sprongen het bos door en herhalen overal hun boodschap. Sommige dieren durven eerst niet. Maar dan beginnen de brulapen. Dit is echt iets voor hen. Hun gebrul is angstaanjagend. De papegaaien vallen in. Luid krassend vliegen ze over het bos. Dan zijn de dieren niet meer te houden. De vogels fluiten, de bijen zoemen, de herten briesen. Zelfs Loes Aboma en haar zusters sissen vervaarlijk.

De jagers weten niet wat er gebeurt. Dit hebben ze nog nooit meegemaakt.

“Het spookt in het bos”, roept één van ze.

“Ko gwe, laten we wegwezen”, roept een ander.

Ze gooien hun geweren neer en rennen zo snel als ze kunnen het bos uit. Max is bij Henna. Hij breekt de val en het kleine konijnenmeisje is vrij. Ze vliegt haar vader in de poten.

“Papa, ik was zo bang”, huilt ze.

“Stil maar meisje”, sust hij haar. “Oom Max heeft je gered. Je hoeft niet meer bang te zijn.”

Ze gaan met zijn drieën terug naar de plek waar de andere dieren op hen wachten.

Iedereen is blij, maar sommige dieren schamen zich omdat ze zo bang waren.

Max zegt: “Samen staan we sterk. Dat hebben jullie nu gezien.”

Vanaf die dag helpen de dieren elkaar meer dan ooit.

Naast een lagere school aan de rand van Paramaribo was er een leeg, onverzorgd perceel vol busbusi. In holen tussen de wortels van de bomen woonden bakru's.

Ze deden niemand kwaad en sliepen de hele dag. Middernacht pas werden ze wakker.

Dan maakten ze een vuur en vertelden elkaar enge mensenverhalen die altijd eindigden met 'En toen leefden ze nog lang en ongelukkig!' De kleine bakru's rilden van angst, maar genoten toch van de verhalen. "Het zijn maar sprookjes", zei de verteller.

Op een dag vroeg hij toch: "Willen jullie een minder eng verhaal horen?"

De kleine bakru's knikten van ja. De verteller gooide een houtblok op het vuur en begon zijn verhaal.

Er was eens een meisje dat Parvati heette. Op een dag liep ze naar school, maar voor de poort stopte ze.

"O nee, mijn huiswerk! Ik ben vergeten huiswerk te maken!"

Ze wilde huilen, maar dat zou weinig helpen. Ze was vroeg. Misschien kon ze nog wat sommetjes maken. Op het lege perceel naast de school was een grote steen onder de bomen. Daar kon ze gaan zitten en nog even rustig haar huiswerk maken. Ze had een kwartier voor de schoolbel klonk. Ze pakte haar schrift uit haar tas en begon.

Maar haar huiswerk was zo veel! Ze zou nooit op tijd klaar zijn.

"Wat doe je daar?", vroeg plotseling een stemmetje.

Parvati zag een piepklein jongetje. Hij was nog geen twintig centimeter lang en had een groot hoofd en grote oren.

"Ik maak mijn huiswerk. Maar het is zo moeilijk! Juf gaat me zeker schreeuwen als ik niet alle sommen af heb", jammerde Parvati.

"Laat me zien", zei het bakrujongetje. Hij keek in het schrift en nam toen haar pen.

Snel schreef hij alle antwoorden op.

"Dat was gemakkelijk", zei hij.

"Hoe kan ik je bedanken?", vroeg Parvati blij.

“Wel... ik ruik pindakaas. Het is mijn favoriet, mag ik een beetje?”, vroeg de kleine bakru verlegen.

“Bedoel je dit?” Parvati haalde een broodje met pindakaas uit haar tas. Ze scheurde het in tweeën en gaf het bakru’tje een helft. Toen ging de bel.

“Ik moet gaan! Daag!” Ze rende naar school.

Het bakrujongetje smulde van het broodje pindakaas. Het was zo heerlijk dat hij besloot wat liefs voor Parvati te doen. Uit zijn holletje haalde hij een paar edelsteentjes.

Hij legde die neer bij de steen waarop ze had gezeten toen hij haar ontmoette.

Na school ging Parvati terug naar het beboste perceel. Ze wilde het vreemde jongetje bedanken. Dankzij hem had ze een compliment gekregen van de juf. Alle sommen waren goed. Toen ze de edelstenen zag, begreep ze dat het jongetje geen gewoon jongetje was. Het moest een bakru zijn, een schoolbakru. Daarom was hij zo goed in de sommen.

Ze wist zeker dat hij haar vaker zou helpen.

Voortaan bracht ze elke ochtend een broodje pindakaas voor de kleine bakru.

De kleine bakru’s vonden het verhaal zo leuk.

“Wow, elke dag pindakaas! Dat is zo lekker!”, riep één van ze. “Dat wil ik ook.”

“Het was maar een sprookje”, zei de verteller. “De werkelijkheid is heel anders.”

Maar de kleine bakru luisterde niet. De volgende ochtend verschool hij zich in het gras aan de rand van het perceel. Hij wachtte op een kindje in nood. Maar de bel ging en niemand kwam om hulp vragen. Hij besloot de school te bezoeken. Misschien zou hij iemand daar kunnen helpen.

Als een muis sloop hij over het schoolerf. Het was er leeg. Alle kinderen zaten in de lokalen. Toen zag hij toch een jongetje buiten.

Hij zat op de gang met een schrift op zijn schoot.

Toen het bakru'tje dichterbij kwam, zag dat de jongen huilde.

"HAHA! Daar komt de pindakaas!", riep de bakru blij. Hij tikte tegen het been van de jongen.

"Hallooo! Waarom ben je zo verdrietig?"

De jongen schrok. "Aargh! Wat is dit nou voor engs? Ga weg!"

"Rustig maar. Je hoeft niet bang te zijn. Ik ben een bakru en wil je helpen. Waarom huil je?"

"Ik ben buitengezet, omdat ik geen huiswerk heb gemaakt!"

De jongen veegde zijn tranen. "Wacht, ik hoor dat er schoolbakru's zijn.

Die kunnen huiswerk maken?"

"Dat klopt. Voor een broodje pindakaas doen we dat graag", antwoordde de bakru.

"En geven jullie ook edelstenen weg?", vroeg de jongen. De bakru dacht na. Dat was niet echt zijn bedoeling. Maar hij kon best een paar steentjes op de grond vinden.

"Ja, waarom niet. Laat me je huiswerk eens zien?"

De bakru keek in het schrift. Hij snapte niet zo goed wat gevraagd werd, maar pakte de pen van de jongen en vulde razendsnel alle antwoorden in.

"Ziezo, klaar! Breng je me in de pauze een broodje pindakaas?"

De jongen beloofde dat. Blij ging de kleine bakru terug naar het lege perceel, waar hij op de grond wat steentjes bij elkaar zocht. Hij hoorde de boze stem van de juf niet.

"WAAROM HEB JE CIJFERTJES GESCHREVEN IN JE TAALSCHRIFT?

WAT IS DIT VOOR ONZIN!"

Toen de kleine bakru de bel van de pauze hoorde, snelde hij naar de schutting.

Daar wachtte de jongen op hem met een broodje. De kleine bakru nam gretig een grote hap... en spuugde die direct uit zijn mond. Wagh! Het was kaas, smeerkaas!

Het was zo vies voor de bakru. De jongen had hem bedrogen.

De jongen lachte hem uit. "Net goed voor je."

Boos gooide de kleine bakru de steentjes die hij had verzameld naar de jongen.

Toen verdween hij tussen het gras op het lege perceel.

Vanaf die dag wisten de schoolkinderen dat ze niet te dicht bij de schutting mochten staan. Een bakru zou steentjes naar ze gooien.

Heel, heel lang geleden woonde er een wijze man aan de andere kant van de wereld. Nu zouden we zeggen dat hij in China woonde. Maar in die tijd bestond China nog niet. Wel waren er zeven grote koninkrijken.

De legers van de zeven koninkrijken voerden steeds oorlog met elkaar.

Elke koning probeerde zijn koninkrijk te vergroten door land van het andere koninkrijk in te pikken. Dat kostte veel geld.

De soldaten hadden wapens nodig, uniformen en paarden. Natuurlijk moesten ze ook eten en drinken. Het gewone volk vond oorlog niet leuk. Ze moesten belasting betalen aan hun koning om het leger te bekostigen. Hun zonen moesten in dienst.

Tijdens de gevechten sneuvelden veel soldaten. Steeds was er daarom verdriet.

De wijze man leefde in het koninkrijk Chu. Zijn naam was Qu Yuan.

Hij kon prachtige gedichten schrijven. Die gingen over het mooie land Chu en het verlangen naar vrede.

Waarom, o waarom kan er geen vrede zijn?

In mijn mooie land, waar de fraaiste bloemen bloeien?

En bergen, bossen en rivieren het landschap versieren.

Het volk hield veel van Qu Yuan en ook de koning van Chu las zijn gedichten vaak.

Hij mocht aan het hof komen. De koning luisterde graag naar zijn adviezen.

“Sire, probeert u te onderhandelen met de andere koningen. Stuur u hen geschenken om uw goede wil te tonen. Als ieder zich bezighoudt met zijn eigen koninkrijk, kunnen we allen in vrede leven.”

Dit viel niet in goede aarde bij de generaals van de koning. Als er vrede was, zouden ze niets te doen hebben. Dan zouden ze als boer op het land moeten werken.

Wat een afschuwelijke gedachte vonden ze dat. De hoogste generaal ging naar de koning.

“O, koning van Chu. Weet u dat de koning van Qin een groot en machtig leger heeft?

Hij is al vijf koninkrijken binnengevallen.

Hij wil van de zeven koninkrijken een groot keizerrijk maken. Dan kan hij keizer worden. Hij staat op het punt uw rijk binnen te vallen.” Koning Chu schrok.

“Wat moet ik doen, heer generaal?”

“Sire, u bent de opperbevelhebber van het leger.

Wij, generaals, staan klaar om u te dienen. We zullen het leger van Qin zeker verslaan.”

“Heer generaal, is het niet beter om eerst met de koning van Qin te onderhandelen?

Oorlog is duur en al dat bloedvergieten is zo naar.”

De generaal werd kwaad. “U luistert te veel naar die domme Qu Yuan. Die man kan niets anders dan gekke rijmpjes maken. Daarmee zullen we nooit de vijand verslaan.”

Koning Chu twijfelde. “Maar Qu Yuan is geliefd bij het volk. Overal waar hij zijn verzen voordraagt, worden de mensen blij. Ik geniet zelf ook van zijn poëzie.”

De generaal had zoveel tegenstand van de koning niet verwacht.

“Sire, door zijn toedoen beginnen de boeren te morren. Ze vinden dat ze te veel belasting betalen voor het leger.”

De koning herinnerde zich dat Qu Yuan hem had gevraagd de boeren te ontzien.

Ze moesten meer dan de helft van hun oogsten afdragen om de soldaten van zijn leger te voeden. Met wat overbleef, verdienden ze nauwelijks genoeg om hun gezin te onderhouden.

De generaal ging verder.

“Jaag die opstoker van een Qu Yuan weg uit uw paleis. Het leger van koning Qin is heel sterk en wreed. Als we ze niet kunnen tegenhouden, bent u de eerste die onthoofd wordt als zijn leger binnenvalt.”

De koning werd bang. Daar zei de generaal wat. Zijn leger moest in de eerste plaats hem, zijn vrouwen, zijn kinderen, zijn hele hofhouding beschermen. Zijn paleis was het eerste doelwit van de heerszuchtige koning van Qin. Als het leger van Qin hem kon doden, was het koninkrijk van Chu voor hun opperbevelhebber.

Dat was de koning van Qin. Dat mocht niet gebeuren. Hij moest doen wat de generaal zei.

Hij gaf opdracht Qu Yuan uit het paleis te verbannen. Verdrietig verhuisde de dichter naar een hutje naast een grote rivier. Daar woonde hij onder het gewone volk.

De mensen hielden nog steeds veel van hem. Ze hielden hem verborgen voor de kwade generaals. Die wilden hem het liefst uit de weg ruimen.

Het leger van Qin viel het koninkrijk Chu binnen. Er werd zwaar gevochten.

Er vielen heel veel doden. Helaas was het leger van Chu niet bestand tegen dat van de oorlogszuchtige koning Qin. De koning van Chu werd onthoofd. Zijn koninkrijk werd ingelijfd bij dat van Qin.

Toen Qu Yuan dat hoorde, was hij diepbedroefd. Hij pakte zijn bootje en voer de rivier op. In het midden van de rivier sloeg hij een gat in de bodem van zijn boot.

Zo verdronk hij zichzelf. Nu was het zo dat in de rivier een grote draak woonde die af en toe over het land vloog, maar verder niemand kwaad deed. De draak leefde van wat hij in de rivier vond.

Toen bekend werd dat Qu Yuan in de rivier was verdronken, waren de mensen bang dat de draak zijn lichaam zou oppeuzelen. Met tientallen bootjes gingen ze de rivier op om het lijk te zoeken. Ze maakten lawaai door op grote drums te slaan. Ze kieperden kruiken met wijn in het water. Ze gooiden pakketjes met lekker eten in de rivier. Dit allemaal om de draak af te leiden.

Het is niet bekend of het lichaam is gevonden, maar elk jaar nog vieren de Chinezen het drakenbootfeest ter ere van Qu Yuan. Ze doen dan botenraces, ze slaan op drums, drinken lekkere wijn en gooien pakketjes met zoete rijst in de rivier.

Heel lang geleden leefde er in een ver land een houthakker met zijn vrouw en zeven zonen in een bos. Het leven in die tijd was hard.

Heel vaak was er geen eten in huis. Vooral de jongste had daaronder te lijden.

Ze noemden hem Klein Duimpje. Op een keer was er weer geen kruimeltje eten.

“Vrouw”, zei de houthakker. “Morgen breng ik de kinderen naar de andere kant van het bos. Dan laat ik ze daar achter. Ik kan niet zien dat ze hier doodgaan van de honger.”

De volgende morgen bracht de vader de jongens heel ver het bos in. Verder dan ze ooit waren geweest. Plotseling merkten de jongens dat ze alleen waren. Ze zwierven door het bos tot het donker begon te worden. Ze hoorden wolven huilen. Ze klommen in een grote boom, zodat de wolven ze niet zouden kunnen pakken.

Klein Duimpje klom naar de hoogste tak. Toen hij daar zat, zag hij in de verte een lichtje branden. Vlug klommen de broers uit de boom.

Met nieuwe moed liepen ze naar het licht.

Ze kwamen bij een enorm groot huis. Toen Klein Duimpje op de deur klopte, deed een vrouw open.

“Goede vrouw”, zei Klein Duimpje. “Wij zijn verdwaald. Mogen we hier overnachten?”

“Van mij mag het”, zei ze, “maar dit huis is van een reus die kinderen eet.”

Klein Duimpje liet zich niet afschrikken. “In het bos wachten de wolven op ons. Die zullen ons zeker verscheuren. Als de reus ziet hoe mager wij zijn, spaart hij ons misschien.”

De vrouw zei: “De reus is net zo wreed als de wolven. Maar ik zal jullie verstoppen. Kom maar binnen.”

Ze liet ze in een kamer waar er een enorm bed stond. Op dat bed sliepen zeven reuzenbaby's. Het waren de kinderen van de reus. Elke baby had een gouden kroontje op het hoofd.

De vrouw zei: “Gaan jullie onder het bed liggen.”

Net op tijd! De reus kwam stampend binnen.

“Ik ruik mensenvlees!”, bulderde hij.

De vrouw zei: “Dat is het schaap, dat ik aan het braden ben.”

“Niets van aan”, schreeuwde de reus. Hij liep recht op het bed af.

De jongens gilden van angst toen ze zijn enorme reuzengezicht onder het bed zagen gluren.

“Haha!”, riep de reus. “Dat wordt een lekkere hap.”

De kinderen smeekten de reus om ze te laten gaan.

“Kijk zo mager we zijn!”, riep Klein Duimpje. “Er zit nauwelijks vlees op onze botten.”

“Hm”, zei de reus. “Je hebt gelijk.”

Hij keerde zich naar de vrouw. “Geef ze pap en een stuk vlees van dat schaap.

Mest ze goed vet! Dan eet ik ze morgen op.”

De jongens konden nauwelijks een hap door hun keel krijgen. Maar de reus dwong ze om alles op te eten. Daarna mochten ze naast de reuzenbaby’s op het bed gaan liggen.

De reus at de rest van het schaap op. Toen riep hij de vrouw om de sleutel van zijn schatkamer te brengen. Elke avond controleerde hij of zijn gouden munten er nog waren.

Die had hij gestolen op zijn rooftochten.

Klein Duimpje deed geen oog dicht. Ook toen de reus naar zijn slaapkamer ging, bleef hij wakker. Klein Duimpje vertrouwde de reus niet.

Wat als de reus ’s nachts honger zou krijgen? Plotseling kreeg hij een idee.

Hij pakte de kroontjes van de hoofden van de baby’s.

Voorzichtig zette hij ze op de hoofden van zijn broers en op zijn eigen hoofd.

Zo viel hij in slaap. Midden in de nacht werd de reus wakker.

Hij had honger. In het donker liep hij naar het bed waar de jongens en de baby’s sliepen.

Hij betastte de hoofdjes. Toen hij kroontjes voelde, ging hij zachtjes naar de andere kant.

Hij voelde nog eens. Geen kroontjes. Zonder verder te aarzelen, stak hij de baby’s dood en at ze op. Toen zijn maag vol was, ging de reus terug naar zijn bed. Even later snurkte hij zo hard dat het huis trilde.

Klein Duimpje maakte zijn broers wakker. Zo hard als ze konden, renden ze het huis uit. Ze waren zo bang dat ze alsmaar door bleven rennen en niet meer stopten. Toen de reus de volgende ochtend wakker werd, schrok hij vreselijk. Hij had zijn eigen baby's opgegeten.

“Het is de schuld van die rotjongens!”, schreeuwde hij woedend.

“Vrouw, breng mijn laarzen. Ik zal het ze betaald zetten!”

De laarzen waren toverlaarzen. Met één stap brachten ze je waar je wilde. De reus vroeg de laarzen hem naar de geur van mensenvlees te brengen. De laarzen zetten de reus neer bij een brug. De reus rook de kinderen, maar hij zag ze nergens. Hij wist niet dat ze zich onder de brug hadden verstopt. Misschien zijn ze in het water, dacht de reus. Hij trok de toverlaarzen uit om het water in te gaan.

Op dat moment kwam Klein Duimpje onder de brug vandaan. Snel sprong hij met zijn voeten in de laarzen. Omdat het toverlaarzen waren, pasten ze hem precies.

“Houd me vast”, riep hij tegen zijn broers. Tegen de laarzen zijn hij:

“Breng me naar het huis van de reus.”

De laarzen maakten een reuzensprong naar het huis van de reus.

Daar was nog steeds de vrouw van de reus. Klein Duimpje vertelde haar dat de reus gevangen was door rovers. Pas als ze goud kregen, zouden ze de reus vrijlaten.

De vrouw gaf de jongens al het goud dat ze konden dragen. Toen vroeg Klein Duimpje de laarzen om hen te brengen naar het huisje van hun ouders. En met het goud van de reus leefden ze lang en gelukkig, zonder ooit nog één dag honger te hebben.

Er tin tin bezocht Anansi de koning in zijn paleis. Hij zocht een werk. Hij wilde basya van de koning worden.

“Sire”, zei hij. “Alle dieren luisteren naar mij, zelfs Tijger.”

“Ach kom”, zei de koning. “Tijger is veel groter dan jij. Waarom zou hij luisteren naar zo’n kleine spin?”

“Toch is het zo, Sire”, zei Anansi. “Hij laat me zelfs op zijn rug rijden.”

“Ik denk dat je een jokkebrok bent”, zei de koning. “Tijger zal jou toch niet de baas over hem laten spelen?”

“Sire, ik vertel u niets dan de waarheid. Ik zou niet durven om tegen u te jokken”, zei Anansi. De koning wilde het nog steeds niet geloven.

“Weet je wat?”, zei hij. “Ik laat Tijger roepen. Dan kan hij zelf vertellen of je de waarheid spreekt.”

“Doet u dat gerust, Sire, dan zult u het uit de mond van Tijger zelf horen.”

Anansi verliet het paleis en ging naar huis. Thuis vertelde hij aan zijn vrouw Makuba en zijn kinderen dat hij zich ziek voelde.

“Ik heb koorts. Ik ga op bed liggen. Niemand moet me storen.”

Intussen had Tijger de boodschap van de koning gekregen. Hij meldde zich aan bij het paleis. De koning ontving hem op zijn bordes.

“Ga zitten, beste Tijger”, zei hij. “Is het waar dat jij dat kleine spinnetje, Anansi, op je rug hebt laten rijden?”

“Wat!”, gromde Tijger. “Ik laat mij door niemand berijden. Ik ben geen paard of ezel. Wie heeft u deze onzin verteld?” “Anansi zelf”, zei de koning.

Woedend riep Tijger: “Ik ga hem halen. Gooit u hem in de gevangenis. U moet niet toestaan dat uw onderdanen leugens over elkaar vertellen.”

De koning beloofde dat hij Anansi zou laten opsluiten als Tijger hem naar het paleis kon brengen. Tijger rende het bos in om Anansi te zoeken.

Na een tijdje kwam hij de oudste zoon van Anansi tegen.

Hij greep de jongen bij een van zijn poten.

“Waar is je vader?”, gromde hij.

“Vadertje Tijger”, antwoordde de jongen. “Waarom bent u boos?”

“Je vader heeft gelogen tegen de koning. Ik moet hem naar het paleis brengen.”

“O”, zei de jongen. “Maar papa is ziek. Hij ligt met koorts in bed. Kom, laat me u naar hem toebrengen.”

Ze liepen naar het huis van Anansi. Makuba stond voor de deur.

“Dag baas Tijger”, zei ze. “Wat fijn om u weer te zien. Waaraan hebben we uw bezoek te danken?”

Tijger had niet verwacht zo vriendelijk te worden ontvangen. Zijn boosheid zakte een beetje.

“Waar is Anansi? Ik moet hem dringend spreken. Hij wordt verwacht op het paleis van de koning.”

“Tyê”, zei Makuba. “Net nu hij met hoge koorts op bed ligt. Hij heeft me verzocht hem niet te storen.”

Tijger schraapte zijn keel. Wat lastig dat Anansi ziek was. Maar hij moest hem toch zien te spreken.

“Makuba, het is heel dringend. Laat me even bij hem.”

Zuchtend schoof Makuba opzij om Tijger binnen te laten.

Anansi lag rillend op het bed. Hij had een dikke deken over zich heen getrokken.

Tijger zei: “Anansi, waarom heb je gelogen tegen de koning dat je mij hebt bereden? Je moet meekomen om hem de waarheid te vertellen.”

Anansi zei met een trillerig stemmetje: “Ik zou wel willen, maar ik voel me zo ziek. Ik kan nauwelijks op mijn benen staan.”

Tijger voelde de boosheid weer in zich opkomen. “Het kan me niet schelen, Anansi. Je gaat nu met me mee. Hij trok de deken van Anansi af.”

Anansi begon hevig te beven. “Brrr, brrr, kunnen we niet een dagje wachten tot ik me beter voel?”

“Nee”, zei Tijger. “Al moet ik je dragen, je gaat mee.”

Dat was precies wat Anansi wilde horen.

“Baas Tijger, mag ik de deken over je rug leggen? Dan heb ik een soort zadel waarop ik kan zitten. Hopelijk val ik dan niet van je rug.”

Moeizaam klom Anansi op de rug van Tijger.

“Loop niet te snel”, zei hij, “anders val ik van je rug.”

Toen ze zo’n tweehonderd meter hadden gelopen, begon Anansi te kreunen en te steunen.

“Stop, Tijger. Stop, ik kan niet meer.” Anansi schokte en beefde.

“Het zal de koorts zijn.”

Ongeduldig bleef Tijger staan. “Wat moeten we nu dan doen? De koning wacht op ons.”

Anansi haalde een stevig stuk spinnendraad tevoorschijn dat hij altijd bij zich had.

“Kijk Tijger, doe dit draad in je mond. Dan kan ik het gebruiken als leidsel. Daaraan kan ik me vasthouden, zodat ik niet van je rug val.”

Tijger wilde zo snel mogelijk verder, dus hij pakte het draad vast met zijn bek.

Ze waren niet meer zo ver van het paleis. Dan zou hij van Anansi af zijn.

Maar net voor het paleis riep Anansi “Baas Tijger, ho! Stop even.”

“Wat is er weer?”, riep Tijger geïrriteerd. “Je zit toch goed nou?”

Anansi zei: “Muskieten, baas Tijger, muskieten. Stop even, zodat ik een takje kan plukken om ze mee weg te jagen.”

Snel greep Anansi een tak van een struik langs het pad.

Ze waren dicht bij de poort van het paleis van de koning. De wachters lieten ze langs, want ze wisten dat de koning op zijn bordes stond te wachten op Tijger en Anansi.

Tijger liep de laan op die langs het bordes van de koning liep. Op dat moment begon Anansi met de tak op zijn rug te slaan.

“Muskieten, baas Tijger!”, riep hij. “Muskieten!”

En zo zag de koning ze voorbijkomen. Anansi op de rug van Tijger, met de leidsels in zijn ene hand en een zweepje in de andere hand. Anansi had de waarheid gesproken.

Hij reed echt op Tijger.

Er leefde eens, lang geleden, een waterdrager die Dampa heette. Niet ver van het dorp waar hij woonde, was er een bron met heerlijk koel water. Waterdragers liepen heen en weer tussen de bron en het dorp. Ze brachten water voor de dorpsbewoners.

Elke waterdrager had twee grote emmers. Elke emmer hing aan één kant van een juk dat hij over zijn schouders droeg.

Dampa had ook een juk met twee emmers. Die emmers had hij al heel lang.

Water dragen was van jongs af aan zijn werk. De emmers waren beide even groot.

Jarenlang hadden ze uitstekend dienstgedaan. Maar de emmers raakten oud en versleten.

Een van ze begon een beetje te lekken. De andere had wat meer geluk. Zijn bodem was sterk. Alleen het hengsel ging stuk, maar dat had de waterdrager snel gerepareerd.

Als Dampa water putte, waren de emmers allebei tot de rand gevuld. Hij liep dan over het pad naar het dorp. Daar had hij vaste klanten bij wie hij het water moest leveren.

Als hij op zijn bestemming kwam, was de ene emmer nog vol. Uit de lekkе emmer was een deel weggelopen. De klanten betaalden het volle pond voor de volle emmer.

Voor de andere emmer gaven ze de helft van de prijs.

“Waarom koop je geen nieuwe emmer?”, vroegen ze vaak.

Maar dan schudde Dampa zijn hoofd.

“Nee, zo is het goed. Ik heb deze emmer al zo lang. Ik wil hem niet missen.”

En zo gingen er jaren voorbij. Steeds werd voor de volle emmer de volle prijs betaald en voor de lekkende emmer de helft. De goede emmer werd daardoor een beetje verwaand.

Hij schepte op tegen de lekkе emmer over zijn prestaties.

“Ik ben een perfecte emmer. Al het water dat baas Dampa met mij put uit de bron, komt aan bij de klant. Geen druppel gaat verloren.

Dat is bij jou wel anders.”

De arme, lekkе emmer schaamde zich. Hij wenste dat zijn baas moeite zou doen om het gat te dichten. Dan zou hij ook de volle prijs kunnen vragen. Net als bij de goede emmer.

De lekke emmer voelde zich doodongelukkig. Elke keer als hij het water voelde weglopen, kon hij wel huilen. Kon hij maar evenveel presteren als de goede emmer.

Op een dag werd het hem te veel. Hij besloot er met Dampa over te praten. Eigenlijk zijn emmers heel zwijgzaam. Ze kunnen een leven lang doorbrengen zonder ook maar één woord te zeggen.

Toen de emmer tegen Dampa begon te praten, wist deze dat het serieus was. Het gebeurde toen hij net even zat te rusten. Hij had de emmers van het juk gehaald. Ze stonden naast hem in de schaduw van de bomen bij de bron. Daar wachtte hij tot het zijn beurt was om te putten. Hij keek op toen hij zijn naam hoorde.

“Meester Dampa, ik wil u wat vragen.”

Dampa keek om zich heen. Hij zag niemand. Toch had hij duidelijk een stem gehoord. De emmer sprak weer.

“Meester Dampa, ik wil u wat vragen.”

De waterdager spitste zijn oren. Het geluid kwam uit zijn rechteremmer. Het moest de emmer zijn die sprak.

“Zeg het maar. Ik luister naar je”, zei hij tegen de emmer.

“Waarom maakt u het gat in mijn bodem niet? Ik schaam me zo, omdat ik steeds weer water verlies. Mijn broer aan de linkerkant van het juk kijkt op mij neer. Hij zegt dat door mijn falen u niet het volle loon kan krijgen voor uw inspanning.”

Dampa pakte de emmer op. Hij hield hem dicht tegen zich aan. Hij had medelijden met de oude emmer. Troostend zei hij: “Jullie twee zijn mij evenveel waard. Straks gaan we weer naar het dorp. Kijk goed naar jouw kant van de weg.”

Dampa vulde de emmers met water uit de bron. Hij hees het juk op zijn schouders. Toen sloeg hij de weg naar het dorp in. Het was een weg die hij wel tien keer per dag aflegde.

De emmer gaf zijn ogen goed de kost. Aan zijn kant van de weg was het gras fris en groen. Er groeiden mooie veldbloemen. De emmer keek ook naar de andere kant. Midden op de weg was het stoffig en droog. Aan de linkerkant was het gras hard en dor. Vlug keek hij weer naar zijn kant, rechts van de weg. De bloemen maakten hem vrolijk en opgewekt spetterde hij ze nat.

Dampa floot een deuntje terwijl hij het dorp binnenwandelde. De lekkе emmer vergat even zijn zorgen.

Ze leverden het water af bij een klant. Dampa ontving de helft van zijn loon voor het water in de lekkе emmer. Opnieuw voelde deze zich bedroefd.

“Zie je wel”, jammerde hij. “Ik ben niets waard. Je kan me liever weggooien.”

De waterdrager klopte tegen de emmer.

“Hou toch op met klagen”, zei hij. “Heb je de bloemen niet gezien?”

Die groeien alleen aan jouw kant van de weg. Heb je niet gemerkt hoe vrolijk je wordt van dat prachtige gezicht? Ik heb die bloemzaadjes gestrooid aan jouw kant van de weg. Elke keer als we terugkwamen van de rivier, heb jij ze water gegeven.”

De emmer was stil. Zo had hij het nooit bekeken. Ook de linkeremmer had het gehoord. Nu was het zijn beurt om zich te schamen.

“Het spijt me”, zei hij verlegen. “Zomaar heb ik je het idee gegeven dat je minder waard bent dan ik.”

Dampa hees het juk met de emmers op zijn schouders.

“Jullie zijn mij allebei even veel waard”, zei hij. “Ieder op zijn eigen manier.”

“Zoveel onvoldoendes”, zegt mama tegen Roël wanneer ze zijn rapport bekijkt.

“Hoe komt dat nou? Je maakt toch op tijd je huiswerk?”

“Ik kan niet helpen”, antwoordt Roël zachtjes. “Als ik repetitie moet maken, weet ik plotseling niets meer.”

“Tyê”, zegt papa. “Misschien heeft hij faalangst. Als je dat hebt, raak je in paniek als je een repetitie moet maken voor een rapportcijfer.”

Mama haalt een rekenschrift uit de schooltas van Roël en laat het aan papa zien.

“Kijk, hij kan het wel. In zijn schrift heeft hij maar twee sommetjes fout.”

De volgende ochtend brengt mama Roël naar school.

“Roël, hoe komt het dat je zoveel onvoldoendes gehaald hebt?”, vraagt ze weer.

Roël blijft stil.

“En?”, vraagt mama. “Ik wacht...”

“Ik weet het niet”, zegt Roël en haalt zijn schouders op.

“Hoe weet je het niet, jongen?”

“Ik kan het gewoon niet”, houdt Roël vol.

“Tuurlijk kan je het!”, zegt mama een beetje boos.

Op het schoolerf ziet hij zijn mati, Melvin.

“Ofa Roël?”, roept Melvin.

“Hé Melly”, zegt Roël. Hij kijkt sip.

“Wat is er?”, vraagt Melvin.

“Boy, mijn ouders zijn boos omdat ik zoveel rood heb op mijn rapport”, zegt Roël.

“Dat komt door jouzelf, boy. Je hebt geen zelfvertrouwen”, zegt Melvin. “Ik heb gezien hoe je die repetities maakt. Steeds veeg je uit.”

Ding, ding, ding. De schoolbel gaat.

De kinderen stormen de klas binnen.

Wanneer Roël eenmaal op zijn plaats zit en in zijn tas gaat om zijn spullen te pakken, schrikt hij!

Zijn tas is leeg. Hij ziet een glinsterend bolletje erin en... het maakt geluid!

“ $134 + 66 = 200$, $253 + 254 = 507$ ”, dreunt een stemmetje. Roël kijkt om zich heen.

Niemand kijkt naar hem. Zou hij alleen het stemmetje horen?

“ $567 - 63 = 504$, $135 - 56 = 79$ ”, klinkt het weer.

Opeens is het glinsterende bolletje verdwenen. Roël doet zijn spullen terug in zijn tas.

De juf is begonnen met de les.

“Wat vreemd”, denkt Roël. Maar dan geeft de juf hem de beurt. Hij heeft geen tijd meer om over het bolletje na te denken.

Maar die middag, als Roël met zijn huiswerk wil beginnen, ziet hij het glinsterende bolletje weer. Het springt op de leuning van zijn stoel en dan op tafel. Nu ziet Roël dat het bolletje een mond en ogen heeft en armpjes en beentjes.

“ $456 + 44 = 500$, $162 + 614 = 776$ ”, klinkt het weer.

Het glinsterende bolletje komt op hem af. Verschrikt leunt Roël achterover in zijn stoel.

Het bolletje ziet er niet gevaarlijk uit, maar het is niet normaal dat een bolletje praat.

Wie weet wat dat ding hem allemaal kan aandoen.

“Ben jij het jongetje dat vanmorgen zo bang was toen hij in zijn tas keek?”, hoort Roël het bolletje zeggen.

J... j... ja”, stottert hij.

“Sorry, ik wilde jou niet bang maken”, lacht het bolletje.

“Ik ben Abeniba, de huiswerkhéks.”

“Huiswerkhéks?”, vraagt Roël verbaasd. Hij kan zijn oren niet geloven.

“Wat is dat voor iets? Ik ben zeker te moe. Ik droom, hè?”, zegt hij hardop.

“Je droomt niet”, zegt Abeniba. “Je bent echt wakker.”

Ze springt op Roëls hoofd en trekt aan zijn haar.

“Au”, roept Roël.

Abeniba springt weer op de tafel. “Zie je wel?”, zegt ze.

“M... m... maar wat wil je met mij?”, vraagt Roël.

“Ik wil je helpen betere schoolprestaties te halen”, zegt Abeniba.

Voordat Roël nog wat kan zeggen, is er opeens fel licht om hem heen. Hij voelt een kracht in hem opkomen. Het duurt maar even, maar Roël voelt zich slimmer dan ooit.

“W... w... wat heb jij gedaan?”, vraagt hij nieuwsgierig. “Ik voel me totaal anders. Ik voel me sterk en intelligent.”

“Ik heb jou een toverstofje gegeven dat je zal helpen tegen fouten op school”, zegt Abeniba.

Plotseling is ze verdwenen. Roel zit weer gewoon aan zijn tafel met zijn huiswerk voor zich.

Toch is er iets veranderd. Hij heeft echt zin in zijn huiswerk.

Hij begrijpt alle opgaven en heeft ze binnen een mum van tijd af.

Hij pakt zijn tablet en maakt ook de extra opgaven voor geschiedenis. Die waren niet verplicht, maar hij vindt het gewoon leuk om informatie te zoeken op het internet.

De dagen na zijn ontmoeting met Abeniba krijgt Roël alleen maar tienenvoor zijn repetities. Maar na enkele weken lijkt het toverstofje te zijn uitgewerkt. Hij krijgt een onvoldoende voor cijferen.

“Abeniba, Abeniba”, roept hij wanneer hij op zijn kamer is.

Ineens staat Abeniba op zijn tafel.

“Ik heb meer toverstof nodig”, begint Roël. “Ik heb een onvoldoende voor cijferen.”

“Hmmm”, zegt Abeniba. “Laat me je blaadje eens zien?”

Roël pakt het blaadje uit zijn tas.

Abeniba bestudeert het blaadje. Dan zegt ze: “Kijk eens. Dat heb je steeds fout gedaan. Je moet de juf vragen het nog eens uit te leggen.”

“Kan ik niet liever een beetje toverstof krijgen?”, vraagt Roël teleurgesteld. “Mijn hele klas denkt dat ik in alles goed ben. Ik kan niet meer naar school zonder jouw toverstof.”

“Zal ik je eens wat vertellen?”, vraagt Abeniba.

Roël kijkt haar nieuwsgierig aan.

“Dat toverstofje was helemaal geen toverstofje. Ik zei dat alleen maar omdat ik je zelfvertrouwen wilde geven. Je hebt die tienenvoor helemaal zelf gehaald. Je kan het”, zegt Abeniba.

“Maar dat cijferen dan?”, vraagt Roël bezorgd.

“Natuurlijk moet je er wel hard voor werken. Als je iets niet snapt, moet je nog een keer om uitleg vragen. Je hebt helemaal geen toverstof nodig”, zegt Abeniba.

“Je moet gewoon doorzetten en geloven in jezelf.”

Roël doet wat Abeniba hem gezegd heeft. Als de juf hem de cijfersommetjes nog eens heeft uitgelegd, begrijpt hij ze helemaal.

Bij de volgende repetitie heeft hij weer een tien. Zonder toverstof!

Abeniba heeft hij nooit meer gezien.

Galibi is een dorpje dicht bij de zee. Veel mensen vinden het leuk om in de vakantie naar Galibi te gaan. Galibi heeft een prachtig strand met een heleboel schelpen.

Lilia is ook met vakantie. Ze houdt van schelpen zoeken. De meeste hebben de vorm van een waaier. Je hebt ook schelpen die binnenin hol zijn. Ze zijn gedraaid tot een bol die uitloopt in een smalle punt.

Lilia heeft al een paar schelpen gevonden als ze in de verte een heel grote ziet liggen. De schelp is bijna net zo groot als haar hoofd.

Ze zet de opening van de schelp tegen haar oor. Dat vindt ze altijd een leuk spelletje. Als je dat doet, kan je het geluid van de zee horen.

Sjoe-oe-oe. Sjoe-oe-oe. Ja, ze hoort de zeewind blazen.

Maar dan hoort Lilia nog wat anders; net alsof er iemand huult. Lilia drukt de schelp dicht tegen haar oor aan.

Hè, iemand snikt. Ze knijpt haar ogen toe en tuurt in de schelp, maar verder dan de eerste ronding kan ze niet zien.

“Wie is daar?”, roept ze.

Sjoe-oe-oe, sjoe-oe-oe, ruist alleen de zeewind.

Hèn? Misschien heb ik me vergist, denkt Lilia.

Maar dan klinkt een stem. Zacht, zangerig, heel lief, ook heel droevig.

“Ik ben Seriba, de zeemeermin. Mijn vader, de koning van de zee, heeft mij opgesloten in deze schelp.”

Lilia probeert weer voorbij de eerste bocht in de schelp te kijken, maar het lukt niet.

“Waarom heeft je vader je opgesloten, Seriba?”

“Mijn vader is boos op mij, omdat ik verliefd ben op Warana.

Warana is de liefste zeeschildpad van de hele wereld. Maar mijn vader vindt hem niet goed genoeg voor mij. Ik moet trouwen met Sjark Haai.

Maar ik vind Sjark zo griezelig. Hij heeft zulke grote tanden.”

Sjoehoe-sjoehoe-sjoehoe, huult de zeewind boos. Seriba snikt met hem mee.

“Stil maar, Seriba”, troost Lilia haar. “Waar is Warana dan? Heeft je vader hem ook opgesloten?”

“Neuheu, hij is veel te groot”, snikt Seriba nog na. “Elke dag, net voor het donker wordt, komt hij hier”, vertelt Seriba. “Hij komt tori met me praten. Ik ben zo blij als ik zijn stem hoor, maar wat zou ik hem graag weer willen zien en aanraken.”

Lilia legt de schelp terug op het zand. Ze heeft een plannetje in haar hoofd.

“Wees gerust, Seriba. Als alles goed gaat, zien jullie elkaar vanavond weer.”

Het is pas drie uur 's middags. Ongeduldig zwerft Lilia over het strand tot ze de hemel rood ziet worden en de zon ondergaat. Zo snel als ze kan, rent ze dan over het natte strand terug naar de grote schelp. Hij ligt nog op dezelfde plaats. Hijgend houdt ze stil. Er is niemand te zien. De zee kabbelt rustig tegen het strand.

Lilia verstopt zich achter een busbusi. Warana mag haar niet zien. Schildpadden zijn bang voor mensen. Mensen vangen schildpadden en koken soep van hun vlees.

Vanachter de struiken loert Lilia naar de kustlijn.

Ay, daar is hij! Warana! San, wat is hij groot en wat heeft hij een prachtig geblokt schild. De schildpad kijkt voorzichtig om zich heen.

Als hij niemand ziet, schuifelt hij met zijn grote graafpoten naar de schelp.

Hij legt zijn kop ertegenaan. Zo blijft hij een tijdje staan en praat hij tori met Seriba.

Hoe was je dag vandaag?”, vraagt ze.

Hij zucht. “Zoals altijd heb ik rondjes gezwommen. De zee is prachtig, maar zonder jou kan ik niet echt genieten.”

“Er was vandaag een mensenkind op het strand”, zegt Seriba.

Warana kijkt argwanend om zich heen. Hij is bang voor mensen. Hij is bang op het land. In zee is hij snel. Zijn schild beschermt hem. Het is zo hard dat zelfs die griezige Sjark er niet doorheen kan bijten.

Op het land is hij langzaam. Mensen kunnen hem dan makkelijk vangen.

“Kon ik je maar bevrijden uit je schelp”, zegt hij tegen Seriba.

“Dan konden we weer samen de zee in.”

Lilia weet hoe ze Seriba kan bevrijden. Maar ze moet snel zijn. Als Warana haar ziet, zal hij zeker proberen de zee in te vluchten. Dat mag niet gebeuren, want ze heeft zijn schild nodig. Ze moet in actie komen.

Nu!

Ze duwt de struiken opzij en rent zo snel ze kan over het natte strand. Warana hoort het geluid van voetstappen. Een mens! Hij wil vluchten. Maar op het land is hij veel te langzaam. Wat moet hij doen? Die mens mag hem niet pakken. Hij wil geen schildpadsoep worden. Hij knijpt zijn ogen dicht van angst. Hij weet niet dat Lilia hem en Seriba wil helpen.

Lilia rent om Warana heen. Ze moet oppassen voor de scherpe klauwen van zijn grote graafpoten. Gelukkig, hij beweegt niet. Snel grijpt ze de schelp en tilt hem boven haar hoofd.

“Hou je vast”, roept ze tegen Seriba.

Dan slaat ze de schelp met al haar kracht op de rug van Warana.

Krak, doet de schelp. Er zit een scheur in. Lilia hoort Seriba gillen.

“Nog even”, roept Lilia en zo hard ze kan, slaat ze nog een keer. Krak, krak.

De schelp breekt in stukken. Tussen de scherven zit een kleine zeemeermin.

“Jij moet Seriba zijn”, zegt Lilia.

Seriba lacht opgelucht. “O, wat was ik bang.”

Langzaam keert Warana zijn kop om.

“Seriba, je bent weer vrij!”, roept hij.

“Ja”, zegt Seriba, “dankzij dit mensenkind.”

“Een mensenkind”, verbaast Warana zich. “Ik dacht dat ze soep van me wilde maken.”

“Hoe gaan we je ooit kunnen bedanken?”, zegt Seriba.

“Het was niets, hoor”, zegt Lilia. “Ik ben blij dat jullie weer gelukkig zijn.”

Seriba gaat op het schild van Warana zitten. Lilia zwaait ze na als ze de zee ingaan.

K = Kenneth Ocelot T = Toni Luiaard D = Dennis Raaf

Kenneth Ocelot en Toni Luiaard zijn vriendjes van elkaar. Ze vinden het fijn om vruchten te zoeken in het bos.

K: Gisteren heeft het flink geregend en vandaag ziet het weer er niet beter uit.

T: Ja hoor, ik ruik het vocht in de lucht.

K: Kijk die zwarte wolken daar. Straks komt er een plensbui.

T: Laten we snel wegrennen van hier, want ik wil niet nat worden."

K: Haha, jij wilt dat we snel wegrennen? Weet je zeker dat je dat kan?

T: Wat denk je wel van mij? Waarom zou ik dat niet kunnen?

K: Je bent een luiaard en luiaards zijn heel traag. Daarom worden jullie 'luiaard' genoemd. Het lijkt net of jullie niet willen bewegen. De luiaards en de schildpadden zijn de langzaamste dieren in het bos.

T: O, ik denk dat je mij onderschat. Ik kan veel meer dan je denkt en als je wilt, kan ik het ook bewijzen. Ik durf zelfs te zeggen dat ik sneller ben dan jij.

K: Haha, dat is het belachelijkste wat ik ooit heb gehoord! Laten we een wedstrijd houden. Dan kan ik zien of je werkelijk sneller bent dan ik.

T: Ik neem deze uitdaging meteen aan.

K: Wie wint, krijgt een bosmarkusa.

T: Begin die dan alvast klaar te zetten voor mij.

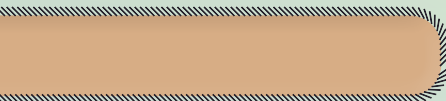
(Ze geven elkaar een poot. Kenneth neemt een tak en trekt een lijn.)

K: Dit punt is de start. Het eindpunt is bij de kreek naast die holle bruinhartboom.

T: We hebben een scheidsrechter nodig. Ik zie Dennis Raaf daar op een tak zitten. Zullen we hem vragen om de wedstrijd te leiden?

K: Hé Dennis, wat ben je aan het doen? Heb je even tijd om scheidsrechter te zijn? Deze gekke luiaard denkt dat hij van mij kan winnen in een snelheidswedstrijd.

D: Toni, heb je wel goed nagedacht? Waarom wil je het opnemen tegen een ocelot?

Ocelotten zijn toch veel sneller dan luiaards?

T: Ach, hij is gewoon een opschepper.

D: Nou, goed dan. Gaan jullie bij die streep staan in de starthouding. Als jullie klaar zijn, geef ik het startsein. Ik zal over de route met jullie meevliegen om te kijken of alles goed gaat.

K+T: *(Staan in starthouding.)* Wij zijn klaar!

D: Af!

(Kenneth rent hard en zelfverzekerd, en heeft al gauw een voorsprong. Toni doet zijn best, maar komt langzaam vooruit.)

K: *(Kijkt achterom.)* Haha, waar blijf je nu met je grote mond, jó langzame luiaard?

T: Kijk voor je, opschepper. De race is nog niet voorbij.

(Voor Kenneth ligt een omgevalen boomstam met scherpe, dorre takken die hij niet heeft gezien. Hij struikelt over de stam en zijn poot blijft haken aan een van de takken.)

K: Au-au-au, mijn poot zit vast. (Hij trekt de poot los.)

Au-au-au, ik heb mijn poot bezeerd. Hij bloedt.

D: Wat is er gebeurd?

K: Die boom lag in de weg. Ik heb hem niet gezien. Au-au-au.

Mijn linkervoorpoot bloedt en ik kan er niet meer op staan.

(Hij hinkt.)

D: Kan ik even zien?

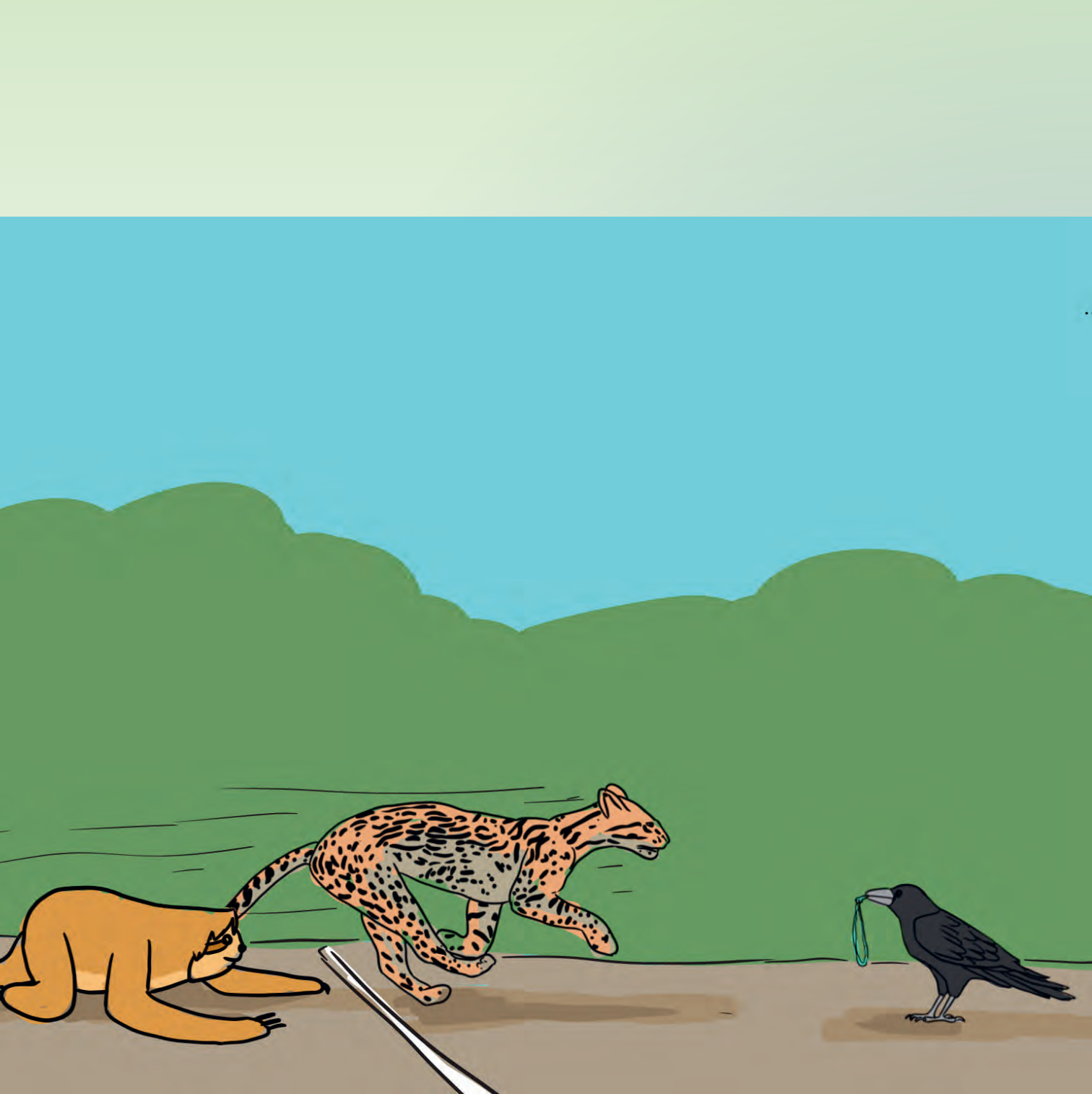
K: Ik moet doorgaan, anders haalt Toni mij in. Hij mag de wedstrijd niet winnen.

D: Jij gaat nu moeilijk kunnen rennen. Lik dat bloed van je poot, dan zal ik medicijn zoeken voor de wond.

K: Ik heb zoveel pijn. Ga ik wel weer kunnen lopen?

D: Kijk, hier zijn wat bladeren, die ik fijn ga kauwen. Dan zet ik ze op je poot.

Dan gaat het wel weer gaan.

(Op dat moment rent Toni voorbij.)

T: Tot straks bij de finish.

K: Ik moet verder, want die luiaard mag niet van mij winnen.

D: Je gaat nu wel kunnen lopen, maar langzaam, anders gaat die wond niet genezen.

K: Ik ga proberen.

(Bij de finish wacht Toni op Kenneth, die hinkend aan komt gelopen.)

T: Doet je poot nog pijn?

K: Ja, als ik niet was gestruikeld, had je niet van me gewonnen.

Dat had je nooit gedacht hè, dat ik van je zou winnen?

D: Hij heeft eerlijk gewonnen, hoor.

T: Wacht even, ik heb onderweg nog wat voor je kunnen plukken. Kijk hier, een mooie bosmarkusa.

K: (Verlegen.) Je hebt die hele afstand toch sneller afgelegd dan ik dacht. Ik moet jou eigenlijk een bosmarkusa geven, want jij bent de winnaar.

D: Je moet een ander nooit onderschatten. Kijk, hier zijn nog een paar bosmarkusa's. Laten we die lekker samen opeten.

Er tin tin waren Konkoni, Bofru, Tigri en een heleboel andere dieren bezig een stuk grond te wieden. Ze haalden het onkruid weg. Ze wilden groente planten en dan moest de grond schoon zijn.

De zon scheen fel en Konkoni werd erg moe. Maar dat durfde hij niet goed tegen de anderen te zeggen. Hij was bang dat ze hem lui zouden vinden. Dus ging hij door met onkruid uittrekken. Na een tijdje kon hij echt niet meer.

Hij zei: "Ik heb een doorn in mijn poot gekregen. O, wat doet dat pijn! Ik ga proberen of ik hem eruit kan krijgen."

Hij mankte met zijn poot tot de anderen hem niet meer konden zien. Zij dachten dat hij zijn poot ging verzorgen en gingen rustig door met werken.

Konkoni keek om zich heen. Hij zocht een koel plekje om een beetje uit te rusten.

Hij huppelde voort. Na een tijdje kwam hij bij een waterput, waar een emmer boven hing. "Daar is het vast lekker koel", zei Konkoni. "Weet je wat, in die emmer ga ik een dutje doen."

Meteen sprong hij erin. Maar nauwelijks zat hij in de emmer of deze zakte naar beneden.

Hij zakte en zakte, en Konkoni kwam hoe langer hoe dieper in de put.

Hij werd steeds banger.

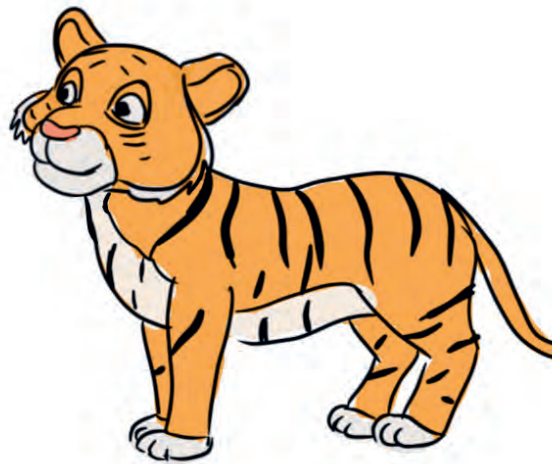
Opeens, halfweg, zag hij een andere emmer, die naar boven kwam.

De put had twee emmers. Ze werkten samen als een wip. Als de ene omhoogging, ging de andere omlaag.

De emmer waar Konkoni in zat, daalde en daalde. Konkoni werd bang dat hij zou verdrinken als hij bij het water kwam. Maar toen de emmer het water raakte, bleef hij erop drijven. Konkoni begreep dat hij zich erg stil moest houden. Als hij bewoog, zou de emmer vollopen en dan zou hij toch nog verdrinken.

Hij zat zo stil mogelijk. Hij dacht: niemand weet waar ik ben. Niemand kan me redden.

Hoe kom ik ooit uit deze akelige put? Stilletjes liepen de tranen uit zijn ogen. Hij voelde zich zo verlaten.

Maar Konkoni vergiste zich. Er was iemand vlak in de buurt. Dat was Tigri. Tigri verloor Konkoni nooit uit het oog. Toen hij hem die morgen zo zag wegmanken, ging hij hem achterna. Hij wilde weten waar hij heenging. Na een tijdje zag hij hem bij de waterput komen en stilstaan. Hij zag hem in de emmer springen. Lieve help! Toen verdween Konkoni opeens in de diepte. Nog nooit in zijn leven was Tigri zo verbaasd geweest. Hij moest er gewoon van gaan zitten. Hij zat tussen de struiken en dacht na. Maar hoe hij ook peinsde, hij kon niet begrijpen waarom Konkoni naar beneden was gegaan. Toen zei hij bij zichzelf: “Zoiets vreemds heb ik nog nooit gezien. Ik geloof zeker dat Konkoni zijn geld verstopt heeft in die put. En als dat het niet is, dan heeft hij daar beneden misschien wel een goudmijn ontdekt. En als het dat ook niet is... nou, dan wil ik toch weleens te weten komen wat het wel is.” Tigri kroop een beetje naar voren en luisterde, maar hij hoorde niets. Hij kroop nog wat dichterbij, maar hoorde nog steeds geen geluid. Langzaam kroop hij verder tot hij vlak bij de put was. Hij gluurde over de rand. Maar hij hoorde niets en zag ook niets. Het was donker in die put.

Al die tijd zat Konkoni beneden in die donkere put, met rondom het donkere water. Al die tijd was hij doodsbang zich te bewegen, uit angst dat de emmer zou omslaan en hij in het water zou vallen. Toen, opeens, hoorde hij Tigri roepen: “Hé daar, vriend Konkoni! Bij wie ben je daar beneden op bezoek?” “Wie? Ik? Ik ben niet op bezoek. Ik ben aan het vissen”, riep Konkoni. “Ik wou jullie allemaal eens verrassen met een lekker visje. Ik zit hier te vissen op sriba.” “Zit er dan vis daar beneden?”, vroeg Tigri.

“Hopen, beste vriend, hopen! Het water leeft er gewoon van. Kom ook hier en help me met vangen!”, zei Konkoni.

“Maar hoe kom ik beneden, vriend Konkoni?”

“O, spring maar in de emmer, vriend Tigri. Die brengt je veilig naar beneden!”

De stem van Konkoni was zo opgewekt. Het klonk allemaal zo gezellig dat Tigri in de emmer sprong.

Daar ging hij naar beneden. En omdat hij zwaarder was dan Konkoni, trok zijn gewicht de emmer met het konijntje snel omhoog.

Halfweg kwamen ze elkaar tegen. Konkoni riep heel hard: “Eentje op en eentje neer, vriend Tigri! Jij vangt de vis wel voor me, hè?”

Toen Konkoni uit de put kwam, rende hij gauw naar de mensen toe van wie de put was.

“Kom gauw!”, riep hij hard. “Kom gauw! Weten jullie wie er in de put zit? Tigri!

Hij maakt al jullie drinkwater modderig.”

Voordat de mensen het goed begrepen, rende hij terug naar de put.

En daar riep hij tegen Tigri: “Er komt een man met een groot geweer! Als je boven komt, vlucht! Anders schiet hij je neer!”

Tigri deed wat hem gezegd werd. Nauwelijks had de man hem naar boven getrokken of hij ging er met een vaart vandoor. De man had niet eens tijd om aan te leggen.

Een half uur later waren ze weer aan het werk op het stuk grond. Ze trokken onkruid uit. Ze plantten groente.

Alsof ze nog nooit in hun leven gehoord hadden van waterputten of emmers.

Maar zo nu en dan schoot Konkoni plotseling in de lach.

Dan keek hij stiekem opzij naar vriend Tigri.

Rechte kokospalm,
je takken zoeken hemel,
je noten aarde.

Náni is jarig,
belletjes rinkelen blij,
pandit spreekt haar toe.

Vroeg al een vogel,
eet oude kaas van mijn brood,
is vrijpostigheid.

Kijk, papegaaien.
Ze rommelen door de lucht
ied're ochtend weer.

In de droge tijd
dansen vliegers steeds hoger,
door kinderhanden.

Ergens in een land, ver weg bij ons vandaan, leefde eens een eendenvolk.

De eenden waren net als bij ons, maar het land was anders. Een deel van het jaar was het er warm, net als bij ons. Een ander deel van het jaar was het zo koud dat je dacht dat je in een koelkast zat.

Het land was vlak, met een heleboel meren. Aan de rand waren die begroeid met riet. De eenden hielden van het water. In het warme deel van het jaar maakten ze hun nesten tussen het riet.

Zo zat er op een warme dag een jonge vrouwtjeseend op haar eieren te broeden.

Ze zat verscholen tussen het gras, dicht bij een meer. Ze zat er al een tijd. Het duurde wel lang voordat de eieren uitkwamen. Ze voelde zich een beetje alleen.

Haar vriendinnen zaten ook overal op hun nesten te wachten tot hun eieren zouden uitkomen. Verlangend keek de jonge moeder uit naar de dag dat ze haar eendenkuikentjes kon zien. Dan zou ze met ze kunnen pronken op het water van het meer.

Eindelijk was het zover. Eén voor één braken de eierschalen.

“Piep, piep, piep”, klonk het van alle kanten.

De jonge moedereend was trots op haar schattige, gele kuikentjes. Maar wat was dat?

Er was nog een ei. Het was heel groot, veel groter dan die van de kuikentjes die al uitgekomen waren.

De moedereend vroeg een oude eend die vlak in de buurt van haar nest woonde om er eens naar te kijken. De buurvrouw wierp een afkeurende blik op het grote ei en zei:

“Ik zou dat ei maar laten. Het is zeker een kalkoenenei! Ik heb het ooit eens meegemaakt.

Toen het uitkwam, wilde dat jong niet eens zwemmen!”

Maar de moedereend gaf het niet op. Ze zuchtte zachtjes en ging weer op het ei zitten.

Eindelijk brak ook dit ei open. Er kwam een groot, grijs jong uit. De moedereend schrok.

Dit kuiken zag er heel anders uit dan haar andere kuikens. Hoe kon dat nou?

Haar vriendinnen plaagden haar.

“Kwek, kwek, wat een lelijkerd is dat!”, graptten ze.

Een dikke eend pikte naar het grijze eendje.

“Laat hem met rust!”, gilde de moedereend, terwijl ze het jong in bescherming nam:

“Het is mijn kind en hij wordt ook mooi.”

De andere eenden schaterden het uit. Het grijze kuikentje werd flink gepest door de eenden bij het meer. Zelfs zijn broertjes en zusjes wilden niet met hem spelen.

Zijn moeder moest het steeds voor hem opnemen, want hij werd geplaagd en gebeten.

“Waarom ben ik zo lelijk?”, snikte het grijze eendje. “Waarom houdt niemand van me?”

Het verdrietige eendje besloot weg te gaan van zijn familie. Toen zijn moeder niet keek, zwom hij naar het einde van het meer. Hij kwam daar een stel ganzen tegen. Het grijze eendje was moe.

Plotseling vond hij het toch wel eng om alleen te zijn.

“Mag ik bij jullie blijven?”, vroeg hij.

Maar de ganzen snaterden: “Wat ben jij voor een vreemde vogel?

Ga weg! We willen je niet hebben.”

Verdrietig klom het eendje uit het meer. Hij stak een pad over.

Toen was er weer een meer. Hij zwom verder en verder. Overal waar het grijze eendje kwam, werd hij weggejaagd omdat hij zo lelijk was. Op een dag zag het eendje prachtige, witte vogels met lange halzen overvliegen.

“Kon ik ook maar zo mooi zijn”, zuchtte het eendje. “Kon ik ook maar zo hoog vliegen.”

Verdrietig verborg hij zich tussen het riet. De maanden gingen voorbij en het begon koud te worden. ‘s Nachts begon het te vriezen. Op het meer kwam er een laagje ijs.

Er was steeds minder ruimte om te zwemmen. Het eendje bleef flink watertrappen om een stukje open te houden. Tevergeefs. Hij raakte vast in het ijs.

Voor zijn geluk passeerde er een boer. Hij zag het eendje bevroren op het ijs liggen.

De boer nam het arme dier mee naar zijn huis. In de warme keuken van de boerin kwam het eendje weer bij. Het eendje mocht bij de boer blijven.

Zo kon hij veilig de koude wintertijd doorkomen.

Langzaamaan begon het warmer te worden. De zon begon weer te schijnen, het gras was friskgroen, de planten kwamen op en de vogels begonnen weer vrolijk te fluiten.

Het eendje voelde zich sterk. Hij merkte ook dat hij verder en hoger kon vliegen.

Op een dag vloog hij boven de boerderij. In de verte zag hij het meer.

Hij voelde dat hij ernaartoe kon vliegen. Op het water zag hij drie grote witte vogels statig rondrijven. Hij herkende hen als de mooie vogels die hij maanden geleden had zien overvliegen. Toen hij neerstreek op het water, kwamen de vogels gelijk naar hem toe.

Het eendje werd bang en zei: "Alsjeblieft, doe mij geen kwaad."

"Je bent een mooie zwaan", zeiden de vogels.

Bewonderend zwommen ze om hem heen. Het eendje keek in het water en zag zichzelf.

Hij kon zijn ogen niet geloven. Hij was geen lelijk, grijs eendje meer. Hij was een prachtige, witte zwaan!

"Kom, blijf bij ons", zeiden de vogels, die zelf ook zwanen waren.

"Dan kunnen we samen mooie vliegtochten maken.

De nieuwe zwaan, die ooit eens een lelijk eendje was, dacht aan de tijd dat hij zo geplaagd en verdreven werd. Eindelijk wist hij waar hij thuishoorde en wie hij was.

De jonge zwaan had een goed hart. Hij voelde zich verheugd dat hij het leed overwonnen had en sterker was geworden. Hij was vooral dankbaar dat hij nu niet meer alleen was en gelukkig kon zijn.

Heel lang geleden was er overal op de wereld nog bos. Toen konden dieren zich in mensen veranderen. Dit gebeurde vooral in het oerwoud waar inheemsen woonden. Zo was er een siksiyuru, die graag de gedaante van een jongeman aannam. Zo bezocht hij de inheemsen in hun dorpen. Natuurlijk kenden de mensen hem niet. Maar het kwam wel vaker voor dat vreemden een dorp binnenliepen. De siksiyuru vertelde altijd dat zijn dorp ver weg was.

Hij zei dat hij verdwaald was tijdens de jacht en dagen had gelopen. De inheemsen waren gastvrij. Ze gaven hem eten en drinken, en boden hem een hangmat aan om te slapen. Het leven als mens beviel de siksiyuru goed.

Laat op een middag liep hij weer eens een dorp binnen. De vrouwen van het dorp namen net een bad in de kreek. Vlak aan de kant stond een jonge vrouw. Haar roodbruine huid leek zacht in het licht van de ondergaande zon.

Hij verschool zich achter een boom. Daar werd hij weer een siksiyuru. Zijn vleugels jeukten. Zacht wreef hij ze over elkaar. Daarbij floot en tsjirpte hij.

Toen de vrouw de geluiden hoorde, riep ze tegen de anderen.

“Kom, we moeten snel doen. Straks valt de avond. Horen jullie de siksiyuru niet?”

De siksiyuru bleef de hele nacht in het bos. Hij wilde niet in het donker het dorp binnenwandelen. De dorpelingen zouden denken dat hij een bosgeest was.

Pas toen de zon de volgende dag voorbij zijn hoogste punt was, veranderde hij zich weer in een mens. In het dorp vroeg hij toestemming om een paar dagen te blijven.

Na een week zei hij tegen het dorpshoofd dat hij verliefd was geworden op de jonge vrouw. Hij wilde met haar trouwen. Het dorpshoofd ging in beraad met de oudsten van het dorp en de ouders van de jonge vrouw. Die hadden geen bezwaar. Ze hadden gezien dat de jongeman niet bang was om de handen uit de mouwen te steken.

Hij had de afgelopen dagen geholpen met het herstellen van de daken van verschillende hutten.

randerde

Het huwelijk werd gevierd. De jongeman en zijn vrouw kregen een kind. Nu moest de jongeman zich echt aanpassen aan het dorpsleven. Het werd droge tijd. Dat is de tijd dat de kostgrondjes opengekapt moeten worden.

Zijn vrouw zei tegen hem: “Je moet een stuk bos openkappen. Dan kan ik daar mijn kostgrondje aanleggen.”

Dit werk had de man nog nooit gedaan. Het ging erg langzaam.

Telkens als hij een struik of boom kapte, sprak hij tot de dieren die er woonden.

Hij zei dat zijn vrouw wilde planten en vroeg ze om op te schuiven en een andere plek te zoeken.

Dat wist de vrouw niet. Ze klaagde: “Je werkt zo langzaam. Straks begint de regentijd. Ik moet de cassavestokken in de grond hebben voordat het begint te regenen.”

De man dacht na. Het zou hem nooit lukken de kostgrond op tijd klaar te krijgen.

Hij besloot zijn krekelfamilie om hulp te vragen. Zijn familie was enorm groot.

Na lange tijd veranderde hij zich weer in een krekel. De krekelfamilie wilde hem wel helpen. Ze zouden maar een paar dagen nodig hebben om de kostgrond klaar te maken.

“Maar”, zei de oudste krekel, “als we daar bezig zijn, mag je mensenfamilie ons niet zien. Je moet ze zeggen dat ze niet mogen komen kijken.”

De man ging weer naar zijn vrouw. Hij zei tegen haar: “Over een paar dagen is de kostgrond klaar. Maar ik waarschuw je. Zolang ik daar ben, mag je niet komen kijken.”

De vrouw vond het vreemd en vroeg: “Moet ik geen eten en drinken voor je brengen?”

De man schudde zijn hoofd. “Nee, dat hoeft niet. Ik waarschuw je dat je niet moet komen. Anders zullen er erge dingen gebeuren.”

De volgende morgen ging de man naar de kostgrond. Er waren honderden krekels.

Ze veranderden zichzelf in mensen. Ze waren twee dagen bezig. Twee dagen lang was er druk gefluit en getsjirp te horen in het bos. Toen waren de bomen en de struiken gekapt.

“Nu moeten we de takken, stammen en bladeren verbranden”, zei de man tegen de krekelfamilie.

Ze staken de boel in brand. Het werd een groot vuur.

Vanuit het dorp zagen de vrouw en haar moeder de rook. “Er is brand”, zei de moeder. “We moeten het vuur doven.”

“Ga niet moeder”, zei de vrouw. “Je weet toch dat je moet wachten tot je schoonzoon ons komt halen?”

Maar de moeder nam toch een emmer water. Ze liep naar de kostgrond.

Toen de krekelmensen haar zagen komen, veranderden ze allemaal terug in krekels. Ze vlogen weg.

De moeder ging op een omgehakte boomstam staan. Ze wilde het water uit de emmer op het vuur gooien. Maar ze gleed uit. Ze viel in het vuur en verbrandde.

De man rende naar het dorp.

“Waarom heb je je moeder gestuurd?”, schreeuwde hij tegen zijn vrouw. “Ik had toch gezegd dat je niet moest komen? Je moest je moeder niet sturen.”

Toen de vrouw hoorde dat haar moeder was verbrand, huilde ze dagenlang.

De man kon het niet verdragen. Hij lag in zijn hangmat en voelde zich diepongelukkig. Hij stond op, ging op een bankje zitten en riep zijn vrouw.

“Krab mijn rug”, zei hij. “Mijn rug jeukt.”

Op het moment dat de vrouw zijn rug aanraakte, veranderde de man in een siksiyuru. Hij sprong op en verdween in het bos.

Toen begreep de vrouw dat ze getrouwd was met een siksiyuru. Ze heeft hem nooit meer teruggezien. Maar telkens als ze om zes uur de krekels hoorde tsjirpen, vroeg ze zich af of hij het was.

Er was eens een koning die alles groot wilde hebben.

“Grote dingen zijn mooier en beter”, zei hij. “En groot laat zien hoe belangrijk je bent.”

De koning vond zichzelf de belangrijkste man in het land. Hij woonde dan ook in een groot paleis. Hij droeg een reusachtige kroon op zijn hoofd. Die zat natuurlijk niet erg gemakkelijk. Hij sliep in een enorm bed.

Het was zo hoog dat hij een ladder nodig had om eruit te klimmen.

Zijn tandenborstel was zo zwaar dat twee mannen hem moesten dragen. Zijn horloge was te groot om er goed op te kunnen kijken en zijn koets was zo breed dat hij bijna niet door de straten kon rijden.

De vork en het mes waarmee de koning at, waren zo groot dat ze met touwen aan het plafond moesten hangen. De koning vond het moeilijk om ze te gebruiken.

Hij kon daardoor maar weinig eten. Hij bleef altijd hongerig.

Toch hield de koning vol dat alles groot moest zijn.

Het meeste hield de koning van chocola. Hij stuurde zijn dienaren erop uit om het grootste stuk chocola te gaan zoeken. Zij kwamen terug met de grootste reep die je ooit gezien hebt. Ze hadden die van heel ver gehaald. Er stond ‘chocolate’ op. De reep was zo groot dat hij niet door de poort van het paleis kon. De koning moest naar buiten om ervan te eten.

“Wat heerlijk”, zei hij. “Dit is de lekkerste chocola die ik ooit gehad heb. Precies goed voor een belangrijk man.”

Hij at en at en at totdat...

“Au! Au! Haal de tandarts! Ik heb zo’n kiespijn”, riep de koning uit.

De tandarts kwam onmiddellijk. Hij trok de kies uit en zei tegen de koning dat hij geen chocola meer mocht eten.

De chocola werd in stukken gezaagd en voorlopig opgeborgen in een koelkast die zo groot was als twee vrachtwagens.

De volgende dag maakte de koning een wandeling in zijn enorme paleistuin.

Ontevreden keek hij naar de bloemperken. Wat waren die fayalobi’s toch klein.

De palulu's kwamen niet hoog genoeg. En de tienuurklokjes leken helemaal nergens op. Hij klaagde hierover tegen zijn oppertuinman. Die probeerde hem op andere gedachten te brengen.

“Sire, heeft u gezien hoe kunstig de bloemblaadjes in elkaar steken?

En vindt u die kleuren niet prachtig?”

Maar de koning bleef bij zijn standpunt. Ze waren niet groot genoeg. Alleen de grasvelden vond de koning goed. Die waren zo groot als voetbalvelden.

Toen kreeg de koning weer een idee. Hij zou de grootste bloempot ter wereld laten maken. De oppertuinman zuchtte, maar zei niets.

Tientallen pottenbakkers gingen aan het werk. Ze maakten de gevraagde pot ter plaatse, op een grasveld. De pot nam het hele veld in beslag. De tuinmannen moesten de pot tot bijna aan de rand met aarde vullen. In het midden plantte de oppertuinman een bloembol. Hij zei tegen de koning dat er een heel bijzondere bloem uit de bol zou groeien. “In zo’n grote bloempot zal de grootste bloem van de hele wereld groeien”, zei de koning. Het was hem ontgaan dat de oppertuinman alleen had gezegd dat de bloem bijzonder was. Hij had nooit gesproken over de grootte van de bloem.

Iedere morgen klom de koning in de bloempot. Hij keek of er al iets uit de bol kwam.

Na een week was er nog niets te zien. De koning werd ongeduldig.

De oppertuinman troostte hem. Hij zei: “Sire, dit is een heel bijzondere bloem.

Hij heeft veel tijd nodig om te groeien.”

Eindelijk was het zover. De koning klom over de rand van de bloempot.

In het midden zag hij een bloem. Hij liep ernaartoe en keek heel lang. De bloem was niet groot. De bloem was klein.

Maar hij was ontzettend mooi. De kroonblaadjes waren kunstig op de bloembodem geschikt. De kleuren schitterden in de zon. Nooit had de koning zoiets prachtigs gezien. De koning voelde zich helemaal blij worden. Nog nooit had hij zich zo blij gevoeld.

“Misschien is het wel goed dat zelfs ik niet de grootste bloem van de hele wereld kan laten groeien. Misschien vind ik het kleine toch wel mooier dan het grote”, zei de koning zachtjes in zichzelf. “Als ik er goed over nadenk, is het grootste helemaal niet het beste.” Hij dacht aan de zware kroon. Hij dacht aan de ladder tegen zijn bed en aan de ongemakkelijke tandenborstel, aan de koets die zo moeilijk door de straten van zijn land ging en de reep chocola die zomaar in de ijskast lag.

Hij keek vanuit de bloempot over de stad. Rondom het paleis stonden allemaal kleine huisjes met kleine tuintjes. Het was mooi een gezicht.

“Wat een boel huisjes kunnen er gebouwd worden van de stenen van mijn paleis”, dacht hij. “Wat een tuintjes kunnen er gemaakt worden van de aarde in mijn bloempot. Waarom wil ik steeds grotere dingen, terwijl ik er niet gelukkiger van word?”

Opeens wist hij het. Hij liet op de gong bij zijn paleis slaan. Dat gebeurde alleen als de koning een belangrijke mededeling moest doen. De mensen stroomden naar het paleis. De kinderen renden vooruit. Iedereen wilde horen wat de koning te zeggen had.

“Lieve onderdanen”, zei de koning. “Ik ga een nieuw leven beginnen. Ik ga wonen in een klein paleisje met een klein tuintje eromheen. Grote dingen maken mij niet meer blij.” Zo gebeurde het. De koning trakteerde iedereen op chocola en leefde nog lang en gelukkig. De mensen van zijn land zeiden: “Onze koning is een groot man, want hij is met kleine dingen gelukkig.”

Er tin tin leefde er in de Surinamerivier een watramama. Haar naam was Surina. Regelmatig zwom ze de rivier af van het begin tot het eind en terug. Ze maakte een praatje met de kaaimannen en de anyumara's, met de kikkers en de slakken. Met iedereen die ze in het water tegenkwam. Toch voelde Surina zich eenzaam. Ze had gehoord van de grote liefde. Ze wilde graag iemand hebben met wie ze de grote liefde kon beleven.

Eens, toen ze op een rots in de rivier zat te zonnebaden, streek een grote ara naast haar neer. De ara vliegt overal en ziet alles, dacht de watrama. Misschien kan ik hem om raad vragen.

"Vriend Ara", zei ze. "Ik zou zo graag een geliefde hebben. Weet jij waar ik die zou kunnen vinden?"

De ara zei: "U bent half mens, half vis. Als u geen geliefde bij de vissen kunt vinden, probeert u het dan bij de mensen."

Mensen? Watramama wist dat de meeste mensen vlak bij de zee woonden.

Ze besloot haar geluk daar te gaan beproeven. Dan zou ze trouwens ook haar zusters kunnen opzoeken. Ze zwom dus naar de monding van de rivier en riep haar zusters.

Niet lang daarna kwamen drie zeemeerminnen aangezwommen. Ze waren heel blij hun zusje van de Surinamerivier te zien.

Samen gingen ze tori praten op een van de zandbanken aan de kust.

"Hoe kan ik een geliefde vinden?", vroeg Surina aan haar zusters.

De zeemeerminnen schaterlachten. "Weet je dat dan niet?"

Heb je nooit een liefdeslied gezongen?"

Surina schudde haar hoofd. Ze kon alleen maar bellenblazen in het water.

De drie zusters begonnen te zingen. Hun stemmen waren zo mooi dat Surina er tranen van in de ogen kreeg.

"Dat kan jij ook", zeiden de zusters en ze leerden haar een liefdeslied.

Kom, deel je liefde met mij.

Schenk mij je hart en ik zal je altijd beminnen.

“Toch is dit niet genoeg”, zei de oudste zuster. “Mensen, en vooral mannen, zullen je niet zomaar willen volgen in het water.”

“Maar daar weten wij wel wat op”, zei de tweede zuster. “Als er iets is waar de mens van houdt, dan is het goud.”

“En daarvan hebben wij genoeg”, zei de derde zuster.

Ze gaf Surina een gouden kam. De zusters namen haar mee naar het wrak van een schip op de bodem van de zee. Daar lagen zakken vol gouden munten.

“Hier is je schatkamer”, zeiden de zusters. “Veel geluk.”

Surina dook onder en volgde de bovenwaartse stroom van de Surinamerivier.

Ze wist een mooi plekje bij een oude, stenen steiger, waar ze op een geliefde kon wachten. Het werd donker en de maan kwam op.

Zachtjes begon de watramama te zingen.

Vlak bij de steiger lag een vissersdorp. Daar woonde Yaw, een knappe jongeman.

Yaw was op weg naar de rivier om een bad te nemen toen hij de watramama hoorde zingen. Verwonderd liep hij verder in de richting van de lieflijke stem. Bij de steiger zag hij een beeldmooie vrouw, die half in het water zat. Hij kende haar niet. Ze was niet van het dorp. Terwijl ze bleef zingen, kamde ze haar haren. De gouden kam blonk in het maanlicht.

“Wie ben jij?”, vroeg hij.

“Ik ben de koningin van de rivier”, zei Surina.

Yaw ging het water in. De vrouw had een vreemde aantrekkingskracht op hem.

Toen hij heel dicht bij haar was, voelde hij wat glibberigs tegen zijn benen. De vrouw had een vissenstaart.

“Schrik niet”, zei Surina. “Als je mijn geliefde wilt zijn, zal ik je rijkelijk belonen.”

Ze hield een handvol gouden munten onder zijn neus.

Yaw legde de munten op de trap van de steiger.

“Ik vind jou lief”, zei hij. “Leer me onder water leven.”

Surina kon haar geluk niet op. Ze nam hem mee en liet hem al de mooie plekjes van de rivier zien. Hij maakte kennis met haar vrienden. Eindelijk had ze een geliefde.

Maar Yaw had Surina niet verteld dat hij een vrouw had in het dorp.

Zij was hem gaan zoeken toen ze hem niet terug zag komen van de rivier. Op de steiger zag ze de gouden munten liggen. Ze vond het vreemd, maar nam ze mee. Het geld kwam goed van pas, nu Yaw er niet meer was.

Intussen begon Yaw weer te verlangen naar het leven tussen de mensen.

Op een dag, toen Surina sliep, zwom hij naar de waterkant en zocht de weg terug naar zijn dorp. Hij had een zak met gouden munten bij zich.

Toen hij zijn oude huis binnenstapte, zei hij tegen zijn vrouw: “Als je zorgeloos wilt leven, vraag me niet waar ik ben geweest.”

Hij gaf haar de zak met gouden munten. De vrouw was razend nieuwsgierig, maar ze hield haar mond. Toen raakte het geld op. De vrouw was gewend geraakt aan het luxe leven. Ze wilde meer goud.

Van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat zeurde ze aan Yaws oren.

Ten slotte zei hij op een avond: “Goed, je zal je goud hebben.”

Hij liep het huis uit. De vrouw ging hem achterna. Nu zou ze zien waar het goud vandaan kwam. Bij de steiger zag ze Yaw in het maanlicht staan. Hij zong een lied.

Kom, deel je liefde met mij.

Schenk mij je hart en ik zal je altijd beminnen.

Een vrouw rees op uit het water. Yaw liep naar haar toe en verdween onder water.

Nooit meer heeft de vrouw van het dorp hem teruggezien. De volgende dag vond ze een gouden kam aan de waterkant. Toen wist ze dat ze haar man aan de watramama had gegeven in ruil voor een gouden kam.

K = keizer B = bedrieger M = minister R = raadsheer H = hofmeester

Kd = kind P = mensen uit het publiek

Er was eens een keizer die zo ijdel was dat hij steeds nieuwe kleren liet maken om zich te laten bewonderen.

K: Hofmeester, wat staat er vandaag op mijn agenda?

H: U moet uw nieuwe kleren gaan passen. Vanavond is het jaarlijkse volksbal.

Daar moet u om acht uur verschijnen om te wuiven naar het volk.

K: Laatst was ik naar een modeshow, waar ze prachtige gewaden showden uit ons buurland.

H: Majesteit, toevallig heeft een buitenlandse modeontwerper audiëntie aangevraagd.

Hij zegt dat hij en zijn assistent bijzondere stoffen kunnen weven.

K: Zo, dat is goed nieuws. Laat de man onmiddellijk naar mijn ontvangstkamer komen.

B: Goedendag Majesteit. Ik kom van ver. In mijn land wonen de beste wevers van de hele wereld. Wij kunnen heel bijzondere stoffen weven.

K: Wat is er dan zo bijzonder aan die stoffen?

B: Ze hebben niet alleen de mooiste kleurenpatronen, maar het is ook zo dat ze onzichtbaar zijn voor mensen die dom zijn en niet voor hun ambt deugen.

K: Dat is handig.

B: Precies, Majesteit. Zonder dat iemand het doorheeft, kunt u de knappen van de dommen onderscheiden.

K: Nou, hier hebben jullie alvast een voorschot. Ik zal een ruimte in het paleis vrijmaken, zodat jullie je weefgetouwen daar kunnen zetten.

(In het keizerrijk wordt bekendgemaakt welke bijzondere eigenschap de stof heeft.)

K: Ik ben benieuwd hoe ver die buitenlandse ontwerper is met het werk. Ik zal mijn minister van Kunst en Kleding sturen om eens poolshoogte te gaan nemen.

Hij is een man die uitstekend werk verricht. Ik kan hem helemaal vertrouwen.

(De minister van Kunst en Kleding gaat kijken, maar ziet niets op het weefgetouw.

De bedrieger en zijn assistent doen alsof ze druk aan het werk zijn.)

M: *(Tegen zichzelf.)* Mi gado. Ik zie niets. De koning zal denken dat ik ondeskundig ben.

B: Komt u dichterbij, heer minister. Vindt u de kleuren niet prachtig? Ziet u dat we een pauwenpatroon hebben gemaakt voor de rug van de mantel?

M: Ahum, ahum.

B: U zegt zo weinig, bevalt het u niet, heer minister?

M: Nee, het is schitterend. Jullie zijn goed bezig. Ik zal de koning zeggen dat het werk goed vordert.

B: Die groene zijde gaan we gebruiken voor de mouwen. Kunt u de keizer zeggen dat we meer geld nodig hebben want de zijde is bijna op.

(De bedrieger krijgt meer geld en na een tijdje stuurt de koning een raadsheer.)

R: *(Ziet niets, neemt zijn bril af en wrijft die schoon.)* Zozo, hoe gaat het hier? Ik zie dat jullie druk bezig zijn. Volgende week is Keizersdag. Dan loopt de keizer over een rode loper in de hoofdstraat van de hoofdstad, zodat het volk hem kan bewonderen.

B: Ja, dat weten we. We zijn helemaal op schema. Ziet u hier de stukken voor de broek van de keizer? We hebben daarvoor een glanzende notenkleur gekozen.

Dat past perfect bij zijn nieuwe schoenen. De zijkant is met goud doorweven en bij de band heeft de stof een diepere tint.

R: *(Hij is bang dat hij voor dom zal worden aangezien. Hij wil zijn goedbetaalde baantje niet kwijt. Hij knikt daarom ijverig.)* De keizer zal er geweldig uitzien op de rode loper. Ik zal hem zeggen dat hij zelf ook eens een kijkje moet komen nemen.

(De keizer volgt het advies van de raadsheer op en gaat samen met zijn hofmeester kijken. Beiden zien niets. De keizer is terug in zijn kamer.)

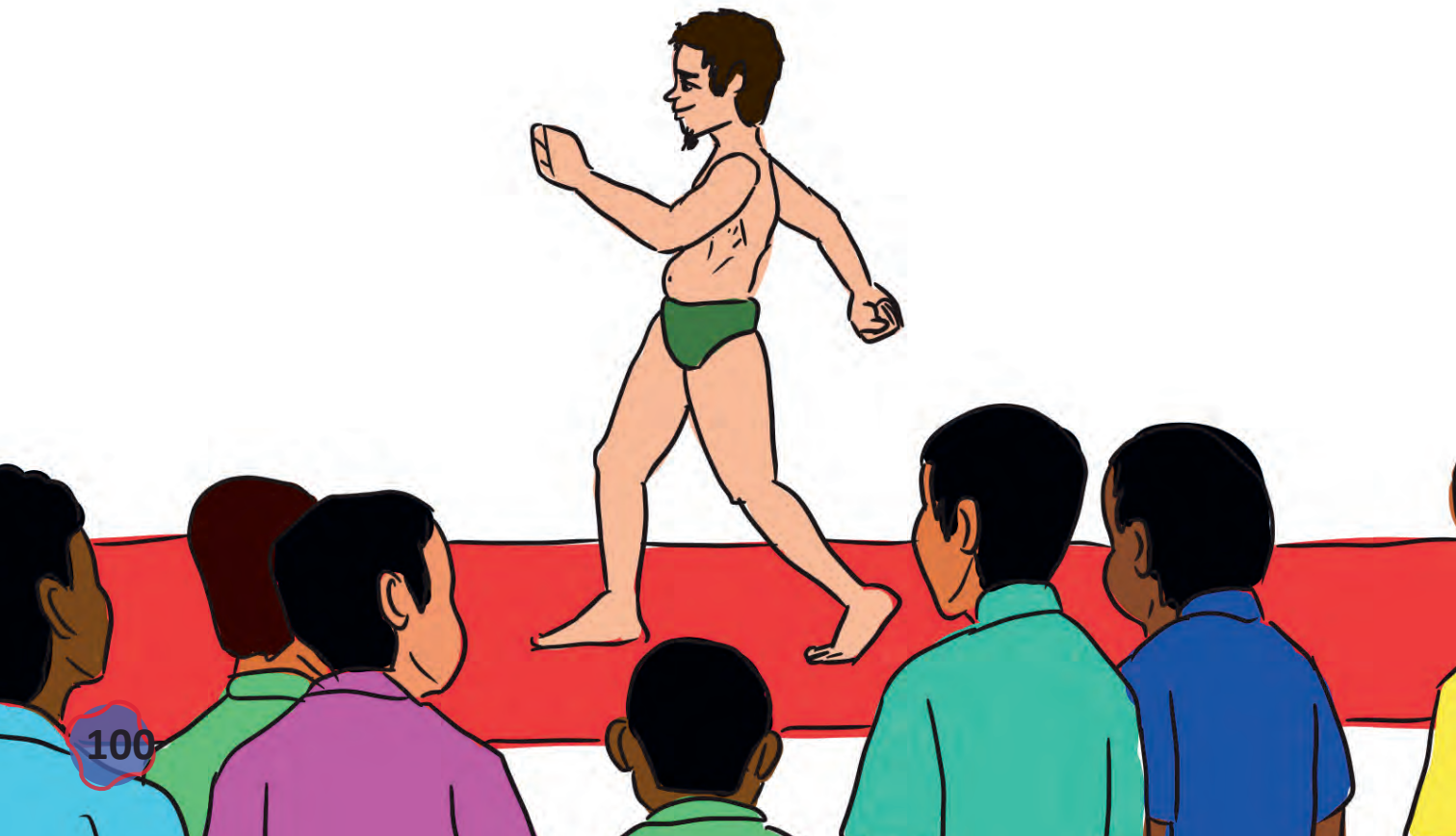
K: Dit is verschrikkelijk! Het kan toch niet dat ik niet geschikt ben als keizer? Ik heb nooit iets anders gedaan. Dit is het enige wat ik kan. Ik vraag me af wat de hofmeester heeft gezien. Laat me hem roepen. Hofmeester!

H: (Komt aangerend.) Ja majesteit, wat is er van uw dienst?

K: Hoe vond je die mantel voor Keizersdag?

H: *(Hij heeft niets gezien, maar wil ook niet ontslagen worden.)* Majesteit, ik heb nog nooit zoiets prachtigs gezien. U zult echt indruk maken op het volk.

K: En de sleep? Was die lang genoeg? Twintig hovelingen zullen hem moeten vasthouden.

H: Precies goed, majesteit. De sleep is tien meter lang. Aan elke kant moet een hoveling om de ene meter uw sleep dragen.

K: Dankjewel hofmeester, je mag gaan.

H: Tot uw dienst, Majesteit.

K: Hoe kan ik me hieruit redden? Iedereen ziet de nieuwe kleren. Alleen ik niet.

Er zit niets anders op. Ik zal moeten doen alsof ik ze ook zie.

Keizersdag is aangebroken. De bedrieger heeft samen met de hovelingen de keizer zogenaamd aangekleed.)

B: Majesteit, wat ziet u er fantastisch uit! Het kostuum past precies bij zo'n belangrijk persoon als u.

K: (Draait rond voor de spiegel.) Ik ben er zelf ook heel tevreden over. Laten we gaan.
Hovelingen, pakken jullie de sleep op.

(De keizer verlaat met zijn gevolg het paleis en betreedt de rode loper. Het volk staat in drommen langs de weg.)

P1: *(Aarzelend.)* Wat een kostbaar kostuum heeft de keizer aan, vinden jullie ook niet?

P2: Ja, je kan wel zien dat het uit het buitenland komt.

P3: Wat vreemd! Ik heb een bril nodig.

Kd: *(Kind op de schouders van zijn vader.)* Papa, papa, de keizer heeft geen kleren aan.
Hij loopt in zijn nakie.

P4: *(Hij fluistert.)* Dat kind heeft gelijk.

P5: Werkelijk. De koning heeft niets aan.

P: *(Ze roepen en schaterlachen allemaal.)*

De keizer heeft niets aan. De keizer heeft niets aan!

De keizer schaamde zich dood. De bedrieger was gevlogen. Vanaf toen koos de keizer ervoor om in eenvoudige kleren voor het volk te verschijnen.

Darrylin zat op de houten bank voor het huis. Papa had deze voor haar gemaakt.

Ze zat er elke middag na school als de zon onderging.

Om haar plekje nog gezelliger te maken, had papa verschillende planten eromheen gezet.

Er waren pollen citroengras, een laosplant en een lage jasmijnstruik. Een paar platte stenen vormden het pad van de voordeur naar de oase van Darrylin.

Darrylin noemde dit haar geurhoekje. De bladeren van de laosplant en het citroengras gaven een heerlijke geur aan haar handen als ze er een stukje van afscheurde.

De witte bloemen van de jasmijn geurden heerlijk, naar parfum. Darrylin kon er uren zitten genieten.

Ze ging er zitten als mama haar een stuk koude watermeloen gaf en ze niet in huis mocht eten. Ze blies er grote zeepbellen met haar bellenblaas en volgde deze tot ze uiteenspatten tegen de planten.

Met een vergrootglas volgde ze de mieren die een spoor maakten op de muur van de schutting. Darrylin volgde nu bijvoorbeeld twee mieren die met een rijstkorrel achter hun vriendjes aanliepen.

Opeens viel haar oog op iets onder aan de muur. Er was iets paars dat bewoog.

Het was iets groter dan een mier. Snel volde ze de bewegingen met haar vergrootglas.

“Wat?!”

Darrylin wreef in haar ogen. Dit geloofde ze niet. Weer keek ze door het vergrootglas.

“Onmogelijk!”

Ze veegde het glas schoon aan de slip van haar jurk. En weer keek ze, er nu zeker van dat ze iets anders zou zien. Maar nee. Hij stond er echt. Een piepklein mannetje van top tot teen in het paars gekleed. Darrylin keek naar zijn paarse laarsjes, paarse broek met franjes, paars hemd en paars petje. Darrylin had pas nog luidop tegen mama gezegd dat ze geen sprookjes meer wilde lezen. Ze geloofde er nu toch niet meer in. Maar nu zag ze met eigen ogen iets dat veel weg had van een kabouterdje.

Het mannetje was vreselijk druk in de weer. Hij had een zakje bij zich waar hij steeds een handje poeder uitnam en rondstrooide over de planten. Hij wenkte opeens naar iemand. Hey! Daar kwam nog zo'n mannetje aangelopen. Deze was in het geel gekleed. Ook hij zeulde met een zware zak. Hij was net iets groter dan het paarse mannetje. Haastig kwam hij dichterbij. De meneer in paars wees naar de citroengrasplant.

Hij maakte grote gebaren met zijn korte armpjes. De meneer in geel knikte en begon poeder uit zijn eigen zak te strooien over deze plant. Wat deden ze toch?

Darrylin leunde nog iets meer voorover en... haar schaduw viel nu over de mannetjes heen. Geschrokken keken ze naar haar. Ze probeerden weg te rennen, maar de zware zakken maakten dit niet gemakkelijk.

“Wacht! Ik doe jullie geen kwaad”, riep Darrylin nog, maar de mannetjes bleven hun best doen weg te komen.

“Shuu, rustig maar. Ik doe jullie echt geen pijn. Niet bang zijn. Ik ben Darrylin. Ik woon hier. Wie zijn jullie?”

Het mannetje in paars bleef twijfelend staan. Zijn vriendje in geel trok aan zijn hand.

“Doorlopen, Ollie!”, zei hij streng.

“Maar ze zegt...”, begon het paarse mannetje, terwijl hij zich losrukte van zijn vriendje.

“Je gelooft haar toch niet! Kom op Ollie, doe niet dom. Lopen!”

Darrylin begon nu tegen het gele mannetje te praten.

“Ik doe jullie geen pijn. Ik wil weten wie en wat jullie zijn.”

Het mannetje in geel ging langzamer lopen.

“Alstublieft...”, smeekte Darrylin met haar liefste stem.

Nu bleef ook hij aarzelend staan.

“Ik ben Ollie en hij is Trello. We zijn kaboutertjes.” Darrylin durfde niet te knippen terwijl Ollie zijn verhaal deed. Gebeurde dit echt?

“Kom op, Trello. Ben jij jouw mond kwijt?”

Trello deed zijn best te glimlachen.

“Wij zijn bezig met de geur- en smaakmissie”, babbelde Ollie verder. “Ik geef planten een geur en Trello...” verwachtingsvol keek hij naar zijn maatje.

“Ahum”, kuchte Trello. “Uhm, ik geef planten die je kunt eten en drinken hun smaak.”

Darrylin begon het te begrijpen.

“Dus dat in de zakken is...?”

“Geur- en smaakpoeder”, zei Ollie trots.

“Hé, jullie waren net bij het citroengras bezig. Waarom? Had het geen geur en smaak?”

“Oh, jawel.” Trello antwoordde nu. “Maar jij had gisteren tegen je moeder gezegd dat je geen citroengrasthee lustte omdat je het niet lekker vond. Dus kregen wij de opdracht meer geur en smaak eraan te geven. Zou je het weer willen proberen?”

“Doen jullie dit zware werk voor mij?”

Darrylin kon niet geloven dat zij zo bijzonder was.

“Voor jou en alle mensen. En het is leuk werk...” Trello’s stem stierf weg. “Als men de planten goed gebruikt...”, vulde Ollie aan.

Darrylin wist wat hij bedoelde... Ze voelde zich schuldig. Ze had gisteren inderdaad geklaagd over de thee. Ze wilde hem niet eens proeven toen mama hem aan haar gaf.

“Ik wil cacao drinken. Ik lust geen thee”, had ze gegild.

Ze keek van het gezichtje van Trello naar Ollie, die haar met open mond aankeek.

“Trello heeft op zijn kop gekregen gisteren, omdat onze baas denkt dat hij niet genoeg smaakpoeder heeft gestrooid voor de citroengrasplant.”

“Weet je, Trello...”

Darrylin boog nog dieper voorover naar de mannetjes.

“Ik ga mama meteen vragen of ze vanavond citroengrasthee voor mij zet.”

“Echt waar?”, vroeg Trello verrast. “Kun je dat dan luid genoeg roepen dat onze baas het hier hoort?”

“Doe ik, maar ik wil jullie weer zien, hoor.”

“We zijn er elke dag speciaal voor jou.”

“Mama, ik lust vanavond citroengrasthee!”, riep Darrylin nu luid.

Trello keek vol bewondering naar Ollie. Darrylins moeder keek vreemd naar haar dochter, maar liep toen naar de plant om een paar verse bladeren te plukken voor de thee.

Er was eens een koning die weduwnaar was. Hij had alleen een dochter, van wie hij zielsveel hield. Hij wilde dat zij hem later zou opvolgen. Zijn raadsheren vonden dat het niet kon. Een vrouw op de troon. Stel je voor!

Ze zeiden dat ze moest trouwen. Haar echtgenoot kon dan koning worden. Het beste was als ze met een van de raadgevers trouwde.

De koning vond zijn dochter veel te jong om te trouwen met de oude raadgevers.

Bovendien kon hij best nog een hele tijd op de troon zitten. Maar de raadgevers bleven aandringen. “Het is goed als het volk weet wie de troonopvolger is”, zeiden ze.

Toen bedacht de koning een list.

“Goed dan”, zei hij.

“Wie van jullie mij het spannendste verhaal vertelt, mag trouwen met mijn dochter, prinses Marceline.”

De raadsheren dachten: ach, dat is gemakkelijk!

Ze lazen voor uit de spannendste verhaalboeken. Maar de koning gaapte steeds.

“Is dat alles? Ik heb met vijf beren geworsteld”, zei hij. “Ik heb met piraten geleefd, ik ben opgejaagd door reuzenzeeslangen en heb met monsters gevochten.

Vertel toch iets spannends! Iets waarvan ik op het puntje van mijn stoel ga zitten om het einde te horen!”

De jaren gingen voorbij. Dag in dag uit kwamen de raadsheren met andere verhalen.

Geen enkel verhaal leek de koning te boeien. Hij zat maar op zijn troon te knikkebollen tijdens het luisteren. De raadsheren kregen er schoon genoeg van. “Al tien jaren lang houdt hij ons aan het lijntje. We geven de koning nog één dag de kans. Daarna nemen wij de troon en zijn dochter!”

De koning wist niets van dit af. Die laatste dag zat hij slaperig onderuitgezakt te luisteren naar weer een saai verhaal van een raadsheer. Toen deze klaar was, wuifde de koning hem weg. De raadsheren keken elkaar aan.

Dit was het moment waarop het moest gebeuren. De oudste pakte zijn dolk.

BLAM! De deuren van de zaal werden opengesmeten. Een man liep met lange stappen naar de troon. Onder zijn versleten mantel droeg hij een gele kurta. Zijn zeemansbroek was van ruige, blauwe stof. Om zijn haren was een rode tulband gewikkeld en één oog was bedekt met een lapje van batikstof. Zijn wapens bungelden langs zijn heupen.

Hij maakte een diepe buiging voor de koning en zei:

“Ik ben de zoon van piraat Marshalllee. Ik heb een verhaal voor u.”

De koning ging rechtop zitten.

“Ik wist niet dat mijn goede vriend een zoon had. Met welk verhaal kom je?

Ik ken alle verhalen van je vader, want ik was erbij! Van toen hij zijn been verloor aan een zeeslang tot die keer dat we armpje-drukken speelden en hij verloor! Hij draagt nu een haakhand en laat niets van zich horen!”

“Nee, Uwe Hoogheid, dit is mijn eigen verhaal. Luister!”

Lang geleden was er een grote adelaar. Hij was de koning van alle vogels.

Maar de aasgieren waren jaloers op hem. Zij wilden zelf koning zijn. De adelaar had een dochter. Wie met haar trouwde, zou later koning worden! Het arme vogeltje kreeg eerst liefdesbrieven van de aasgieren. Toen ze niet reageerde, werden het dreigbrieven.

‘Trouw met mij of anders...!’

Het vogelprinsesje had genoeg ervan. Op een nacht sprong ze uit het veilige koningsnest. Vermomd als duif dwaalde ze door het land.

Ze zag hoe kleine vogeltjes uitgebuit werden door de aasgieren. Ze pakten ze de beste stukjes vlees af en martelden ze zomaar! Het kleine vogelprinsesje werd verdrietig van wat ze zag.

Op een dag ontmoette ze een oude zee kraai. Hij wist direct wie ze was.

“Ik herken jouw ogen! Die bruine veren zijn net als van mijn beste vriend! Ik heb met jouw vader gezworven sinds we kuikens waren, kleintje!”, zei hij.

“Ik heb een poot verloren aan een zeeslang en een oog aan een monster.

Een keertje heb ik je vader met veertje-drukken verslagen! Van blijdschap heb ik toen mijn vleugel verloren en laat niemand je anders vertellen. Kom met mij mee en je zult meer van de wereld zien.”

De kleine vogelprinses werd piraat. Ze leerde dat moed en durf het belangrijkste waren in het leven van een avonturier. Het was zwaar, maar spannend!

Al die tijd bleef het prinsesje contact houden met het koningsnest.

Een van haar meest vertrouwde dienaren vloog regelmatig naar haar toe.

Hij vertelde haar de laatste nieuwtjes en hoe het met haar vader ging.

Zo hoorde ze dat de hofdienaren ontdekt hadden dat de aasgieren van plan waren een coup te plegen!

Het vogelprinsesje wist dat de hofdienaren trouw waren aan de koning. Ze zouden haar vast helpen om de aasgieren uit het paleis te verjagen. Dus op de dag van de coup stapte de vogelprinses het paleis binnen.

De piraatverteller stopte en keek om zich heen. De raadsheren deden zenuwachtig een stapje naar achteren. De koning zat op het puntje van zijn troon.

“Wat gebeurde er verder?”, vroeg hij. “Ik móét het einde weten!”

De piraat trok haar tulband los. Lokken bruin kwamen vrij. De koning herkende zijn dochter. Prinses Marceline trok haar pistool.

Ze richtte die op de raadsheer met de dolk. De raadsheer keek recht in de loop van het pistool. Hij liet de dolk vallen en rende het paleis uit. De andere raadsheren volgden hem zo snel ze konden. Prinses Marceline omhelsde haar vader.

“Als verteller van het spannendste verhaal word jij de opvolger van mijn troon”, zei hij met tranen in zijn ogen.

“Dank je papa”, zei Marceline. “Maar ik vind mezelf nog te jong om het van jou over te nemen. Mag ik over tien jaar terugkomen?”

De koning vond het prima. En zo beleefde piraat Marceline nog vele avonturen voordat ze koningin werd.

Een zwarte kitten uit Latour
zat dagenlang al op de loer.
Een prooi kwam in het oog.
Ze sprong snel met een boog
en hap! De muis werd kattenvoer.

Een jonge muzikant uit Zuid
speeld' een moeilijk stuk op de fluit.
Een twatwa dacht: ik doe ook mee.
Helaas was dat geen goed idee,
want zijn gefluit klonk veel te luid.

Een toerist uit het grote China
ging naar de markt in Albina.
Ze verkochten daar manja golek.
Die vrucht smaakt echt niet gek,
schreef hij op zijn websitepagina

Gepetto was een handige houtbewerker. Hij kon mooie beeldjes maken van ruwe stukken hout. Op een dag kreeg hij een lang stuk hout in handen. Daar kan ik een mooie pop van maken, dacht hij.

“Ik zal hem ‘Pinokkio’ noemen. Dat is een mooie naam.”

Hij werkte aan het hoofd. Toen hij de ogen klaar had, keken ze hem strak aan. Hij begon aan de neus. Tot zijn verbazing begon de neus te groeien tot een centimeter of tien. Hoe vaak hij hem ook opnieuw op maat sneed, het bleef gewoon een heel lange neus. Het werd nog gekker met de mond. Die begon te lachen.

De pop stak zijn tong tegen hem uit. Dat was allemaal nog niet zo erg, maar... zodra Gepetto de handen gesneden had, rukte de pop de pet van zijn hoofd. Met zijn pas gesneden voeten schopte hij tegen Gepetto's been.

Woedend riep Gepetto: “Vervelende jongen! Nauwelijks heb ik je af en nu al heb je geen eerbied voor je vader!”

Toch was Gepetto blij met zijn levende pop. Hij kleetde hem aan met een geruit hemd, een blauwe kniebroek en wit-blauwe patta's.

Pinokkio vloog zijn vader om de hals. “Nu lijk ik op een echte jongen!”, riep hij.

“Ik wil graag naar school. Dan word ik knap. Dan kan ik u helpen als u oud bent, vader!”

Gepetto voelde zich ontroerd. Van zijn laatste spaargeld kocht hij een schooltas, schriften, pennen en een leesboek. Daarmee stuurde Gepetto zijn zoon naar school.

Vol goede moed ging Pinokkio op weg. Maar onderweg hoorde hij vrolijke muziek.

Hij zag een kleurige tent.

“Wat is hier aan de hand?”, vroeg hij aan een voorbijganger.

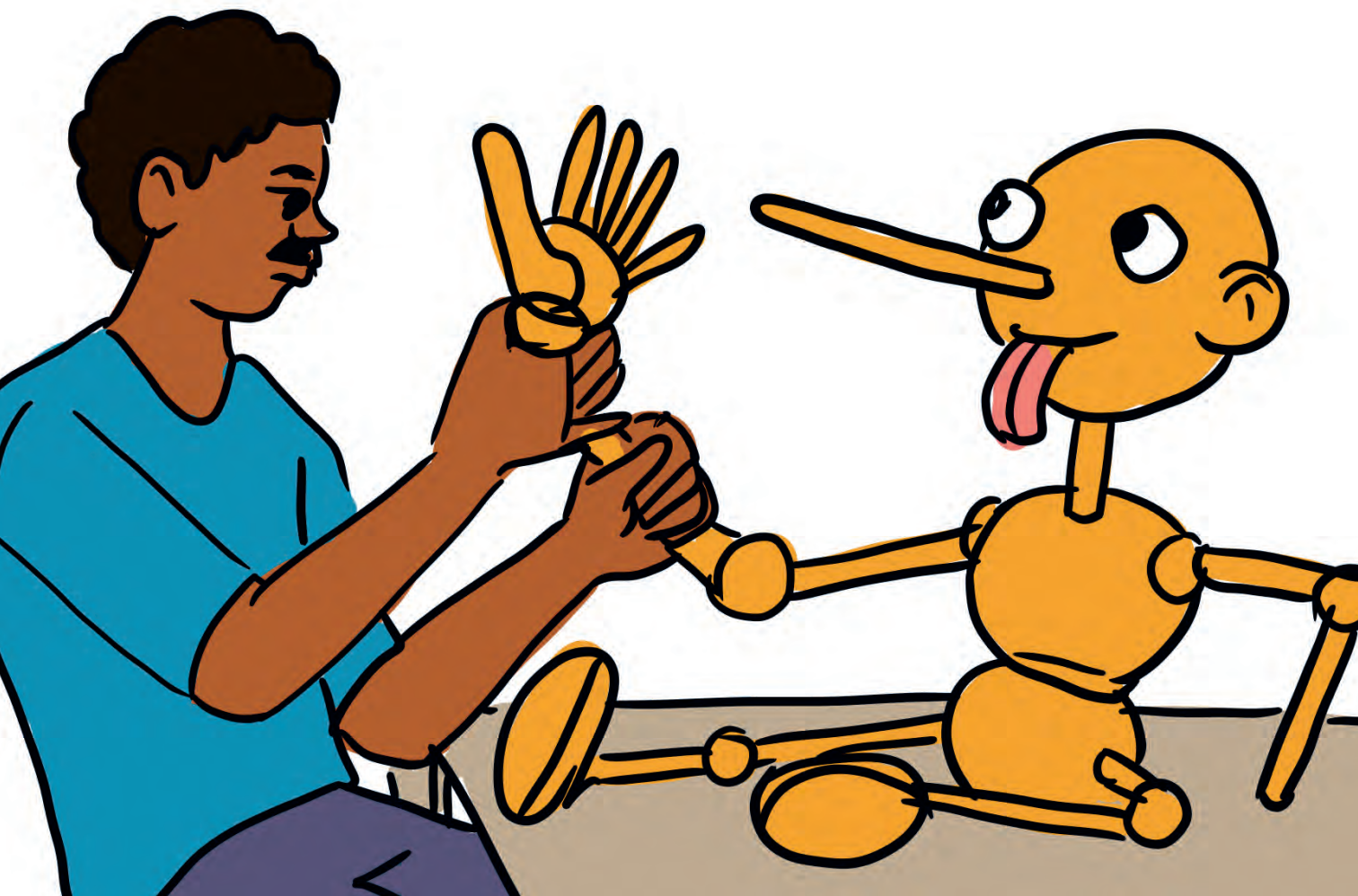
“Er is een marionettenvoorstelling daar”, zei de man.

Pinokkio liep de tent binnen. Toen zag hij allemaal houten poppen.

Ze zager er een beetje uit zoals hijzelf. De poppen riepen hem.

“Kom hierheen! Kom bij ons!”

Pinokkio voelde zich direct thuis.

Hij besloot te blijven en met het poppentheater mee te trekken.

De baas van de poppen heette Giovanni. Hij was een vriendelijke man, behalve als hij honger had. Op een dag wilde hij zijn eten klaarmaken. Toen zag hij dat er te weinig hout was voor het fornuis.

“Kom hier, Pinokkio! Jij bent goed als brandhout!”, riep hij.

Pinokkio werd doodsbang. Huilend riep hij: “Papa, help me, ik wil niet dood!”

Verbaasd vroeg Giovanni: “Waarom heb je me niet gezegd dat je nog een vader hebt? Je kan toch niet zomaar weglopen? Wat zal je vader een verdriet hebben.”

Giovanni stuurde Pinokkio terug naar zijn vader. Hij gaf hem zijn schooltas terug en vijf gouden munten.

Op weg naar huis kwam Pinokkio een kat en een vos tegen. Ze vertelden hem dat er in de buurt een wonderwei was. Als je daar in de nacht je munten begroef, vond je de volgende dag tien keer zoveel munten op dezelfde plek.

“Hoe kan dat nou?”, vroeg Pinokkio stomverbaasd.

“Het kan geen kwaad om het uit te proberen”, zeiden ze.

Ze nodigden Pinokkio mee om naar hun hol te gaan.

’s Nachts zouden ze hem naar de wonderwei brengen. Maar bij hun hol aangekomen, bonden ze hem vast. Ze eisten zijn geld op.

Pinokkio wilde niet zeggen waar zijn geld was. Hij had de munten verstopt in de dubbele bodem van zijn schooltas.

De bandieten hingen hem op aan een boom.

“Je blijft daar hangen”, zeiden ze, “tot je gaat praten. We komen over een poosje terug. Misschien ben je dan van gedachten veranderd.”

Wanhopig bengelde Pinokkio aan de boom. Hij dacht aan zijn vader.

Was hij maar naar school gegaan. Had hij maar niet naar de kat en de vos geluisterd.

“Papa, waar ben je?”, snikte hij. “Kom me helpen.”

Toevallig woonde er in de boom een toverfee. Ze hoorde Pinokkio huilen. Het touw ging steeds strakker om zijn hals zitten. Ze klapte in haar handen. Daar verscheen een havik.

“Vlug”, zei de fee. “Trek met je snavel het touw los.”

Even later lag Pinokkio op de grond. De fee streelde zijn haar. Ze zei: “Vertel eens wat er precies is gebeurd?”

Pinokkio vertelde dat hij op weg was naar huis. ’s Nachts werd hij overvallen door de kat en de vos. Hij vertelde niet dat hij zelf op weg naar school was weggelopen. De fee vroeg waar de gouden munten gebleven waren.

“Ik heb ze verloren”, antwoordde Pinokkio.

Opeens begon zijn neus te groeien.

De fee lachte.

“Je jukt! Dat zie ik aan je neus. Die wordt steeds langer!”

Pinokkio kreeg een kleur van schaamte. Zijn neus bleef maar groeien. Hij begon te huilen. De fee kreeg opnieuw medelijden met hem. Ze klapte weer in haar handen.

Even later verscheen een zwerm parkieten die aan zijn neus pikten tot die weer zijn normale lengte had.

“En nu niet meer liegen, denk erom”, waarschuwde de fee, “anders begint je neus opnieuw te groeien. Ga naar huis en neem de munten mee voor je vader.

Hij is een goede man. Zeg hem dat hij een wens mag doen. Ik zal ervoor zorgen dat zijn wens uitkomt.”

Dankbaar kuste Pinokkio de fee. Dit keer ging hij direct naar huis. Toen Pinokkio binnenwandelde, liet Gepetto zijn gereedschap vallen en rende naar hem toe.

“Ik heb me zo ongerust gemaakt”, riep hij. “In mijn dromen hoorde ik je om hulp roepen. Ik wilde je zo graag beschermen.”

Pinokkio vertelde zijn vader alles wat er was gebeurd. Hij vertelde ook dat hij een wens mocht doen van de fee. Gepetto vertelde Pinokkio niet welke wens hij deed, maar toen hij de volgende morgen opstond, was zijn houten lijf veranderd in een lichaam van vlees en bloed. Hij was een echte jongen geworden.

Er was eens een schoenmaker, die in het dorpje Werken woonde. Als kleine jongen had hij schoenen leren maken van zijn vader. Na zijn vaders dood had hij de schoenmakerij overgenomen. Hij was een harde werker en zijn schoenen waren van prima kwaliteit. Nauwkeurig spande hij leer om de schoenleesten. Op de hand maakte hij stevige stiksels. Toch bleef hij arm. In zijn dorpje woonden eenvoudige mensen, die zuinig waren op hun schoenen.

Ze kwamen alleen bij hem als de schoenen stuk waren. Dat gebeurde niet vaak. Maar de schoenmaker was niet ontevreden. Hij bleef in een goede toekomst geloven. Er komt een dag dat het geluk mij toelacht, dacht hij altijd bij zichzelf.

Op een nacht droomde hij dat hij rijk zou worden als hij naar De Grote Brug in Weelde zou gaan. Dat was de hoofdstad. Die lag honderden kilometers verwijderd van Werken. De volgende ochtend werd hij wakker met een prettig gevoel. Aan de ontbijttafel vertelde hij de droom aan zijn vrouw. Zij ging er niet op in. Rustig nipte zij aan haar thee en at haar brood.

Die nacht kreeg hij dezelfde droom.

“Dit moet toch wat betekenen”, zei hij ’s morgens tegen zijn vrouw.

Ze lachte hem uit.

“Een droom is bedrog.”

De volgende nacht kreeg hij voor de derde keer dezelfde droom.

“Vrouw”, riep hij, “hoe prettig zou het zijn als wij iets meer geld hadden. Dan kan het dak gerepareerd worden. Jij kan nieuwe kleren krijgen.”

Maar zijn vrouw hield voet bij stuk.

“Dromen zijn bedrog. Niemand wordt zomaar rijk.”

Toch besloot de schoenmaker naar Weelde te gaan. “Zomaar ga je ons geld verkwanselen”, riep zijn vrouw. “Werk gewoon hard. Dat levert nog wat op.”

Maar vastberaden nam hij de trein naar Weelde. Op het station daar aangekomen, vroeg hij de weg naar De Grote Brug.

Maar vastberaden nam hij de trein naar Weelde. Op het station daar aangekomen, vroeg hij de weg naar De Grote Brug. Die was niet moeilijk te vinden. Iedereen kende De Grote Brug. Het was regenachtig weer toen hij voor het eerst over de brug liep. Hij keek naar het bruine water dat er onderdoor stroomde. De klok van een kerktoeren sloeg vier uur. Hij was nat en koud. Hij moest een plek zoeken om te overnachten. In de dichtstbijzijnde herberg vond hij een slaappleats. De volgende dag regende het weer. Toch liep hij urenlang heen en weer op de brug. De dag daarna scheen gelukkig de zon. Weer hing hij rond bij de brug.

Onder een afdak tegenover de brug zat een oude bedelaar. Hij had de schoenmaker al de dagen gadegeslagen. Op de derde dag liep hij naar hem toe. Zijn kleren waren versleten en vuil. Zijn oude jas zat onder de vlekken. Zijn baard kwam tot aan zijn borst.

Vanonder zijn verlepte muts keek hij naar de schoenmaker.

“Waar ben je naar op zoek?”, vroeg hij. “Misschien kan ik je de weg wijzen?”

De schoenmaker vertelde hem dat hij gedroomd had. Tot driemaal toe. Hij zou zijn geluk vinden op De Grote Brug in Weelde. De bedelaar vond hem onnozel. Als daar geluk te vinden was, zat hij er niet te bedelen.

Hij vertelde dat hij pas ook drie nachten achter elkaar over hetzelfde had gedroomd.

In zijn droom zag hij een grasveld van een schoenmaker in Werken. Het lag tegenover een kerk. In het veld lag er een ketel met geld begraven onder een paaltje.

Maar niet omdat hij dat gedroomd had, was hij zo gek om daar naartoe te reizen.

De schoenmaker wist niet wat hij hoorde. Maar hij hield zich in.

“U heeft gelijk”, antwoordde hij. “Liever ga ik naar huis.”

Vol enthousiasme nam hij de trein terug. Op het station in Werken aangekomen, wilde hij naar huis rennen. Maar dat zou alle dorpelingen opvallen. Hij besloot rustig naar huis te lopen.

Zijn vrouw was even de deur uit toen hij aankwam. Het was al aan het schemeren.

Hij liep de oude schuur achter zijn huis binnen. Hij pakte zijn schop. Het houten paaltje op het grasveld sloeg hij om en hij begon te graven.

Op één meter in de grond raakte de schop metaal. Hij haalde een kleine ketel omhoog. Terug in huis opende hij het deksel. Gouden muntstukken glinsterden hem toe. Toen zijn vrouw thuiskwam, vertelde hij haar alles wat was gebeurd. Om hun geluk te vieren, bakte ze pannenkoeken met rozijnen en dronken ze vruchtenthee. Ze vertelden niemand dat ze geld hadden gevonden. Zoals voorheen, leefden zij eenvoudig voort. De ketel die ze gevonden hadden, gebruikten ze als waterketel. Er stond een zin in gekerfd in een vreemde taal. Zij besteedden er niet veel aandacht aan. Zij konden het toch niet verstaan.

In de kerk tegenover hun huis woonde een vriendelijke dominee. Hij kwam op een dag op visite. Speciaal voor hem hadden zij een heerlijke maaltijd bereid. Aan tafel bespraken zij de ontwikkelingen in het dorp. Na de maaltijd schonk de vrouw van de schoenmaker verse koffie in. Het oog van de dominee viel meteen op het opschrift op de ketel. Hij kon het wel lezen. Het was in het Latijn geschreven. “Onder deze ketel nog een ketel”, las de dominee. “Wat een bijzondere ketel. Hoogstwaarschijnlijk had hij ooit eens een paar.”

“Zo zal dat waarschijnlijk geweest zijn”, knikte de schoenmaker. Hij gaf zijn vrouw een knipoog. Beiden hielden zich volstrekt van de domme. ’s Middags zette de schoenmaker het weer op een graven.

Hij groef dieper dan de eerste keer. Zoals het opschrift had aangegeven, vond hij een tweede ketel vol geld.

Toen was hij een welgesteld man. Het houten paaltje in zijn grasveld verving hij door een stenen paal. Het herinnerde hem aan de geschiedenis van zijn geluk. Het heeft daar nog meer dan een eeuw gestaan.

Er tin tin woonde er een echtpaar in een dorpje aan de kust van Suriname.

De man heette Papita en de vrouw Carita. Zij hielden ontzettend veel van elkaar.

Er was slechts één ding dat ontbrak aan hun geluk ... een kind.

Maar ze wisten dat kinderen op hun ouders lijken en dat was precies wat ze niet wilden.

Papita had namelijk ontzettend grote oren. Daar was hij op school al mee gepest.

Meestal liep dat uit op een vechtpartij. Dan greep de meester zijn oren en schreeuwde:

“Jó domoor, hier, nog een paar oorvegen. Dat zal je het vechten afleren.”

Op latere leeftijd probeerde hij zijn haren over zijn oren te laten groeien, maar ze bleven uitsteken. Ten einde raad zette hij een strooien hoed met een grote rand op en hoera...!

Zijn oren waren niet meer te zien. Sindsdien zette hij de hoed alleen af als hij naar bed ging.

Toen Carita hem voor het eerst zonder hoed zag riep ze geschrokken: “Je oren!”

Hij dacht dat ze hem niet meer wilde, maar dat was het niet. “Mijn vader heeft ook zulke grote oren. Een kind van ons zal zeker enorme oren krijgen”, zei ze.

Toch bleven ze verlangen naar een kind. Op een avond zei Carita:

“Weet je wat? Laten we de familie Toekan een brief schrijven om te vragen of ze een baby met gewone oren voor ons kunnen uitzoeken.”

Het was in die tijd zo dat je een bestelling bij de familie Toekan moest plaatsen als je een baby wilde hebben. Die werd dan voor je gebracht in een dekentje, dat een toekan met zijn snavel vasthield.

Moeder Toekan was niet blij met de brief.

“Kijk die vervelende mensen toch! Altijd stellen ze zoveel eisen.

Toevallig heeft de baby die aan de beurt is vreselijk grote oren. Wat moeten we nu doen?”

Vader Toekan vond dat de mensen zeurden.

“Dat jongetje heeft prachtige krullen”, bromde hij. “Laat de baby klaarmaken.

Toekanito zal hem wegbrengen.”

De familie Toekan woonde diep in het bos. Toekanito was de snelste vlieger van de familie.

Vader Toekan had hem speciaal uitgekozen omdat hij over een gebied zou moeten vliegen waar er een oorlog aan de gang was. Wanneer de vijanden op elkaar aan het schieten waren, letten ze niet op wie of wat er in de buurt was.

Je kon zo een kogel in je lijf krijgen, zonder dat je er iets mee te maken had.

“Vergeet niet zijn ouders te zeggen dat hij Amar heet”, riep Vader Toekan, toen Toekanito wegvloog met de baby.

Na een uur vliegen hoorde Toekanito schoten.

“Ojé Amar, het is goed mis daar!”, riep hij vanuit zijn snavelhoek.

Nieuwsgierig stak Amar zijn hoofd uit het dekentje.

Benggg...

Tot Amars grote schrik begonnen ze hoogte te verliezen. Toekanito was geraakt in zijn linkervleugel. Verwoed probeerde hij met zijn andere vleugel weer omhoog te komen, maar het lukte niet.

“Daar!”, riep Amar. “Probeer te landen in die boom!”

Uitgeput zakte Toekanito neer op een brede tak. Moeizaam zette hij Amar naast hem neer.

Na een tijdje hield het schieten op. Toekanito had de ogen gesloten.

Zijn gezicht was vertrokken van pijn.

“Toekanito”, fluisterde Amar, “Ik ben zo bang.”

Langzaam opende Toekanito een oog halfjes. “Ik kan niet verder vliegen”, kreunde hij.

“We gaan doodgaan.”

“Toekanito, kan ik niet helpen”, snikte Amar.

Ondanks zijn pijn, moest Toekanito lachen. “Je kan niet eens lopen, laat staan vliegen.”

Moedeloos keerde Amar zijn hoofdje naar de andere kant. Zijn oor viel op zijn wang.

Opeens sperde Toekanito beide ogen open.

“Amar! Beweeg je oren”, commandeerde hij.

Amar fronste zijn wenkbrauwen maar deed wat hem werd gezegd.

“Harder”, schreeuwde Toekanito opgewonden. Heftig wapperde Amar met zijn oren.

“En nu ga je vliegen!” Toekanito stootte hem uit de boom. Verschrikt gaf Amar een gil.

“Je oren, domkop”, riep Toekanito.

Snel bewoog Amar zijn oren op en neer. Het ging! Onwennig vloog hij terug naar de boom.

Hij probeerde het nog een keer en nog eens. Het ging steeds beter.

“We keren de rollen om”, zei Toekanito. “Jij vliegt en ik lig in het dekentje.”

Het was al avond toen het dorp van Papita en Carita in zicht kwam.

“Kijk daar bij dat lichtje.”

Toekanito wees naar een huisje waarvan het raam wagenwijd openstond. Amar vloog naar binnen en plofte pardoes, samen met Toekanito, neer op een babybed.

“Wat is dat nou?”, reageerde Carita geschrokken en Papita’s hoed viel van zijn hoofd.

Luid kreunend wees Toekanito naar zijn gewonde vleugel.

Papita rende snel weg om de verbanddoos te halen en even later was de vleugel van Toekanito netjes verbonden.

“Wie is de baby? Jij of hij?”, vroeg Carita.

Alle drie keken ze naar Amar, die in slaap was gevallen.

“Hij natuurlijk”, zei Toekanito beledigd. “Ik lijk toch helemaal niet op jullie.”

“Hij heeft ze”, fluisterde Papita en Carita knikte verslagen.

“De brief heeft niet geholpen.”

“Waar hebben jullie het over?”, vroeg Toekanito verbaasd.

“Zijn oren”, snikte Carita. “Iedereen zal hem uitlachen en de meester zal hem oorvegen geven.”

“Zijn hele leven moet hij een hoed dragen”, stamelde Papita.

Toekanito zette zijn gezonde vleugel in zijn zij. “Een hoed op zijn mooie krullen, de mooiste krullen van het land. En dat om de oren te verbergen die mijn leven hebben gered. Jullie zijn echt gek!”

Toekanito klom op de vensterbank. “Wees blij met hem. Mij krijgen ze voorlopig niet meer zo gek om met baby’s over oorlogsgebied te vliegen.” En weg was hij, verdwenen in de nacht. Carita en Papita keken naar hun slapende baby en streelden zachtjes zijn krullen.

“Wat een mooie baby”, zei Carita. Papita knikte. Samen leefden ze nog lang en gelukkig.

In de tijd dat de zon nog met de mensen sprak, wandelde er eens een meisje door het bos. Toevallig zag ze het nest van een powisi.

Voorzichtig pakte ze het ei dat erin lag. Het was mooi groot. Maar toen ze zich omkeerde, stootte ze haar hand tegen een tak. Het ei viel op haar voet en brak. Het had niet één, maar twee felgele dooiers.

Ze liep naar de kreek om zich te wassen. De zon schitterde op het water. Ze boog voorover. Tussen de glinsterende golfjes zag ze het gezicht van een jongeman.

Hij zei: "Ik ben Adali, de zon. Jij wordt de moeder van mijn kinderen. Over een poosje krijg je een tweeling. In het ei van de goudvogel zaten twee dooiers."

De volgende dag liep het meisje weer door het bos. Waar de zon door de bladeren scheen, versierden bloemen het bos. Ze plukte een boeket.

Ze ontdekte een pad. Het liep naar een open plek. Daar hadden mensen bloemen geplant. Ze zag bougainvillea's. Hun takken waren zwaar van bloemen in felle kleuren: paars, rood en geel. Maar toen ze een tak wilde afbreken, schramde ze haar arm aan de stekels.

Ze verliet de open plek. Ze sloeg een smalle, donkere zijweg in. Op het eind daarvan zag ze een oude vrouw. Ze kookte op een houtvuur. Haar peprewatra rook heerlijk.

"Heeft u iets voor mij te eten?", vroeg het meisje. "Ik heb honger."

De oude vrouw schudde haar hoofd.

"Mijn zoon houdt niet van gasten. Als hij je ziet, eet hij je op. Ga snel weg, meisje, snel!"

"Ik ben verdwaald", drong het meisje aan. "Ik liep op het pad van Adali, maar ineens zag ik hem niet meer."

"Wat wil je van de zon?", vroeg de vrouw.

Voor het meisje kon antwoorden, kwam de zoon van de vrouw aangelopen

"Ik ruik vers vlees", riep hij.

Hij pakte zijn houwer. Met één slag kapte hij het meisje in tweeën.

Twee jongetjes rolden uit haar buik.

De oude vrouw smeekte haar zoon om de kinderen te sparen.

“Kijk zoveel vlees je al van dat meisje hebt.”

De man gaf toe. Hij liet de kinderen leven. De oude vrouw noemde ze Mothi en Orika.

De oude vrouw zorgde goed voor de zonnekinderen. Ze raakte gehecht aan de jongens.

Maar op een dag zeiden ze dat ze weg wilden.

“We moeten op zoek naar de zon, onze vader.”

De oude vrouw begon te huilen. Haar zoon werd kwaad en riep: “Is dit haar dank, na alles wat ze voor jullie heeft gedaan? Ik zal jullie krijgen...”

De jongens renden weg. De man spande zijn boog. De pijl raakte Orika. Hij zakte neer.

“Vader”, waren zijn laatste woorden.

Een felle straal licht verblindde de vrouw, haar zoon en Mothi. Toen ze weer konden zien, was het lichaam van Orika verdwenen.

De zoon van de oude vrouw richtte een tweede pijl. In doodsangst riep Mothi een voorbijvliegende zonnepapegaai te hulp. Met zijn snavel greep de vogel de jongen bij zijn lendendoek en vloog met hem weg.

Hij zette hem neer op een torenhoge maripapalm met kolossale vruchten.

Ze waren in het land van de reuzen terechtgekomen. Een reuzin wilde net een tros maripa's kappen toen ze Mothi zag zitten.

“Hé, wat een schattig klein aapje”, zei ze en pakte hem op. Zo bleef Mothi bij de reuzen.

Ze zorgden goed voor hem, maar omdat ze zo groot waren, hadden ze vaak honger.

Op een dag ving Mothi een vis. Hij reeg die aan een liaan en legde hem neer aan de kant.

Na een tijdje ving hij nog een vis. Hij wilde die ook aan de liaan rijgen. Maar toen zag hij dat de eerste vis twee keer zo groot was geworden. De zon bescheen het blad waarop hij de vis had neergelegd. Mothi ontdekte dat het blad een toverblad was.

Het kon dingen laten groeien.

De reuzinnen kookten de vissen in een pot met peperwater. Zonder dat ze het merkten, gooide hij het blad erbij.

Tot de verbazing van de reuzinnen werden de vissen groter en groter. Ze barstten bijna uit de pot. De zonnejongen keek toe hoe de reuzinnen aten tot ze niet meer konden. Vanaf die dag hadden de reuzinnen altijd genoeg te eten. Maar Mothi voelde zich niet gelukkig. Hij wilde nog steeds naar zijn vader. Hij dacht: hoe kom ik hier weg? Kon ik maar vliegen...

Op een keer schoot hij een aka. Hij sneed de vleugels van de vogel af en oefende daarmee. Het vliegen ging steeds beter. Op een morgen besloot hij het erop te wagen. De reuzinnen zagen hem naar de rivier lopen en in zijn korjaal stappen. Er was niets vreemds aan. Hij deed dit iedere middag als hij ging vissen. Hij zwaaide naar de grote vrouwen en ze zwaaiden terug.

Toen de reuzinnen uit het zicht waren verdwenen, deed hij zijn vleugels aan en vloog naar de hemel. Halverwege had hij moeite om hoger te vliegen. Hij klapperde wanhopig met de vleugels.

Opeens hoorde hij de stem van zijn vader.

“Ben je daar eindelijk?”, zei Adali. “Je broer is er allang.”

Mothi was verbaasd.

“Heeft de zoon van de oude vrouw hem niet gedood?”

“Nee, hoor”, zei Adali, “ik heb hem opgepakt en meegenomen.”

“Waar is hij?”, riep Mothi opgetogen uit.

“Straks, als het avond wordt, zal je hem aan de hemel zien schitteren”, zei Adali.

“Hij is de Avondster.”

“Mag ik ook een ster worden?”, smeekte Orika.

“Natuurlijk”, knikte Adali. “Jij wordt de Morgenster.”

Zo plaatste Adali zijn kinderen aan de hemel. Als het helder weer is, kan je Mothi ’s morgens zien en Orika als het avond wordt.

Lang geleden leefde er in wat we nu kennen als Zuid-Amerika een inheems volk.

Hun rijk was niet groot, maar wel prachtig om te zien.

De inwoners woonden verspreid in verschillende nederzettingen.

Het zuiden werd begrensd door een hoge bergketen. Tussen de bergen lag een dal met een meer. Dat deel van het rijk was vrij dunbevolkt.

De nederzettingen waren verbonden door geplaveide wegen. Aan weerszijden van de weg stonden ruime zitbanken onder schaduwrijke bomen. Daar konden de mensen uitrusten als ze van de ene nederzetting naar de andere gingen. In het midden van het rijk was het altijd een vrolijke drukte. Daar woonde de inheemse leider.

Zijn naam was Ulupa. Hij ontving graag zijn onderdanen. Bij elke volle maan werd er gefeest op een groot plein.

In de bergen verbleven de sjamanen. Zij bestudeerden de sterren.

Uit de stand van de sterren konden zij voorspellingen doen.

Het oerwoud en de rivieren en kreken gaven de inheemsen genoeg te eten en te drinken. Ze leefden gelukkig en tevreden.

Het meeste plezier hadden ze in het goud. Dat was overal. Het glinsterde tussen het witte zand van de savanne. Kleine stukjes lagen als kiezeltjes op de weg. Grotere brokken kon je hakken uit het rotsige gesteente. De inheemsen maakten er graag sieraden mee.

Die droegen ze in hun oren, door hun neusgaten en om hun hals, de bovenarmen, hun polsen en hun enkels.

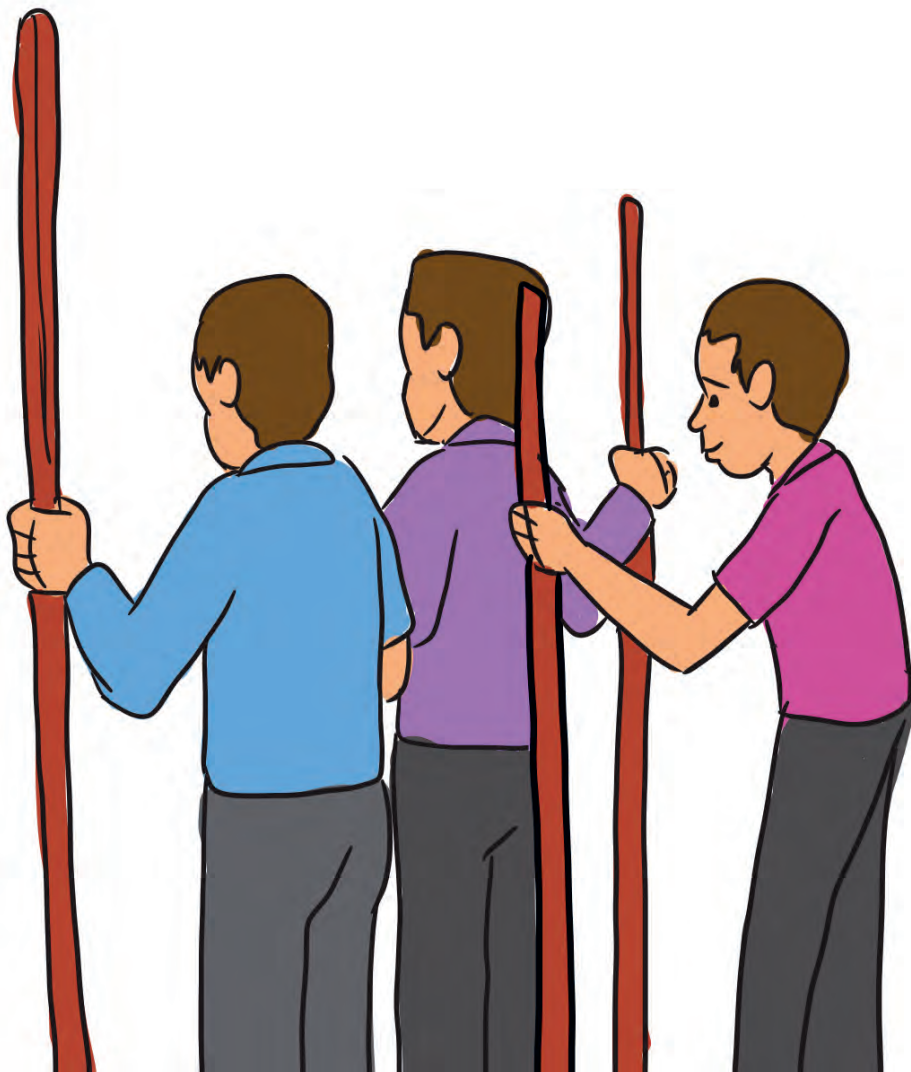
Het plein bij het paleis van Ulupa was geplaveid met gouden tegels.

Op de blankhouten zitbankjes was goudbeslag aangebracht op de leuning.

Voor de woning van Ulupa stond een enorme rots van puur goud te blinken in de zon.

Zo leefden de inheemsen zorgeloos totdat op een dag de belangrijkste sjamaan zich met een bezorgde blik bij Ulupa aanmeldde.

“Ons rijk zal verdwijnen”, zei hij zonder omwegen.

“Hoe bedoelt u?”, vroeg Ulupa.

“Het goud. Het is het goud. Dat zal onze ondergang zijn.” “Maar het goud geeft ons zoveel plezier. Hoe kan dat onze ondergang zijn?”, vroeg Ulupa weer.

“Het staat in de sterren geschreven”, zei de sjamaan ongeduldig.

Daarna vertrok hij weer naar de bergen.

Nu moet je weten dat omstreeks die tijd de eerste blanken in Zuid Amerika aankwamen.

Het waren vreemde wezens. Ze hadden een lichte huid. Hun boten hadden vleugels.

Ze kwamen van een plek die niemand kende. De inheemsen op de eilanden bij de kust zagen hen het eerst. Maar al gauw bereikten de vreemdelingen ook het vasteland.

Ulupa was dan ook niet echt verrast toen drie blanke vreemdelingen zijn rijk bezochten.

Hij gaf zijn wachters toestemming om de mannen naar het centrum te begeleiden.

Toen ze aankwamen, zat Ulupa aan het eind van het feestplein. Hij zat op een kleine verhoging, op een gouden zetel.

De mannen spraken een taal die de inheemsen niet verstonden.

“Wauuw!”, riep de langste. “Het goud ligt hier voor het oprapen. En moet je dat opperhoofd eens zien. Hij is El Dorado, de gouden koning.”

Ulupa droeg een lendendoek van glanzend goudkleurig weefsel. Een gouden band hield de doek om zijn middel vast. Hij droeg een kunstig, gouden halssieraad. Als hij bewoog, glinsterden overal op zijn lichaam fijne puntjes goudstof. Zijn dikke zwarte haar, dat tot op zijn schouders hing, was doorspekt met gouden draden.

“We moeten zoveel mogelijk goud naar ons schip zien te krijgen. Zo snel mogelijk”, zei de kortste zakelijk.

“We zullen El Dorado een kopje kleiner moeten maken”, zei de middelste gewetenloos.

Maar alle drie lachten ze vriendelijk naar El Dorado. Hij wist niet wat ze zeiden.

Hij onthaalde ze gastvrij. Ze kregen heerlijke gerechten op gouden schalen voorgeschoteld.

Er klonk muziek. Mensen aten, dronken en dansten. Sommigen schommelden ontspannen in hangmatten onder de schaduwbomen.

Toch merkten de inheemsen dat de blanken niet ontspanden. Alle drie hadden ze een vreemde stok bij zich. Ze lieten die geen moment los.

Aan het eind van de middag bedankten de blanken Ulupa voor zijn gastvrijheid.

Op de terugweg naar hun kamp gebeurde er iets waar de inheemsen erg van schrokken.

De blanken waren uit het zicht van Ulupa en zijn wachters. Een van de mannen was langs het pad blijven stilstaan. Hij raapte gouden kiezelsteentjes op. Plotseling gleed er een slang over de weg. De lange man richtte zijn stok. Er klonk een knal. De slang lag bewegingloos op de weg. De inheemsen gingen later kijken. De kop van de slang was uit elkaar gespat. Nog diezelfde nacht kwam een hele delegatie sjamanen naar het plein van Ulupa. Ze vroegen de trommen te laten spreken. De mensen uit het rijk wisten dan dat ze moesten komen luisteren naar een belangrijke boodschap.

“De tijd is gekomen”, zei het hoofd van de sjamanen tegen Ulupa.

“Het is in de sterren te lezen. Ons volk moet al zijn goud meenemen naar het meer bij de bergen. Voor één keer en daarna nooit meer zal het water ons doorgang bieden.

Er wacht ons een nieuw rijk op de bodem van het meer.”

De mensen verzamelden al het goud dat hun dierbaar was. Al hun hebben en houwen dat ze verder dachten nodig te hebben, droegen ze in rugmanden mee. In nette rijen legden ze de lange weg naar de bergen af.

De koning liet zijn gouden rots op een kar hijsen. Tien mannen trokken de kar.

Zo ging ook de rots mee het water in. Toen de laatste bewoner in de doorgang was verdwenen, sloot het water van het meer zich boven hen.

Om het meer groeide een ondoordringbaar woud.

Toen de blanken terugkwamen, was het rijk van Ulupa verdwenen.

Alleen het goud in de rotsen en in het zand van de rivieren herinnert nog aan El Dorado.

Tot de dag van vandaag wordt naar hem gezocht.

Anansi was met zijn hele gezin vanuit Suriname naar Nederland geëmigreerd.

Ze woonden in de hoofdstad, Amsterdam. Dat was een heel verschil met wat ze gewend waren. Toch zagen ze ook dingen die ze herkenden.

Op een dag ontdekte Anansi een markt in de buurt. Hij genoot van alles wat er te zien was. Hij ging bij een kraam staan waar speelgoed verkocht werd. Ze verkochten ook poppen. Ook mooie bruine poppen. Hij zag zelfs een pop met een Surinaamse koto.

Verder lagen er auto's, spelletjes en computergames op de tafel van de kraam.

Boy, dacht hij, als ik genoeg euro's had, kocht ik voor alle kinderen een cadeautje.

Zijn aandacht werd getrokken door drukte bij een andere kraam. Hij hoorde de kraamman roepen.

“Koop hier de goedkoopste pantoffels. Alle maten en alle kleuren. Voor jong en oud.”

De mensen duwden tegen elkaar. Klanten wapperden met hun euro's. Anansi was klein en kon ongemerkt tussen de voeten van de mensen naar voren lopen. Via één van de poten van de verkooptafel klom hij naar boven.

Dus dat waren pantoffels! Een soort huisslippers, maar van voren dicht. Ze waren van stof gemaakt. Hij had ze eerder gezien, toen hij op bezoek was bij een neef. Die woonde al een hele tijd in Holland. De pantoffels leken lekker warm aan je voeten.

Ineens hoorde Anansi: “Ksst spin, wegwezen jij.”

De onderkant van een pantoffel kwam naast zijn hoofd neer. Hij schrok. Hij wist niet dat de mensen in Holland bang waren voor spinnen. Vlug liet hij zich langs zijn spinnendraad naar beneden zakken.

Hij liep verder. Mmm, hij rook gebakken vis. Voorzichtig klom hij bij de viskraam naar boven. Hij wilde niet nog een keer geslagen worden. Vanuit een veilig plekje keek hij naar de uitgestalde vissen tussen de stukjes ijs. Zou hij kwikwi, walapa of banban zien?

Nee, alleen vreemde vissen. Teleurgesteld gleed hij weer omlaag. Vandaag zou hij geen lekkere gestoofde kwikwi in kerriesaus eten. Ineens begonnen zijn neusgaten te trillen.

Hij rook manja.

“Manja, hier in Holland?”, vroeg hij zich hardop af.

Zo gauw als hij kon, liep hij op zijn acht poten in de richting van de geur.

Er stonden mensen bij de kraam. Ze riepen dat ze één, twee, drie of meer mango's wilden kopen. “Mango's?”, mompelde Anansi. Hij klom omhoog om op de tafel te kijken. “Dit zijn toch manja's?”

Jawel, er lagen een heleboel grote, geelgroen gekleurde manja's.

Het water liep Anansi in de mond.

Hij dacht aan zijn manjaboom, thuis in Suriname. Twee keer per jaar hing de boom vol vruchten. Makuba maakte dan allerlei lekkernijen. Van de groene manja's maakte zij zuurgoed en chutney, en van de rijpe sap en jam. De kinderen klommen in de boom. Als de vruchten goed rijp waren, zogen ze het sap eruit.

Anansi had zin in een Nederlandse mango-manja. Stilletjes hapte hij in een vrucht.

Die was lekker sappig. Hij likte zijn lippen af.

Plotseling voelde hij een klap op zijn hoofd.

“Au”, riep Anansi.

“Wegwezen, spin. Wegwezen van mijn mango's”, schreeuwde de koopman.

Hij zwaaide met een opgevouwen krant. Snel nam Anansi de benen. Hijgend stond hij onder de marktkraam.

“Boy, ik heb zin in nog een mango”, mompelde hij.

Terwijl hij verder slenterde, dacht hij na. Ineens begonnen zijn ogen te glinsteren.

Snel sloeg hij de weg naar huis in. Daar aangekomen, riep hij al vanuit de deuropening:

“Makuba, kinderen, we gaan met zijn allen uit eten!” Iedereen trok snel nette kleren aan.

Ze liepen achter Anansi aan naar de markt.

“We gaan vandaag naar een manjarestaurant”, zei hij.

“Waar is dat?”, vroeg Makuba. Fluisterend vertelde Anansi het gezin zijn plan.

“Maar Anansi, we zijn in Holland. Houd toch op met je streken”, protesteerde Makuba.

Lachend zei Anansi dat hij Koniman Anansi was. Ook in Nederland had hij de beste ideeën. Bij de mangomarktkraam gaf Anansi nog de laatste aanwijzingen. “Makuba jij gaat daar op de uitkijk staan. Jullie twee, Liesje en Wiri, jullie hebben de meeste wilde haren.

Jullie gaan boven op de mango's staan. Jullie moeten wild met je poten zwaaien. Jullie drie met jullie bolle ogen gaan ook op de mango's staan. Jullie sperren je ogen heel wijd open. De rest loopt op en neer op de manja's."

Anansi telde tot drie. Daar gingen ze. Twaalf spinnen boven op de mango's. De koopman pakte zijn krant en begon wild te slaan. Een mevrouw bij de kraam schrok van de zwarte beestjes.

"Spinnen", gilde ze. "Honderden spinnen tussen de mango's."

Een man gooide zijn pas gekochte mango's in de lucht en rende weg. Iedereen bij de marktkraam raakte in paniek.

De mensen schreeuwden: "Honderden giftige spinnen op de markt. Ze zien er gevaarlijk en monsterachtig uit."

Binnen vijf minuten was de markt leeg. Iedereen was gevluht voor de spinnen. Het was er doodstil.

"Makuba en kinderen, ga je gang. Nu mogen jullie van mango's snoepen", zei Anansi met een weids gebaar.

"Jippie", riepen de kinderen.

Ze hapten in de mango's. Het sap stroomde langs hun mondjes. Toen iedereen's buik vol was, lagen ze uitgeteld op het fruit.

Anansi zei: "Ik ben de slimme Koniman Anansi. Ook in Holland. Die mango's waren toch lekker?" Makuba ging rechtop zitten.

"Die manja's van dit restaurant hebben heerlijk gemaakt. We moeten wel de rekening betalen. Kijk Anansi, ik heb hier tien euro. Leg het geld in het bakje van de marktman."

Anansi zei niets, maar legde het eurobiljet in de geldla van de marktventer. Toen lieten de spinnen zich langs een spinnendraad naar beneden glijden. Tevreden liepen ze samen naar huis. Een ding was zeker.

Anansi had zijn streken niet verloren. Ook in Nederland zouden ze nog veel met hem meemaken.

